

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR

S H E R R I L Y N

K E N Y O N

N O M E R C Y

One step into the Dark-Hunter®
world and you'll never turn back...

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

MERHAMET YOK

SHERRILYN KENYON

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[İthaf Önsöz](#)

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Beşinci Bölüm](#)

[Altıncı Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu](#)

[Bölüm Onuncu](#)

[Bölüm Onbirinci](#)

[Bölüm Oniki](#)

[Bölüm Onüçüncü](#)

[Bölüm](#)

[Ondördüncü](#)

[Bölüm Onbeşinci](#)

[Bölüm](#)

[On Altıncı Bölüm On](#)

[Yedinci Bölüm On](#)

[Sekizinci Bölüm On](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Yirminci Bölüm](#)

[Sonsöz Telif](#)

[Hakkı](#)

Benim için dünyalara bedel olan ve bana sayısız kahkaha ve gülümseme saati yaşatan okurlarıma. Çok teşekkür ederim!

Kitapları çıkarmak için çok çalışan SMP'deki ekibime ve özellikle de içgöröleri ve desteği efsanelere konu olan Monique'e.

İhtiyacım olduğunda her zaman yanımda olan arkadaşlarıma, özellikle de düzeltme ve beyin fırtınası seanslarından asla kaçınmayan Kim ve Dianna'ya.

Ve çok fazla pizza yemekten asla şikayet etmeyen ve annemin neden bu kadar çok zamanını odasında kilitli geçirmek zorunda olduğunu anlayan aileme. En çok da, onsuz bu işi asla yapamayacağım ve gerçekten kanatlarımın altındaki rüzgâr olan kocama.

Tanrı hepinizi korusun ve kutsasın.

Önsöz

Sığınak Efsanesi

Canımı alabilirsin ama beni asla kıramazsın. O
yüzden bana en kötüsünü getir....

Ve kesinlikle benimkini de sana vereceğim.

Fransızca yazılmış bu sözler, Nicolette Peltier'in iki oğlunun ölümünden sonra ayı pençesiyle kazıdığı masasının üstünde hâlâ durmaktadır. Bu sadece bir slogan değil, oğullarını ondan alan dünyaya karşı öfkeli bir bildiriydi. Acımasız bir trajedi onu şekil değiştiren sığınaklarının en ünlüsünü yaratmaya teşvik etmişti.

Sığınak.

Yüzyılı aşkın bir süredir, New Orleans'ta Ursulines ve Chartres'in köşesinde bulunan ünlü Sanctuary bar ve restoranın sahibiydi. Orada krallığının kraliçesi olarak hüküm sürüyordu. Geride kalan on iki yavrusunun anne ayısı, gömdüğü oğullarının acısıyla her gün zorlu bir mücadele veriyordu.

Onların yasını tutmadığı tek bir gün bile geçmemişti.

Ta ki savaşın kapılarına dayandığı güne kadar. Doğasına ve ruhunun kalıcı bir hatırlatıcısı olarak kazıdığı kelimelere sadık kalarak, elinden gelenin en iyisini yapmış ve çocuklarını sahip olduğu her şeyle korumuştur.

Ama onlara olan sevgisi hayatına mal olmuştu. Düşmanları kızının eşini öldürmek için harekete geçtiğinde.

Lycanthrope'u son gücüyle öldürmüş ve kızı Aimee'yi gömme açısından kurtarmak için canını vermişti. kurdu sevdi.

Onun kaybının trajedisi tüm Were- Hunter konseyinde hissedildi. Nicolette, sahibi olduğu kulüp kadar bir efsaneydi. Tüm yaratıklara kucak açmış bir kulüp. ve basit bir kuralına uydukları sürece onlara güvenlik ve koruma sözü verdi:

Huzur içinde gel.

Ya da parçalara

ayrıl.

Öldüğü gecedен bu yana, yavruları onun desteğı ve rehberliğı olmadan yollarına devam etmeye çalıştılar. Artık Omegrion konseyi tarafından tanınan resmi bir sığınak olmayan Sığınak, bir zamanlar onları ve hamilerini koruyan yasaların dışında duruyor.

Ve bu Dev Peltier için sorun değildi. Zaten kuralları hiç sevmezdi.

Ama kapılarına kadar gelen savaş henüz bitmemişti.

Sadece açılış savaşını yapmışlardı....

Birinci Bölüm

"Sadece bana mı öyle geliyor yoksa tüm dünya aptallaştı mı?"

Dev Peltier, evinin ön kapısının önünde dururken kardeşi Remi'nin sesini kulağında duyunca güldü. Sanctuary kulübü ailesine aitti. O ve Remi birbirinin aynısı dörtlü bir grubun yarısıydı... ve bu yorum huysuz kardeşinin karakterine o kadar aykırıydı ki Dev başını sallamak zorunda kaldı. "Ne zamandan beri Simi'ye kanal oluyorsun?" diye sordu kulağında olmadığı zaman garip hissettirecek kadar çok taktığı kulaklığa.

Remi homurdandı. "Evet... sanki ben korse, fırfırlı etek ve tayt giymiş, menüyü ve çalışanları yemeye çalışan lanet olası bir Gotik iblis hatunmuşum gibi."

Bu kesinlikle Simi'nin T'si.

Ama Dev onu azarlamaktan kendini alamadı. "Senin bir ucube olduğunu hep biliyordum, kardeşim. Bu da bunu kanıtlıyor. Belki de adınızı Frank-N-Furter olarak değiştirecek ve yanınızdan her geçtiğinizde size küçük sosisler atacak."

"Kapa çeneni Dev, oraya gelip kendimi üçüz yapmadan önce."

Sanki. Remi belli ki ona dövüşmeyi kimin öğrettiğini unutmuştu. "Getir onu, serseri. Yeni bir çift botum var. Birinin kafasını-"

"Siz ikiniz açık kanal için kavga etmeyi keser misiniz?... Ve bunu yaparken büyüün. Eğer durmazsanız yemin ederim bu gece ikinizden de ayı yahnisi yapacağım." Aimee, onları aşağılamaya ve hadım etmeye devam edebilmek için ana dilleri olan Fransızca konuşmaya başladı.

Dev, kız kardeşinin düşmanca ses tonuna karşı ukalaca bir cevap verdi ve bu cevap, kulaklıkları sayesinde her kelimeyi duyabilen mürettebatın geri kalanından gelen birkaç onay tezahüratıyla noktalandı.

Dürüst olmak gerekirse, o ve ailesinin iletişim kurmak için kulaklıklara ihtiyacı yoktu. Şekil değiştiren ayılar olmanın bir parçası da

Birbirlerinden makul bir mesafede oldukları sürece düşüncelerini yansıtabiliyorlardı - gerçi bazıları bu konuda diğerlerinden daha iyiydi. Ama bu durum Kendileri için çalışan sıradan insanlar ve özellikle de işlerine patronluk taslayanlar arasında şüphe uyandırıyordu. Bu yüzden en azından normal görünmek için setleri giydiler.

Evet, doğru. Normallik, ailesine ve türüne uzun zaman önce veda etmişti. Ama bu da neydi?

Kulaklıklı mikrofon setini salladı.

Yine de Dev, kız kardeşinin Fransızca atıp tutması ona annesininkini hatırlattığında ve beklenmedik bir keder dalgası onu parçaladığında kafasından çıkardı. Annesinin kendisine Fransızca söylenmesini nasıl da özlemişti....

Kimin aklına gelirdi ki? Kaçırılacak onca şey varken.

Kafadan hasta olmalıyım. Yine de annesinin keskin sesi onu geçmişten beri rahatsız ediyordu.

Büyümen gerek Devereaux.... Artık bir yavru değilsin. İki yüz yıldan fazladır olmadın. Neden kardeşlerini böyle yemleyip aklımı kaçırmama sebep oluyorsun? Mon Dieu! Yaramazlık yaptığında başımın belası oluyorsun. Bir kez olsun dilini tutup dediğimi yapamaz mısın? Bir erkek çocuk gibi davranmakta ısrar edersen sana nasıl güvenebiliriz? Sen mi

hiçbir şey öğrenmedi mi? Dev, ona günlük isyan metnini okurken zihninde onun yüzünü gördüğünde irkildi.

Bir daha asla göremeyeceği bir yüz ve bir gün çok yakında hafızasından tamamen silinecek bir sestti bu.

Değişimden nasıl da nefret ederdi.

Yüz yılı aşkın bir süredir Sığınak'ın kapısında nöbet tutuyor, her türden varlığın gelip geçişini izliyordu. Birden fazla yönden bir nöbetçi olarak, insanların onları durdurmadan geçmesine izin verdi. Ancak buraya gelen doğaüstü müşterilere her zaman Sığınak'ın kurallarını açıkladı ve saldırırlarsa ne kadar tehdit oluşturacaklarını ve müttefiklerinin kim olduğunu belirlemek için onları sorguladı.

Ne olur ne olmaz.

Şimdi düşmanlarının, hepsini yaralayan kavgadan sonra daha yeni bir araya getirdikleri kulübü yok etmeyi bitirmediğinden emin olmak için görevinin başındaydı.

Seni özledim anne. O da babasını çok özledi.

Değiştirebilecekleri şeyler. Tahtalar yerlerine çakılabilir ve tezgahlar yeniden yapılabilir. Duman hasarı onarılabilir.

Ama ailesi...

Sonsuza dek gitmişlerdi.

Ve bu onu daha da öfkelendirdi. Onlara saldıran lycanthrope sürüsünün peşinden gitmemek için tüm gücünü kullanmıştı.

Eğer bunun bilgisi olmasaydı

Omegrion'a, yani canavarların yönetim konseyine

-kalan ailesini avlamak ve onları öldürmek için

misilleme, tereddüt etmezdi. Ama bunu asla göze alamazdı. Tek bir aile üyesinin bile ölümünden sorumlu olamazdı.

Kardeşi Remi bile.

Ailesinin gözleri önünde öldürüldüğünü çok görmüştü....

Gerçekten gitmek istiyorum.

Bu düşünce giderek daha çekici hale geliyordu. Savaştan ve yangından sonra Sığınak'ı yeniden açtıklarından beri gezme arzusuyla yanıp tutuşuyordu. Burada bu kadar uzun süre kalmasının tek nedeni, annesinin ondan aileyle birlikte kalmasını ve küçük kız kardeşini korumaya yardım etmesini istemesiydi.

Artık annesi öldüğüne ve Aimee çiftleştğine göre...

Kalmak eskisi kadar gerekli değildi. Her gün ayrılmak ve dünyada kendi yolunu çizmek için bir çekim hissediyordu. O bir ayıydı ve bir eş bulup kendi sürüsünü kurmak çoğu erkeğin doğasında vardı.

Ben burada ne yapıyorum?

Ona gerçekten ihtiyaçları yoktu. Savaş kapılarına dayandığında, ne kadar çok müttefikleri olduğunu çabucak öğrenmişlerdi. Ve bu sayı etkileyiciydi. Sığınak sonsuza kadar duracaktı. Kapıyı korumak için burada kalmak zorunda değildi.

Ve yine de...

Değişimden gerçekten nefret ediyorum.

Sadece huzursuzsun. Bunu atlatacaksın. Göreceksin. Ayrıca, o bir eş istemiyordu. Asla. Hayat kendini memnun etmeye çalışmak için yeterince zordu. Tanrılar ona yardım etsin eğer denemek zorunda kalırsa ve lütfen başka biri.

Son birkaç ayda o kadar çok şey olmuştu ki temelleri sarsılmıştı. Kendini kaybolmuş hissediyordu... sanki palamarları kesilmiş ve motorsuz ya da küreksiz bir şekilde akıntıya bırakılmış gibiydi. Değişimle hiçbir zaman iyi başa çıkamamıştı ve o kadar çok değişiklik onu zorlamıştı ki, her şeyi geride bırakıp başka bir yerde yeni bir başlangıç yapmak istiyordu.

Kendini yeniden ait hissedeceği bir yer bulmak - bunu yapmak için geçmişe gitmesi gerekse bile. Anne babasının köşeyi dönmesini ya da en sevdikleri koltuklarda oturmalarını beklemediği bir yer. Anıların onu rahatsız etmediği bir yer.

Ya da daha doğrusu, onu incitmek.

Bir yarış motorunun kükreyen sesi onun sesini bastırdı. Sokağın aşağısından yaklaşırken melankolik düşünceler. Bu bir 'Busa'ydı. Motorun gırtlaktan gelen iniltisinden Motorlarını tanıyan herkes için eşsiz bir sesleri vardı. Were-Hunter kardeşlerinin çoğu motosikletleri ulaşım aracı olarak kullanıyordu, O ve kardeşleri de dahil. Bir arabanın aksine, güçleriyle ışınlanmak daha kolaydı ve sokakta Düşmanlarının önünden manevra yapabilecek daha hızlı bir şey yoktu.

Ya da onlardan sonra.

Ama bu, maksimum hız ve performans için modifiye edildiğini gösteren özel bir tonla hırıliyordu.

Kara Avcı lideri Acheron'u siyah Hayabusa'sıyla içeri girerken görmeyi bekleyen Dev, kırmızı bir araç caddeye o kadar hızlı çıkınca kaşlarını çatı ki, birkaç ekip arabasına öncülük etmemesine şaşırdı. Sürücü girişin önünden geçti, sonra

frene bastı, motosikleti yana doğru kaydırıp ve ardında yanmış lastik bulutu bıraktı. Ona doğru yönelmeden önce ön tekerlek havalandı. Tam ona ulaştığında kaldırıma çarptı, ön lastik aşağıya indi ve sürücü arka tekerleğin kalkmasına neden olan sarsıntılı bir sıçramayla aracı tam önüne park etti.

Binici uzun boylu ve iri yapılı olsa da Dev, koruyucu deriyle kaplı düzgün kıvrımlarından onun bir kadın olduğunu anlayabiliyordu.

Büyük ihtimalle ateşli biriydi ve bu kesinlikle dikkatini çekmişti.

Motorcu yeteneklerinden etkilendiğini ona göstermek istemeyen Dev, kız kaskını çıkarıp omuzlarının hemen arkasına düşen bal sarısı buklelerini serbest bırakırken kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Bukleler kızın yüzünü çerçeveliyordu. sevimli bir yüz. Çarpıcı ya da mükemmel değil, ama egzotik. Farklı. Hepsinden önemlisi, yüz hatları baştan çıkarıcıydı ve sabah ilk iş olarak çıplak vücudunun her tarafına dökülen buklelerle nasıl görüneceğini merak etmekten kendini alamıyordu.

Şiddetli bir yaşam sevinci havası vardı ve bu bulaşıcıydı - sanki sahip olacak kadar şanslı olduğu her kalp atışının tadını çıkarıyordu. Ancak, bisikleti ölmek isteyen biri gibi sürüyordu. "Böyle sürmeye devam edersen Birisi."

Uzun bir bacağını koltuğun etrafına doladı. Birkaç erkeği kalp krizinden mezara gönderdiğinden emin olduğu ateşli, baştan çıkarıcı bir adımla ona doğru yürüdü. Kadın

Yanlarından alevler çıkan bir çift düz New Rock motorcu botu giyiyordu. Ceketinin fermuarını açıp ona bir bakış atarken koyu kahverengi, badem şeklindeki gözleri muziplikle parlıyordu ısıtılmış bir kez daha. "Sadece hak edenleri öldürürüm ve onları da zevkle sindiririm."

Kahretsin, şimdiye kadar gördüğü tüm kadınlar kadar seksiydi. Vücudu ona anında tepki verdi. Yatak odasında da bu kadar açık olup olmayacağını merak ediyordu.

Ceketini silkip omzuna attı ve eldivenli bir eliyle ceketini orada tutarak ona sıkı bir siyah örme gömleğini ona doğru yaklaştırdı. Sıcak kadın ve deri kokusu, içindeki ayının doğrulup mırlamasına neden oldu ve onu tadına bakmaya davet ediyor gibi görünen o yumuşak boynu ısırmamak için elinden gelen her şeyi yaptı.

"Soruna cevap vermek gerekirse, Bear... Sokakta olduğum kadar yatakta da sertimdir. Bil diye söylüyorum." Ona göz kırptı.

Bu sözler, onun düşüncelerini okuyabildiğini zihnine not ederken, aletinin iradesi dışında sarsılmasına neden oldu. Bakışları kızın gözlerinden derin göğüs dekoltesine kaydı. siyah sütyeni tarafından yukarı itilmişti. Ve sağ göğsünün kabarıklığında, ona tam olarak kim ve ne olduğunu söyleyen çift yay ve ok işareti vardı - tahmin etmediğinden değil Güçlerinden ya da konuşurken dişlerinin küçük bir anlık görüntüsünden. Kahretsin, Tanrıça Artemis bile bu ateşli dokunuşa karşı koyamamış gibi görünüyordu. onu yanına getirdiğinde. "Seni tanımıyorum Kara Avcı."

Boynunda asılı duran kat kat siyah kurukafa kolyesini düzeltti. "Daha önce tanışmıştık. Çok kısa bir süre. İsim alışverişinde bulunacak kadar bile zamanımız olmadı."

Dev hatırlamaya çalışırken kaşlarını çatı.

Hayır, kesinlikle hayır. Bu avcıyı daha önce görmüş olsaydı hatırlardı - yüzyıllar önce olsa bile. Ölmüş olsa bile. Bir erkeğin karşılaştığını kolayca unutabileceği türden bir kadın değildi. "Kardeşlerimden biriyle tanışmış olmalısın." Çoğu insan onları birbirinden ayıramazdı. Bütün bu özdeş olma meselesi yüzünden Dev'in boş zamanlarında Cherif ve Quinn sırayla kapıya bakarlardı. Dev'in onu onlardan biriyle karıştırdığına şüphe yoktu. "Biz tek yumurta dördüzleriyiz ve ben de diğer kardeşlerime çok benziyorum."

İnkâr edercesine başını salladı. "Biliyorum. Hepinizle tanıştım. Kurtların saldırdığı gece buradaydım." Bakışları, çatının hala kavgalarından kalan küçük bir yangın hasarı izi taşıdığı yere gitti ve gözleri sempatiyle karardı. "Aileniz için gerçekten üzgünüm... ve daha iyisini yapamadığımız için onları koruma işi."

Nedenini bilmiyordu ama bu onu etkilemişti. "Yardımanız için teşekkürler. Hepinizin elinden geleni yaptığını biliyorum." Hepsi yapmıştı. Ama düşmanlarının sayısı çok fazlaydı. Dürüst olmak gerekirse, içlerinden herhangi birinin hayatta kalması bir mucizeydi.

Ama Kara Avcılar ve müttefikleri olmasaydı, bunu yapamazlardı.

Sanki kendi şeytanları bu sözlerin içine gömülmüş gibi yüz ifadesini bir acı gölgesi maskeleydi. "Evet, ama bazen bu yeterince iyi değildir ve hiçbir samimi özür durumu düzeltmez. Bununla birlikte, gerçekten özür dilerim. Her şey için." Eski neşesine kavuşmadan önce barın içine bir göz attı. "Adım Sam Savage."

Samia Savage ...

Bu, yüzyıllar boyunca diğer Kara Avcılar tarafından söylenen bir isimdi. Onların en azılılarından biriydi.

Bu nedenle diğerk Karañlık Avcıları ona birkaç yüz yıl önce savaştaki acımasızlığına bir saygı duruşu olarak bu soyadını vermişlerdi. İnsanları koruyan ölümsüz avcılar olarak, tüm Kara Avcılar korkunç geçmişlerden geliyordu. Her biri farklı olsa da hepsinin ortak bir noktası vardı: Biri ona ihanet etmişti.

ve onları öyle iğrenç bir şekilde öldürdüler ki, ruhlarını tek bir eylem karşılığında Yunan tanrıçası Artemis'e sattılar. Hainlerinden intikam almak. Birinin kolaylıkla üstlenebileceği bir şey değildi ve Sam'e ruhunu satmasına neden olacak ne olduğunu merak etmekten kendini alamıyordu.

Onu kim öldürmüştü ve neden bu olay onu en güçlü erkek avcılarının bile uzak durma eğiliminde olduğu acımasız bir şeye dönüştürmüştü? Onun hakkında duyduğu tüm hikâyeler buna cevap vermemişti. Sadece bu kadının dövüşün heyecanı için

yaşardı. Ne kadar kanlı olursa

o kadar iyi.

"Truva Savaşı'nın sonunda bir Amazon generaliydin." En büyük kraliçeleri Hippolyta'nın torunu olan Sam'in, savaştan sonra Helen'e eve kadar eşlik eden kişi olduğu söylenir.

Savaştan. On yıldan fazla bir süredir evlerinden uzak kalmalarına neden olan savaşa sebep olduğu için Helen'i öldürmek isteyen Yunanlıların sayısı düşünöldüğünde bu son derece zor bir şeydi.

Ağzının bir köşesi yukarı kıvrıldı. "Amazon'u kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun."

Dev güldü. "Yüzyıllar boyunca birkaçınızla tanıştım. Fena değil, sadece... ilginç."

Amazonlar, Tanrıça Artemis'in seçilmiş halkıydı. Karañlık-Avcılar'ın bu kadar çok olmasının nedeni de buydu. Artemis,

doğaüstü yırtıcılara karşı insanlık için savaşmak üzere ordusunu kurduğunda, Amazonlar her zaman ilk tercihi olmuştu ve söylentilere göre onlara on kat daha fazla ödeme yapılıyordu.

Kara Avcılar'ın geri kalanından daha fazla. Küçük bir iltimas, diğer Avcılardan bazılarının gruplarındaki herhangi bir Amazon'a karşı sert duygular beslemesine neden oldu.

Dev için bu sadece onu izlemesi gerektiği anlamına geliyordu çünkü Amazonlar kavgayı seven vahşi partililer olma eğilimindeydiler.

"Peki bu gece seni buraya getiren nedir?" diye sorarak konuyu ilgili bir konuya çevirdi.

Sam cevap vermeden önce durakladı. "Bilmiyorum, gerçekten. Kötü bir şeyin bu tarafa doğru geldiğini hissettim. Bu yüzden onu boğazından yakalamak ve herhangi bir zarar vermeden önce canını yakmak için burada yenebileceğimi düşündüm."

Ona dudak büktü. "Ah, bebeğim, buradaki tek kötü şeyin ben olduğumu bilmiyor musun?"

Ona karşı burnunu kırıştırdı. "Benimle flört mü ediyorsun?"

"Duruma göre değişir. İçinde kış kırbaçlama var mı ve bunu yaparken çıplak olacak mısın?"

Ona ters bir bakış attı. "Demek kışının kırbaçlanmasından hoşlanıyorsun?"

"Pek sayılmaz, ama bunu yaparken çıplak olduğun sürece.... bunu oldukça mutlu bir şekilde kabul edebilirim."

Güldü. "Tuhaf. Bunu sevdim."

Onunla neden flört ettiğine dair hiçbir fikri yoktu. Çiftleşmemiş kardeşlerinden herhangi biri kadar erkek düşkünü olsa da, normalde menüsünün dışında olduğunu bildiği kadınlarla vakit kaybetmezdi. Ve Kara Avcılar'la yatmak onların dünyasında pek çok nedenden ötürü yasaktı.

Ama kendine yardım edemiyor gibiydi. Kadında onu doğrudan intihara davet eden bir şeyler vardı. "Daha azgınım aslında. Uzun zaman oldu."

Nefesini sertçe içine çekti. "Acımasız dürüstlük. Güzel bir değişiklik. Çoğu erkek önce pohpohlamayı dener."

Omuz silkti. "Hayat lafı dolandırmak için çok kısa diyeceğim ama ben yüzyıllarca yaşayacağım, sen de sonsuza kadar, yani bizim için sorun değil. Bu yüzden sadece oyun oynamayı ya da bir şeyleri ballandırmayı sevmediğimi söyleyip konuyu kapatacağım."

"Tam gönlüme göre bir ayı, ama arkadaşlık etmememiz gerektiğini bilmiyor musun?"

Omuz silkti. "Kurallara uymayı sevmiyorum."

Hormonlarını ateşe veren ateşli bir bakışla bakışlarını onun vücuduna indirdi. "Ben de öyle."

"Evet, sürüş şeklinden anlayabiliyorum."

Sam karşısındaki canavarın cazibesine kapılmak istemiyordu ama açıkçası elinde değildi. Onda onu gülümseten bir şeyler vardı. Ve bu sadece onun cehennemden daha seksi olması değildi. Ya da onun bir Yasadışı olması gereken bir gülümseme.

O sadece eğlenceli bir insan gibi görünüyordu takılıyordu ve onun dünyasında böyle insanlar çok azdı. Uzun, kıvrıkcık sarı saçları çelikten yontulmuş gibi görünen yüzünden geriye doğru toplanmıştı. Mavi gözleri Zekası ve mizahıyla onunla dalga geçiyordu. Ve

vücudu ...

Bunu bütün gece yalayabilirdi. Daha da rahatsız edici olanı, onda ona loel'i ve günü ne kadar kötü geçmiş olursa olsun onu her zaman gülümsetebilmiş olmasını hatırlatan bir şey vardı. Binlerce yıl sonra bile onu hâlâ özlüyordu.

Bunu düşünmemeye çalışarak bakışlarını Dev'in iyi tanımlanmış kaslarla şişen koluna çevirdi, ardından kısa kolun altından görünen dövmeyi görünce kaşlarını çatı.

Bu ...

Hayır. Kesinlikle olmaz.

Kendini durduramadan eldivenli eliyle Sam'in kolunu yukarı çekti ve tıpkı Artemis'in ona Karanlık Avcısı'na dönüştürüldüğü ve vampir Daimonlara karşı savaşmak için hayata döndürüldüğü gece verdiği gibi bir çift ok ve yay işareti buldu. Tek fark Sam'inkinin bir marka, onunkinin ise kesinlikle mürekkep olmasıydı.

Kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Sormalı mıyım?"

Çapkınca sırıttı. "Tanrıların zincirlerini çekmeyi seviyorum."

"Yapmalısın. Duyduğuma göre Artemis'in pek espri anlayışı yokmuş."

"Bunun için beni henüz öldürmedi."

Kesinlikle cesurdu. "O kadar cesur musun yoksa o kadar

aptal mı?" "Annem ikisinin el ele yürüdüğünü söylerdi."

Bu onu eğlendirmişti. Annesi de bir keresinde ona çok benzer bir şey söylemişti.

Başını sallayarak konuyu burada bulunmasının asıl nedenine çevirmeye ve bu adamı neden hiç de ilginç bulmaması gerektiğini kendine hatırlatmaya çalıştı. "Bu gece hiç Daimon ortaya çıktı mı?"

"Yaparlarsa sana söylememem gerektiğini biliyorsun." Bu Daimonlarla Were-Hunterlar arasındaki onur kuralları onu her zaman rahatsız etmişti. Were-Hunter'lar Daimonlarla aynı ırktan yaratılmışlardı ve bu yüzden "kuzenleri" ile bir bağ paylaşma eğilimindeydiler.

"Siz de en az Daimon kadar insansınız."

"Ve insanları da size yedirmeyiz." Ona göz kırptı. "Ama sorunuza cevap vermek gerekirse, hayır. Haftalardır kulübün yakınına hiçbir Daimon gelmedi."

Buna inanmak zordu. Burası gibi turistik yerler Daimonların avlanma alanları ve takıldıkları yerler olarak bilinirdi. "Gerçekten mi?"

"Evet, garip, biliyorum. Sanki ara vermişler gibi. En azından bir ya da iki grup ziyaret etmeden bu kadar uzun süre geçirmemiştik. En son gördüğümüz biz yeniden açılmadan önceydi.... Ve o piç kurusu buraya geldi. gün ışığı."

Onun sözleriyle alay etti. "Çok saçmalıyorsun." Söylediği şey kesinlikle gülünçtü. "Daimon'lar gün ışığında yürüyemez, bunu herkes bilir."

"Seni anlıyorum, ama sana söylüyorum o burada ete kemiğe bürünmüştü ve güneş parlıyordu. Sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi güneşe doğru yürüdü."

Hâlâ adamın söylediklerine inanmıyordu. Hiç mantıklı gelmiyordu. "Ve hiçbiriniz bize söylemeyi düşünmediniz mi?"

"Squires'a bir rapor sunduk" - onlar Kara-Avcılara yardım eden ve Kara-Avcıların alev almadan güneş ışığına çıkamadıkları gündüz saatlerinde onları koruyan insan çalışanlardı

-"ve gördüğümüz her Kara Avcısına söylüyoruz. Ama Başka hiç kimse gün ışığında bir Daimon görmediği için, meth kullandığımızı düşünüyorlar ve uyarıyı çok fazla bal içmenin getirdiği bir tür toplu halüsinasyon olarak görüyorlar."

Sözleri onu eğlendirdi. "Metamfetamin mi aldın?"

"Biliyorsun ki bu şey bende işe yaramayacağı gibi sende de işe yaramaz." Kara-Avcılar ve Were-Avcıların hepsi çoğu ilaca karşı bağışıklığı vardır.

Sam hâlâ inanamıyordu. "Acheron'a söyledin mi?"

"Yine, gün ışığında yürüyebilen sadece bir Daimon olduğunu ve onu da bizzat yok ettiğini söyledi. Başka bir Gündüzgezen'e sahip olma şansımız yoktu."

Yine de Dev gün ışığında bir Daimon gördüklerine kesin olarak inanıyordu. Sahip olduğu tüm güçlerle bunu hissedebiliyordu. "Belki de sivri dişleri olan gotik bir çocuktü.
seninle dalga geçiyorum."

"Evet, çünkü bir insanla bir Daimon arasındaki farkı anlayamıyorum. Bu işte gerçekten berbatım."

Onun kuru alaycılığına güldü. Nasıl aynı anda hem bu kadar sevimli hem de sinir bozucu olabiliyordu? "Pekâlâ. Sana inanıyorum. Ama-"

Ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Seni duyuyorum ve bunun saçma olduğuna katılıyorum. Mantıksız olduğunu biliyorum. Sadece ne gördüğümüzü anlatıyorum ki bilesiniz. Oradan kendi sonuçlarınızı çıkarırsınız."

"Eğer haklıysan, bunun sadece bir anormallik olduğunu ve buradan ayrıldıktan üç saniye sonra yandığını umalım."

"İşte mucizeler umuyoruz." Kulaklığı omuzlarından kaldırdı ve tekrar kulaklarının üzerine yerleştirdi. Bir erkeğin kafasındaki o zimbirtıyla nasıl bu kadar seksi görünebildiği ona tuhaf geliyordu ama adam bir şekilde bunu başarmıştı.

Tamamen garip...

Dev kapıyı işaret etti. "İçeri girebilirsiniz. İçeride başka Kara-Avcı yok."

Uyarısını takdir etti. Buna ihtiyacı olduğundan değil. Başka bir Kara Avcının yanında olmak güçlerini tüketebilirdi ama onunkiler o kadar güçlüydü ki bu tükenme şaka gibi bir şeydi. Karanlık Avcısı güçleri olsun ya da olmasın çok az kişinin dokunabileceği ciddi savaş becerilerine sahip olduğundan bahsetmiyorum bile. Onu machiskyli'lerden biri yapan da buydu... Savaş Köpekleri. Daimonların seçkin savaşçıları vardı ve Kara Avcıların da Köpekleri. Savaş için yaşayan ve tek zevkleri düşmanlarının kalplerini söküp almak olan erkekler ve kadınlar.

Bu onun onurla taşıdığı bir rozetti. Ve bu gece Daimon'un varlığını iliklerinde hissetti. Tek yapması gereken onu saptamak, boğazından yakalamak ve kendini daha iyi hissedene kadar boğmaktı. Bu da baştan çıkarıcı ayıyı kapıda bırakmak demekti. ve işini yapmak için içeri

giriyor. "Sonra görüşürüz,

Ayı."

Kız kapıdan geçip karanlık içeriye girerken başını ona doğru eğdi. Saat daha akşamın yedisi olduğu için kulüpte fazla insan yoktu. Ön masalarda yemek yiyen birkaç insan. Barda oturan iki kişi daha vardı.

bir kurt adam tarafından bakılıyordu (kurt adam olduğu için böyle

adlandırılıyordu).

insan formunda kurt) ve başka bir ayı vardı.
Dev ile çarpıcı benzerlik. Tek yumurta kardeşlerinden biri olmalı.

Kurda doğru yürüdü ve bir longneck sipariş etti.

"Yanında yiyecek bir şeyler ister misin?" diye sordu bir tanesinin kapağını açıp ona uzatırken.

Sam başını salladı ve adamın eldivenli ellerine yönelttiği meraklı bakışları görmezden geldi. Yemek yemek pek ona göre değildi ve birasını huzur içinde yudumlayabilmeyi umuyordu. Cüzdanını çıkarmaya başladı ama kurt onu durdurdu.

"Seni dövüşten hatırlıyorum. Paran burada geçmez."

Geçmiş zihninde canlanırken acısı ona ulaştı. Onu derin bir suçluluk duygusuyla baş başa bırakan bir geçmiş. Nicolette Peltier'in korurken öldüğü kişi oydu ve sevdiği kadının annesini elinden almış gibi hissediyordu - bu, içinde derinlerde gömülü kalan ve bir kömür gibi yanan acı bir sızıydı. Karısını bu kadar önemseydiği için iyi bir adamdı. "Teşekkürler... Fang." Adamın adı, geçmişinden gelen görüntüler kadar net bir şekilde aklına geldi. Görüntüler ki vücuduna herhangi bir şekilde dokunursa acımasız bir seviyeye yükselecektir.

Başını ona doğru eğdi. "Her zaman."

Sam ondan daha fazla duygu ve görüntü almadan uzaklaştı. Bu güçten o kadar nefret ediyordu ki. Üzerinde bir tür kontrolü olsaydı o kadar da kötü olmayabilirdi ama yoktu. Bunun yerine, diğer insanların duyguları sık sık onunkilerle karışıyor, o da zor zamanlar geçiriyordu. kendi duygularını onlarınkinden ayırmak. İşte bu yüzden

insanlardan mümkün olduğunca uzak durmak için. Ve neden çıplak elleriyle ya da etile kimseye dokunamadığını.

Eğer yaptıysa...

Korkunçtu.

Neden uçma yeteneğim yok? Ya da pirokinezi gibi gerçekten işe yarar bir şey?

Ama hayır. O.... empati ve psikometri gibi wienie güçlerine sahipti.

Bu "yetenek" için Artemis'i boğmak isterdi. Ama aynı zamanda telekinezi yeteneği de vardı ve bu kesinlikle işe yarıyordu,

Özellikle de kavgada. Yani Eugene'den çok önce uzaktan kumandaya sahip olduğu için bu tam bir terslik değildi. Zenith'teki McDonald ilk tıklayıcıyı tasarlamıştı.

Birasını yudumlayan Sam, ışığa duyarlı gözlerini yormayan güzel ve karanlık kulüpte dolaştı. Ve geçerken, son bir buçuk asırda burada yaşanmış binlerce farklı olaya dair görüntüler yakaladı.

Mutsuz anlar olsa da, ezici çoğunluk Sanctuary için temel duygu sıcaklık ve eve dönüştü. Doğaüstü güçler arasında bu kadar popüler olmasına şaşmamalı. topluluk. Çoğu kişi onun yaptıklarını görebilecek güçlere sahip olmasa da, yine de Buradaki her nesneden yayılan sevgi ve güvenlik. Tüm bu yer, onu inşa eden ayının özeni ve bağlılığıyla doluydu.

"Tanrılar seni kutsasın ve korusun, Nicolette," diye fısıldadı. Kendisi de bir anne olarak, çocuklarını kaybetmenin mutlak ıstırabını biliyordu. Hiçbir şeyin veremeyeceği acıyı.

zaman hiç iyileşmedi. Bu, hiç kimsenin yaşamaması gereken bir şeydi.

Agaria'nın yüzünün görüntüsü zihninde canlanınca irkildi. Şu anda bile kızının düşüncesi onu dizlerinin üzerine çöktürebiliyor ve hâlâ yatıştırılmak isteyen güçlü bir öfke dalgası yaratıyordu. Onu böylesine büyük bir savaşçı yapan şey de bu öfkeydi. Daimon'lar ondan her şeyini almıştı ve ne kadarını öldürürse öldürsün, yaptıklarını telafi etmeye yetmiyordu.

Acımasızca kısa kesilen hayatı telafi etmek için. "Bu gece çok kızgın görünüyorsun."

Arkasındaki yumuşak aksanlı sesi tanıyınca başını eğdi.

Chi Hu.

Sam yavaşça arkasını dönerek uzun siyah saçları sırtından aşağıya doğru sıkı bir örgüyle tutturulmuş narin Çinli kadınla yüzleşti. Ancak bu kırılmanlık son derece yanıltıcıydı. Chi'nin boyu bir buçuk metreyi geçmese ve bir kurşun kalem kadar ince olsa da, Sam'i alt edebilecek yetenekli bir savaşçıydı. Onu kolay bir hedef sanacak kadar aptal olan herkesi. Dar bir kot pantolon, siyah bir gömlek ve yelek giymiş olan Chi olağanüstü güzeldi. Sam'in insanken özlemini çektiği türden kusursuz bir güzellik. Ama yüzyıllar boyunca bu tür bir güzelliğin bir lütuf olduğu kadar bir lanet olduğunu da öğrenmişti.

Bu yüzden Chi artık bir Karanlık Avcısı'ydı.

Sam gülümsedi. Bir Savaş Köpeği olan Chi, son beş bin yıl içinde sahip olmasına izin verdiği tek arkadaşıydı. yıllar. Bunun nasıl olduğundan hâlâ emin değildi ama Chi bir

Buz gibi savunmasını kırdığınızda sevilmemesi zor bir insan.
"Burada ne yapıyorsun?"

Ona dokunmaması gerektiğini bilen Chi, kulübün etrafını işaret etti. "Aynı senin gibi. Daimonlara göz atıyorum. Gerginliği azaltmak için iyi bir dövüş arıyorum. Kapıdaki ayı sana bir Gündüzgezen'le ilgili büyük halüsinasyonlarından bahsetti mi?"

"Gerçekten de öyle."

"Ne olduğunu düşünüyorsun?"

Sam omuz silkti. "Belki de Daimon sandıkları bir iblis."

Chi başıyla onayladı. "Mantıklı. Bazen eğitimsiz kişiler için ayırt etmek zordur." Chi de iblis bilimi konusunda uzman olduğu için bunu bilirdi. "Daimon'a çok benzeyen birkaç iblis alt türü var. Bunlardan biri bir Were tarafından karıştırılabilir."

Belki, ama Dev oldukça zeki görünüyordu. Yine de Chi uzmandı ve bu da Sam'in Chi'nin neden New Orleans'ta olduğunu merak etmesine neden oldu. "Seni ne zaman başka bir yere yerleştirdiler?"

"Üç hafta önce."

Sam bunun üzerine kaşlarını çattı. "Neden bana senin de yerinin değiştirileceğini söylemedin?"

Chi onun ses tonunu yadırgadı. "Şüpheyi bir kenara bırak. Ben istedim ki

Seni şaşırttım, Jie Jie. Daha fazla değil. Daha azı değil. Bu gece size rastlamasaydım, arayacaktım. Bu benim etrafa bakmak için ilk gelişim ve umuyordum ki ki öyle yaptım." Sırıttı. "Bunun bir sürpriz olmasını istedim. Hepsi bu."

Chi ona "abla" dediğinde Sam içten içe ürperdi. Onun dünyasında "abla" bir hakaretti. Ve Chi'nin taşınma konusunda dürüst olduğunu ve ona söylemediğini biliyordu - başka bir onun güçlerinin kutsaması. Sam yürüyen bir yalan dedektörüydü. "Seni tekrar görmek gerçekten çok güzel."

Chi burnunu kırıştırdı. "Umalım da bu sefer öncekiler kadar kanlı olmasın."

Sam güldü. "Sanki sen kavgadan benim kadar zevk almıyorsun. Bazı günler sanırım daha çok."

Chi de onun kahkahasına katıldı. "Doğru, çok doğru."

Sam, Chi'nin örgüsünün tepesindeki parlak gümüş çubukları fark edince gözlerini kıstı. Uzanıp eldivenli parmağının ucuyla birine dokundu. Sezgilerine sadık kalarak, eldivenindeki deriye takıldığında bir pençe kadar keskindi.

"Güzel silah gizleme."

Chi kendi içkisinden bir yudum aldı. "Yaratıcı olmalısın bu günlerde. İnsanlar her zamankinden daha şüpheli. İsterseniz size bir set verebilirim."

"Onlara sahip olmayı çok isterim. Ama muhtemelen pas geçmeliyim." Onları vücudunda taşımak büyük bir sorun yaratabilirdi çünkü onları yaratan kişinin duygularını algılayabilirdi. Bu

Neden giydiği, sürdüğü ya da kullandığı her şey Acheron tarafından özellikle onun için yaratılmış olmalıydı - başka bir yaratığın eli değmemiştir. Korkusuz liderlerinin sahip olduğu güçler için tanrılara şükreliyordu. Aksi takdirde tamamen mahvolurdu.

Bu yüzden yemekten hoşlanmazdı. İçecekler o kadar da kötü değildi çünkü çoğu makineler tarafından yapılıyordu.

Onun için et söz konusu bile olamazdı. Tanrılar, biftek

yemeyi nasıl da özlemişti....

Bu düşünceyi bir kenara iten Sam, Chi'nin ona son görevi hakkında söylediklerini düşünürken bir yudum bira daha aldı. "Peki şimdi kaçımız New Orleans'a yerleştirildik?"

"Son duyduğuma göre Acheron'un burada sekiz köpeği varmış."

Sayı etkileyiciydi. "Sekiz mi? Bu fazla değil mi?"

Chi omuz silkti. "Sanırım Atlantisli büyük bir şey olmasını bekliyor." Hepsi buraya özellikle bir adamı korumak için gönderilmişti. Nick Gautier. Bildikleri bu kadardı.

Ölmeleri gerekse bile Nick yaşamak zorundaydı.

"Ama tabii ki Acheron bunun ne olduğunu kimseye söylemiyor." Sam'in sesinde amaçladığından daha fazla zehir vardı.

Her şey düşünüldüğünde, Acheron'u seviyordu. Sadece onun herkese karşı biraz daha açık olmasını diliyordu.

Chi şişesini sessiz bir selamla havaya kaldırdı. "Aynen öyle."

Tipik Acheron. Sırlar için yaşıyordu ve Sam'in doğaüstü âlemde tam olarak ne olduğunu merak etmesine neden oluyordu ki Atlantisli bir seferde bu kadar çok Savaş Köpeği'ni getirme riskini göze almıştı. Pek dost canlısı sayılmazlardı ve çoğu oldukça bölgeciydi. En son ne zaman bir şehirde iki Köpek, neredeyse yok ediyorlardı.

Ve internetteki söylentilerin aksine, Ethon'la kavga eden o değildi.

Chi sanki bu düşünceyi anlamış gibi meraklı bakışlarını ona doğru çevirdi. "Ethon'u gördün mü?"

Sam, yüzyıllar önce bir savaş gecesinden sonra evine sığınmak zorunda kalan eski Spartalı generali hatırlayınca yüzünü buruşturdu. "Henüz değil ama birkaç gece önce sokakta Roman'ı gördüm." Roman'ın adını boğazını yaktığını hissettiği tüm tiksintiyle tükürdü. Roman bir gladyatördü ve yeteneklerini takdir etse de savunduğu her şeyi küçümsedi.

Chi ona sert bir bakış attı. "Ethon ile bir rövanş maçı mı planlıyorsun?"

Sam bu düşünceyle ürperdi. "Eski kaçamaklarını mı gündeme getiriyorum?"

"O gerçekten muhteşem."

"Ve hiçbir şeyde aradığım şey bu değil. Hatta bir tek bir gece." Kara Avcıların birlikte yatmalarının tamamen yasak olduğundan bahsetmiyorum bile. O ve Ethon bir an kendilerini kaptırmış, bir geceyi birlikte geçirmiş ve o zamandan beri pişmanlık duyuyorlardı. Eğer Acheron ne olduğunu öğrenirse muhtemelen onları öldürürdü. Artemis

kesinlikle öldürürdü.

Ve o gece ona aşıklardan ve özellikle de Ethon'dan sonsuza dek uzak durması gerektiğini öğretmişti. Ethon'ın acımasız geçmişinin görüntülerini hâlâ aklından çıkaramıyordu. Bir daha asla bir başkasının verdiği zarara maruz kalmak istemiyordu. Kendisi yeterince zarar görmüştü.

Suçluluk duygusu içini parçaladı. Yüzünü buruşturdu ve kendisine daha fazla zarar vermeden onu itti.

Chi, Dev'e benzeyen kişinin başka bir müşteri için içki doldurduğu bara eğlenen bir bakış attı. "Peki ya ayılar?"

Sam en ufak bir tepki vermemek için kendini zorladı. "Peki ya ayılar?"

"Hadi ama, onlarla yavru sandviçinde olmayı düşünmediğini söyleme bana. Özellikle de dörtlülerle. Aman Tanrım, kapıdaki kesinlikle ağzının suyunu akıtıyor."

"Droolicious?"

Chi, tenine dokunmamaya dikkat ederek şakacı bir şekilde ona sürtündü. "Naz yapma. Seni bundan daha iyi tanıyorum. Dev kesinlikle bir duygu fırçasına değer."

Sam homurdandı. "Evet, biliyorsun ve evet, bunu düşündüm." "Ama?"

"Ethon anıları yaşıyorum ve sonuç olarak ağzıma kusuyorum. O hasarı tekrar yaşamak istemiyorum. Asla." Dev gibi şahane bir şey için bile.

Chi homurdandı. "Bir gece seni öldürmez."

"Bu Geitara'nın savaştan hemen önce söylediği şey değil mi? Tortulla mı? Hatırladığım kadarıyla onu ve tüm askerlerini katlettiklerinde işler onun için pek iyi gitmemiştir." Sam çenesini barmene doğru salladı. "Madem bu kadar açsın, neden eve bir tane götürmüyorsun?"

"Bir tane mi? Tatlım, altılı paketin tamamını bekliyorum." Sam güldü. "Sen şeytansın."

Chi anında ayıldı, sağına doğru sarsıldı ve bakışlarıyla kulübü taradı. "Bunu hissettin mi?"

Sam başını çevirdi ve çenesini indirerek dinlemeye başladı. Havayı kesip geçen garip bir his vardı

etraflarında. İnsanlık dışı ve vahşî. Omurgasından aşağı bir ustura gibi inmişti. "Ben yaptım." Daimon titremesine benziyordu ama farklıydı. Daha güçlüydü. Başka birinin hissedip hissetmediğini görmek için kulübün etrafına baktı.

Gördülerse de tepki

vermediler. Ne kadar garip.

Chi'nin daralan bakışlarıyla karşılaştı. "Ben arka tarafı alacağım." "Ben önden gideceğim."

Sam, Sığınak'ın arka kapısına doğru ilerlerken güçlerini kullanarak etraflarındaki eteri araştırdı. Karanlık-Avcıların Daimon'lar için elektronik bir takip cihazı da vardı. hiç ihtiyacı olmamıştı. Duyuları ve güçleri her zaman onların üzerine gitmesine izin vermişti.

Ama bu gece değil.

Bu gece neredeyse dışarı çıkar çıkmaz kokuyu kaybetti.

Bu nasıl mümkün olabilirdi? Yine de ne hissettiğini inkâr edemezdi. Ya da daha doğrusu, hissetmediklerini. Hava, içinde sonbahar esintileri taşıyan bir tazelikteydi. Mutfakta pişmekte olan bamya ve bifteklerin kokusunu ve sadece birkaç blok ötedeki nehrin kokusunu alıyordu. Ama burada Daimonlarla ilgili hiçbir şey yoktu.

Tüm duyuları tamamen tetikte, binanın dışına doğru sürünerek onlara seslenen şeyin ne olduğunu bulmaya çalıştı.

Burada hiçbir şey yoktu. Her şey normal görünüyordu ama içinden bir ses öyle olmadığını söylüyordu.

Chi onun önünü kesmek için iki kat geri gitti. Sam'in şaşkın bakışlarıyla karşılaştı, sonra çenesini gökyüzüne doğru kaldırdı.

Sam onun bakışlarını takip etti. Gökyüzüne odaklandığı anda midesi güneye doğru yöneldi. Başlarının üstünde O kadar kırmızı ve bulutlu bir ay asılıydı ki, kanla yıkanmış gibi görünüyordu.

Avcı'nın Ay'ı. Bilimsel olarak bunun, güneş ışığının dünyanın etrafında bükülerek ay yüzeyini aydınlatmasından başka bir anlama gelmediğini biliyordu. Ama bu kadar basit olmadığını, bilimin her şeyi açıklamadığını bilecek kadar uzun yaşamıştı. Çünkü bilim her şeyi bilmiyordu.

Kesinlikle koruyucu örtü hakkında bir şey bilmiyordu. dünyaları birbirinden ayırıyordu. Kanlı ay sırasında incelmış bir perde. Hepsinden önemlisi, kadim insanların bazen kötü alametlerden haklı sebeplerle korktuğunu bilmiyordu.

Kalpte ve ruhta, Kötülük kötü

bedelini alır.

Ay ışığı akan kan gibi parladığında,

Yeryüzüne iblisler akın edecek.

Eski Amazon şiiri aklından geçti. Tıpkı onun gibi bir ay bir zamanlar evinin üzerinde parlamıştı. O da O zaman bunu asılsız bir batıl inanç olarak

reddetmişti. Ve bu aptallığından pişmanlık duyarak öldü.

Chi cep telefonunu çıkararak, "Acheron'u arayacağım," dedi.

Sam şeytanın elinin üzerinde kaydığını hissedince başını salladı. Bir şey onlara doğru geliyordu, bunu hissedebiliyordu. Tek soru, o şeyin ne olduğuydu?

İkinci Bölüm

Sam, New Orleans'taki diğer Karanlık-Avcılara neler olup bittiğini mesajla bildirdikten sonra, sonraki sekiz saati devriye gezerek ve Chi ile aralıklı olarak iletişim kurarak geçirdi. İkisi de olağandışı bir şey bulamadı. Tek bir Daimon bile

bu gece dışarıda gibiydi. Sokaktaki tek yırtıcı hayvan insandı ve Sam bulduklarını kovalamış olsa da dünyadaki en büyük tehdit onlar değildi.

Sadece öyle olduklarını düşündüler.

Onları nasıl beslemek isterdi?

yüzyıllar boyunca öldürüldü. Bir kabadayının gerçekte neye benzediğini yakından ve kişisel olarak görmelerine izin verin. Gerçekte ne kadar önemsiz ve zayıf oldukları hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Bir doz gerçeklik onlara iyi gelebilir.

Telefonu çaldı. Yere bakınca Chi olduğunu gördü. Çevirip açtı ve cevap verdi.

Chi uzun bir iç geçirdi. "Hâlâ tutukluyum. Ayaklarımı dinlendirmek ve bir şeyler atıştırmak için evime dönüyorum. Sonra görüşürüz."

"Pekâlâ," dedi Sam telefonuna, bir yandan da şeytani aya bakıyordu. Omurgasından aşağı bir ürperti geçti. "Yarın gece görüşürüz. İyi uykular ve Daimonların ısırmasına izin verme." Telefonu kapattı ve saati kontrol etti.

Sabah üç. Şafağa neredeyse üç saat vardı. Bir yandan Chi haklıydı ve sokakta zamanlarını boşa harcıyorlardı. Diğer yandan...

Bu işin peşini bırakamazdı.

Burada bir şey vardı ve onu yerin dibine sokmak istiyordu. Bunun ne olabileceğine dair tek ipucu Dev'den gelmişti.

Ayıyı tekrar sorgulamaya karar veren Sam, Sığınak'a geri döndü.

Sığınak tabelasının bulunduğu kırmızı tuğlalı binaya ulaşmak uzun sürmedi - üzerinde bir motosikletin park ettiği karanlık bir tepe Dolunayın silueti kapıların üzerine asılmıştı. Sarhoş birkaç insan sendeleyerek dışarı çıktı ve birbirleriyle gülüşüp şakalaşırken bir taksiye bindi.

Gölgelerin arasında durup onları görmezden gelerek duvara yaslanan Dev'i izledi. Üzerinde bir ceket vardı ve kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Sıradan bir gözlemci onun iş başında hırsızlık yaptığını düşünebilirdi. Ama Sam, Dev'in bu şekilde gözleri yarı açıktı. Hala açık. Hala tetikteydi. Etrafındaki her şeyin farkındaydı ve dinleniyor gibi görünse de, sıkı ve bir anda harekete geçmeye hazırdı tek bir kalp atışı.

Etkileyici. İçindeki savaşçı, tüm duyularını keskin tutarken bu kadar rahat görünmenin ne kadar zor olduğunu takdir edebiliyordu. Ama onu etkileyen tek şey bu değildi. İnkâr edilemez bir güç aurası ona yapışmıştı. Biri ona Onunla temas eden herkes, karşı karşıya geldiğinde ölümcül olduğunu bilirdi. Tüm mizahı bir yana, Dev ruhunun derinliklerine kadar bir avcıydı.

Hem de kötü biriydi. Öldürebilen ve pişmanlık duymayan biriydi.

Onun gibi.

Adamın yontulmuş çenesinde esneyen bir kas, kadının adamın bir esnemeyi saklayıp saklamadığını merak etmesine neden oldu. Bundan da öte, o çalışan kasın görüntüsü

Kaslar, içinden bir sıcaklık ürpertisi geçirdi. Onun neden bu kadar karşı konulmaz olduğunu bilmiyordu, ama içindeki bir şey
Ona doğru yürüyecek ve o uzun, sert vücuda sürtünecek ve çıplak teninin her santimini hissedecekti.

Keşke yapabilseydi.

Geçmişte yalnızlığın onu ele geçirdiği zamanlar olmuştu. Sağduyusunun ağır bastığı ve arkadaşlık ihtiyacına teslim olduğu zamanlar... Ah,
Kimi kandırıyordu? Arkadaşlık olmadan da yapabilirdi. Arzuladığı çiğ, hayvani seksti.

Gerçekten özlediği şey buydu.

Ama her seferinde acımasız bir hata yapmıştı. Başka bir insana bu kadar yakın olmak onu onların duyguları, güvensizlikleri ve anılarıyla boğuyordu. Onlarda görmek istemediği şeyleri gördü. Eski sevgililer ve eşler, düşük öz saygı, narsist egolar, hastalıklı fanteziler ...

Birinin düşüncelerini doğrudan görebildiğiniz ve duyabildiğiniz zaman seks asla işe yaramadı.

Daha da kötüsü, sevişmek için yalan söylemekten ya da dışlerini ve diğer gece alışkanlıklarını saklamak zorunda kalmaktan hoşlanmıyordu. Ethon'la yatmasının gerçek nedeni de buydu. Kim ve ne olduğunu biliyordu. Hem geçmiş hem de bugünü vardı ve dürüst olmak gerekirse, bir sevgiliye karşı tekrar tamamen açık ve dürüst olmak güzeldi.

Keşke egosu odanın yarısını kaplamasaydı....

Gördüğü diğer şeylerden bahsetmiyorum bile. Onun hakkında hiç şüphelenmediği şeyler bugüne kadar peşini bırakmamıştı. Zavallı Spartan. Kimse onun geçmişini hak etmiyordu. İnsan hayatının da onu ne kadar yediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Bir Kara-Avcı olarak bile intihara kararlı

olmasına şaşmamalı. Bir insan olarak

Çok az insanın yapabileceği ve onu şimdi tanıyan hiç kimsenin şüphelenmeyeceği bir şekilde sevdi.

Onun için nasıl da acı çekiyordu.

Ama ayı Ethon değildi. Ve buraya yatak arkadaşı bulmaya gelmemiştii. Bilgi için buradaydı....

Dev ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Biri onu izliyordu. Sahip olduğu tüm hayvani içgüdülerle bunu hissedebiliyordu. Gidip onları bulmak istese de, kendini tamamen hareketsiz kalmaya zorladı. Tamamen habersiz olduğunu düşünmelerine izin verdi. Eğer saldırmaya karar verirlerse pençelerinin ucunu göreceklerdi.

En azından havada onu anında sertleştiren bir koku yakalayana kadar böyle düşünüyordu.

Samia Savage.

Tanrım, onun nesi vardı da sadece teninin kokusu bile tansiyonunu yükseltebiliyordu? Muhtemelen ona yasaktı. Yasak meyvenin cazibesi. Birçok erkeği ve hatta daha fazla ayıyı mahvetmişti.

"Seni görüyorum Kara Avcı." Bu bir yalandı. Onun nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ama kokusunu aldığını söylemesi onu rahatsız edebilirdi. Kadınlar böyle tuhaf olabiliyor.

"Ben de seni görüyorum, Ayı. Bir ışığın altında durduğun için seni fark etmemek zor."

Kadın onun solundaydı. Doğruldu ve kadın yavaşça ona doğru yürürken kendini duvardan uzaklaştırdı. Lanet olsun, uzun zamandır gördüğü en seksi şey değildi. Hareket ediş şekli...

Bu bir suçtu.

Ceketini ve opak güneş gözlüklerini tekrar giymişti. Yine de gözlerinin ne kadar güzel olduğunu hatırladı. ve gerçek renklerinin ne olduğunu merak etmesine neden oldu. Tüm Kara Avcılar koyu kahverengi gözlere sahipti. Hangi göz rengiyle doğmuş olurlarsa olsunlar, hayata döndürüldükleri anda, ışığa son derece duyarlı olmalarının yanı sıra, gözleri neredeyse siyah olacak kadar koyulaşırdı. Eğer Artemis'ten ruhlarını geri alacak kadar şanslı olurlarsa, göz renkleri insan renklerine döner ve tekrar ölümlü olurlardı.

Nedense gözünün önüne Sam'in parlak yeşil gözleri geldi.

Çok aptalca davranıyorsun.

Evet, öyleydi. Hiçbir zaman romantik bir adam olmamıştı. Bütün o yarı hayvan şeyiyle birlikte gitti. Romantizm, kadınlar için yalvarmak zorunda kalan erkekler içindi. Bu hiçbir zaman onun sorunu olmamıştı. Şekil değiştiren olmanın bir nimeti ya da bakış açınıza göre laneti, insanların onları arayıp bulmasına ve sevmek istemesine neden olan derin bir çekicilikti. Bu cazibe kesinlikle işe yarıyordu.

"Şimdiye kadar evde olursun sanıyordum," dedi kadın ona yaklaşırken. Sonra motosikletinin tam önünde durduğu için bu yorumun ne kadar aptalca olduğunu fark etti.

Dur... Üzerinde "Ben bir moronum" yazan bir tabela da takıyor olabilir. Lütfen nerede yaşadığımı hatırlamama yardım edin. Evet, tam arkamda.

Kendimi savunmam gerekirse, saat geç oldu ve tüm kan beynimden vücudumun orta kısmına kaçtı.

Tam önünde durup ona dudak bükerek gülümserken, onun aptallığı hakkında yorum yapmadı. Güneş gözlükleri gözlerini ondan saklıyordu ama bakışlarını fiziksel bir dokunuş gibi bedeninde hissediyor ve bu elini etine sürmesi için can atmasına neden oldu. "Sana daha fazla soru sormak istedim. halüsinasyon."

"Lütfen vücudumu buzlu şekerle karıştırdığın yer olduğunu söyle."

Kısa bir kahkaha attı. "Bu da nereden çıktı?"

Sakin ol. Şu anda kafasında, onun yatağında çıplak olduğu görüntüsü vardı. "Bir ayı hayal kurabilir, değil mi?"

"Bir ayı hayal kurabilir. Ama bu hayaller onun derisinin yüzülmesine de neden olabilir."

"Derimi yüzerken çıplak mı olacaksın?"

Başını iki yana salladı. "Her şey dönüp dolaşıp çıplak olmaya mı geliyor?"

"Her zaman değil. Sadece güzel bir kadın söz konusu olduğunda ve sadece gerçekten şanslıysam.... Bu gece şanslı olma şansım var mı?"

Kısa bir "heh" sesi çıkardı. "Boynuzlu köpek değil de ayı olduğuna emin misin?"

Güldü. "İster inanın ister inanmayın, genelde bu kadar kötü değilimdir."

"Bana bunu söylediğinde neden sana inanmıyorum?"

"Muhtemelen bu gece gerçekten kötü olduğum içindir." Ona göz kırptı. "Duracağım. Bir sorunuz olduğunu söylemişsiniz. ne yazık ki çıplaklık içermiyor?"

Sam yüzünü asmamak için kendini zor tutarken onu kızdırmaya devam etti. Gardını düşürme. Dev gibi adamlar bir kadını sadece birkaç saatliğine ister ve sonra onunla işleri biterdi.

Ne kadar sevimli olursa olsun, onun tipi değildi ve kesinlikle onun zihninin derinliklerini öğrenmekle ilgilenmiyordu.

"Şu gördüğünü sandığın Daimon... sana bir şey söyledi mi?"

"Pek sayılmaz. Sadece ne zaman tekrar

açacağımızı sordum." "Neye benzediğini

hatırlıyor musun?"

Düz bir tonda cevap vermeden önce ona alaycı bir bakış attı. "Sarışın ve uzun boylu."

Sam bu tanım karşısında gözlerini devirdi. Bütün Daimon'lar, saçlarını boyamadıkları sürece, ki bu çok nadirdi, sarışın ve uzun boyluydular. "Başka bir şey var mı?"

"Azı dişleri ve kara gözleri vardı."

Şimdiye kadar gördüğü her Daimon gibi. "Gerçekten yardımcı olmuyorsun.... Sana dokunmamın bir sakıncası var mı?"

Mavi gözlerine o tanıdık alaycı ışık gelmeden önce sağ kaşı kuzeye fırladı. "Nereme dokunacaksın?"

"Üç saniyeliğine sapıklığı bırak. Sadece o gün ne gördüğünü görmek istiyorum."

Ondan bir adım uzaklaştı. "Zihnime girmene izin vermeyeceğim kızım. Şifrelerimi falan çalabilirsin."

"Şifrelerinizi istemiyorum."

"Uh-huh." Yüzündeki şüpheli ifade aslında çok sevimliydi. "Hepsi böyle der, sonra bir bakmışsınız banka hesaplarınıza girmişler, para çalışıyorlar ve Facebook hesabınızı başkalarına sataşmak için kullanmak ve ömür boyu yasaklanmanıza neden olmak. Hayır, teşekkürler."

"Sporn?"

"Porno spam. Neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi masum masum bakma. Sen ve Amazon arkadaşların hakkında her şeyi biliyorum.... Hikayeleri duydum. Haberleri gördüm ve tüm bunlar. Beynime yaklaşmana izin vermeyeceğim. Yapmak istediğim son şey, Bayan February'in tüm ihtişamıyla neye benzediğini unutmak. O sayfayı ezberlemek için çok uğraştım ve onu saklamak istiyorum."

Sam onun bu saçma çıkışına kızmak istedi ama bu konuda çok komikti. "Bebek gibi davranmayı bırak ve bana elini ver."

Ondan bir adım daha uzaklaştı. "Hayır." "Ciddi misin?"

"Elbette öyleyim. Kafamın içinde olmanı istemiyorum. En son bir kadın düşüncelerimi okuduğunda öyle sert bir tokat yedim ki kulaklarım hâlâ çınlıyor. Ve bir muhafız ayı olarak işitme duyumun sağlam olması gerekiyor. Kaybetmek ölümcül olabilir."

"Bebek gibi davranmayı bırakmazsan seni yine tokatlayacağım."

Kafesteki bir boz ayı gibi hırladı. Etkileyici bir ses. Ama bir zamanlar ondan daha sert hayvanların derilerinden yapılmış ayakkabılar giymişti ve bu, becerilerini destekleyecek Kara Avcı güçlerine sahip olmadan önceydi.

"Gözüm korkmadı."

"Olmalısın. Çünkü bu, seni uyarmayı planladığım tek şey. ver." Dev bunu gerçekten yapmak istemiyordu. Hiç kimsenin içini görmesine izin veren biri olmamıştı. Bu müdahaleci ve kaba bir davranıştı. "Seni içimde ne kadar istemediğimi yeterince vurgulayamam. zihin."

"İçinde paylaşmaktan bu kadar korktuğun ne var?"

"Kirli iç çamaşırım."

Ona dokunmaya çalışırken alay etti. "Bunu istemiyorum. Hadi, Dev."

Yine kaçtı. "Hadi ama Dev hiçbir şey. Düşüncelerim bana ait ve seni zihnimle birleştirmeme izin vereceğini sanmıyorum."

Ona dokunmaya çalıştı ama adam çok hızlıydı ve her seferinde elinin altından kaçtı. "Çünkü sana gösterecek senin için önemli bir şeyim yok. Sadece Daimon'un neye benzediğini görmek istiyorum. Alacağım tek şey bu. Söz veriyorum."

"Evet, doğru. Gerçekten güçlerini bu kadar iyi kontrol edebiliyor musun?"

Kızardı.

"Ah, gördün mü, biliyordum. Sen orayı kazmaya devam edeceksin ve ben de origami yapmayı falan unutacağım. Ya da

Daha da kötüsü, köşelere işemeye ve uygunsuz zamanlarda geçirmeye başlayacağım."

"Sanki sen bunu yapmıyorsun da."

"Beni erkek ya da ayı olduğum için mi fişliyorsunuz?" Ses tonu oldukça kırıgındı. "Hanımefendi, beni bu yorumu yapacak kadar iyi tanımıyorsunuz ve bilginiz olsun, pek çok kötü alışkanlığım var. Çayı bile pembe çiçekli dandik bir bardakta içerim. Kız kardeşimin beni ne kadar sinirlendirdiğini söylemiş miydim?"

Onu görevine geri döndürürken tiradını görmezden geldi. "Bir zararı olmaz."

"Evet, o gösterişli şey de sadece bir göz testi."

Şimdi neden bahsediyordu? "Neyden?"

"Gösterişli şey mi? Will Smith'i Siyah Giyen Adamlar'da hiç görmedin mi?"

"Uh... hayır."

İç çekti. "Çok yoksunsun."

"Ve sen çok tuhafsın. Daimon'u görüp de benden korkmayan başka biri var mı?"

"Senden korkmuyorum. Bana vereceğin beyin hasarından korkuyorum. Kusura bakma ama son üç yılımı çalışan beyin hücreleri."

"Bunu yaparak hiç kimseye beyin hasarı vermedim."

"Uh-huh." Burnunu kırıştırdı. "Bildiğiniz kadarıyla. Bunu yaptığınız herkese CAT taraması yaptınız mı? Hayır. Beyinlerinin uzun ya da kısa süreli hafıza bölümlerini çıkarıp çıkarmadığınızı biliyor musunuz?"

Hayır, ama bu gerçekten bir sorun değildi. Ona radyasyon falan yaymayacaktı. "Çok mu paranoyaksın?"

"Kesinlikle. Bu kapıyı yüz yıl boyunca izlersin ve buradan gelen bazı şeyleri görürsün. Sen de paranoyak olurdun. Kafamın içinde hokus pokus oynansın istemiyorum. Eğer kafa oyunları oynamak istersem, Sudoku'yu bilgisayarıma indiririm. iPhone."

Sam teslim olmak için ellerini kaldırdı. Bunun hiçbir faydası yoktu. Bu kadar inatçı biriyle tartışmak. "Tamam. Sana dokunmadan yapacağım."

"Ah, işte bu çok kaba." Bakışlarını ona dikti.

Sam onun aklında bir şey olduğunu biliyordu ve tekrar konuştuğunda Sam onun niyetini şaşkınlıkla karşıladı. "İyi o zaman, istediğin buysa. Sen benim kafamı kazmaya devam et, ben de burada durup çırılçıplak kalana kadar seni gözlerimle soyayım.

Bil diye söylüyorum, sana şeffaf kırmızı bir tanga giydiriyorum. Sütyen yok... belki bir çift kırmızı pastie... hayır, daha iyisi, çilek aromalı meme ucu boyası ve tüm vücudunu balla kaplıyorum."

Sam yüzünü buruşturdu. "Sen erkek bir domuzsun."

"Ben bir ayıcığım ve beynimi kurcalamana tahammül ettiğim için şanslısın. Bunu son deneyen kişinin kafasını yedim,

Ayrıca, ön lobumu yok edip ağzıma salya akıtmadan ve yemek kaplarını nasıl kullanacağımı yeniden öğrenmeden önce bundan bir şeyler çıkarmalıyım. Daha önce hiç Bir ayı olduğunda bunu yapmak? İlk seferinde kolay değildi. Bu arkaik yaşımda bunu yeniden öğrenmek isteyeceğim son şey."

Onun yersiz histerisi karşısında yine gözlerini devirmek zorunda kaldı. "Beyninin salyalarını kontrol eden kısmının

o olduğunu sanmıyorum."

"Ama emin değilsin, değil mi? Hayır, emin değilsin. Çünkü sen bir Daimon nekrologusun, bir Were-Hunter değilsin. Nörolog. Çok geç olana kadar ne tür bir hasar vereceğini bilemezsiniz ve o zaman üzgünüm-Dev-Ben yandım-beynin beş para etmez. Muhtemelen Özümlü anlayın çünkü beynimin Wernicke bölgesini hortumlayacak ve beni bebekliğime geri döndüreceksiniz."

Onu görmezden gelerek gözlerini kapattı ve güçleriyle ona uzandı. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse, bunu yapmaktan hoşlanmıyorum."

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, yok. Ama hazır oradayken nano'mu nerede kaybettiğini görürseniz bana haber verin. Olmuş Günlerdir onu arıyorum. En azından onu nerede bulacağımı söyleyebilirsiniz Bayan Müdahaleci."

Çok garip biriydi.

Sam derin bir nefes aldı ve dikkati dağılmışken uzandı ve çıplak yumruğunu boynuna indirmeden önce elini saçlarına doladı. Adam küfrederken kadın muzaffer bir edayla güldü. Ama şimdi onu yakalamıştı ve saçlarını kaybetmeden geri çekemezdi. Onu alt etmenin neden kendisini bu kadar iyi hissettirdiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama hissettiriyordu.

Ta ki ondan hiçbir şey okumadığını fark edene kadar.

Hiçbir şey.

Bu da ne...?

Bu mümkün değildi. Birine dokunduğunda düşünceleri kanıyordu. Ama bu sefer öyle olmadı. Dev ona tamamen boş geliyordu.

Hiçbir şeyi yoktu.

Kadının elini boynundan çekti ve saçları dökülürken yüzünü buruşturdu. "Bu pis bir numaraydı."

Onun öfkesini görmezden geldi. "Boşsun."

"Siz de o kadar harika değilsiniz

hanımefendi."

Onun kırılgan ses tonu karşısında başını salladı. "Hayır, kastettiğim bu değildi. Seni okuyamıyorum. Hem de hiç. Sanki..." Sanki normalmiş gibi.

Mümkün değil. Elini tekrar onun yumuşak saçlarına gömdü. Hâlâ bir şey yok.

Dev onu itmeye başladı ama iki şey onu bundan alıkoydu. Birincisi, saçlarından bir avuç daha koparmasını istemiyordu ve ikincisi ...

Ona bu kadar yakinken kendini gerçekten çok iyi hissediyordu. Teninin kokusu kafasını doldurdu ve görebildiği tek şey ona hayal edeceğini söylediği görüntüydü. Güneş gözlüklerindeki yansımasına bakarken ve onu karşısında çıplak gördüğünde vücudundaki her sinir ateşlendi. Kendini durduramadan güneş gözlüklerini çıkardı ve çenesini yukarı kaldırdı.

Yapma bunu.

Ondan durmasını istemek, bir kayadan yüzmesini istemek gibiydi. imkansız bir görev. Vücudu ona açken, başını aşağı eğdi ve cennetin tadına baktı. Yumuşak dudakları onunkilerle buluştu ve ona nefes verdi.

Dev'in öpücüğünün sıcaklığını tattığında Sam'in hisleri ateşlendi. Çiğ ve talepkâr öpücüğü Sam'in ağzının içine

işledi ve onu

nefessiz kalmıştı. Ama onu ateşleyen sadece öpücüğü değil, bunu yaparken onun duygularını hissedememesi gerçeğiydi. Düşüncelerini duymak. Bir anlığına ve beş bin yıldan uzun bir süredir ilk kez, kendi kalbinin atışından başka bir şey duymadı. Sadece hislerini hissetti.

Onun değil. Azıcık bile değil.

Bu gerçeklik içini parçaladı ve onu daha önce hiç olmadığı kadar a bıraktı. Onunla uyuyabilir ve bu gerçek peşini bırakmazdı.

Kalbi kt küt atarken pşmelerini derinleştirdi, her yalamanın ve dokunuşun tadını insanken yaptığı gibi çıkarmak istiyordu.

Dev'in hormonları, ellerini onun üzerinde gezdirirken, onu daha da yakınına çekerken yüksek vitesle geçti ... sanki içine girmek istiyormuş gibi. Elini kot pantolonunun üzerinden avulamak için aralarına uzandı. Hiçbir şey onu daha ateşli yapamazdı. Tam olarak doğru değil. Kadın dizlerinin üzerindeyken çıplak olsalardı, bu onu kesinlikle daha ateşli yapardı. Ama bu çok yakındı.

Adam onunla birlikte döndü ve onu duvara yasladı. Bacaklarını kaldırarak adamın beline doladı ve onu güçlü kalçalarının arasında sıkıca kavradı.

Ah evet... Eğer ıplak olsalardı, tam bir coşku içinde olurdu ve şu anda tek düşünebildiği onun içinde olmaktı.

"Dev! Dövüş!"

Dev kulaklıktan Colt'un sesini duyunca irkildi - gecenin bu saatinde iskelet bir ekiple çalışıyorlardı, bu da bardaki tek uyanık gücün kendisi ve Colt olduğu anlamına geliyordu - diğer adamlar mesai dışındaydı ve büyük olasılıkla uyuyorlardı. Sadece

Bardaki diğer personel Aimee ve bir deri bir kemik kalmış on iki yaşındaki bir çocuk kadar olan yeni insan garsonlarıydı. Tehdidin insan mı yoksa doğaüstü mü olduğunu bilmediği için çağırıyor görmezden gelemedi.

Lanet olsun. Berbat zamanlama için onları öldürebilirdi.

Sam'in irkilmiş bakışlarıyla karşılaştı. "Üzgünüm, aşkım. Gitmem gerek." Bacakları çözülüp onu serbest bırakırken başıyla onayladı.

Bunu her kim yaptıysa, ölüyor olsa iyi olurdu çünkü ölmedilerse, öleceklerdi. Hayal kırıklığı içinde dişlerini gıcırdatarak kapılardan sıyrılıp gürültüye doğru ilerledi.

Sam ne olup bittiğini anlamak için onun peşinden giderken hayal kırıklığı içinde küfretti.

Tamam, o kadar da büyük bir sürtük değilim. Sadece çok uzun zaman oldu
Sorunlarıyla uğraşmak zorunda kalmadan bir erkeğe dokunduğundan beri hormonları sağduyusunu yutmuştu. Ve dürüst olmak gerekirse, onu bir tur daha için geri istiyordu....

Üç dakikadan çok daha uzun süren bir tane.

Bunu düşünmemeye çalışarak, her ne oluyorsa ona yardım etmeye gitti.

Barda iki motorcu insan arasında büyük bir kavga vardı. Dev en iri olanı yakaladı ve onu yumruklamakta olduğu daha küçük adamdan uzaklaştırırken, başka bir şekil değiştiren erkek de dövüşenlerin arasına girdi.

Büyük insan Dev'in suratına sert bir yumruk indirdi.

Dev, insanı gömleğinden yakalayıp geri iterken irkilmedi bile. "Evlat, şeytanın kapısını çalıyorsun ve o da kafanı duvara çarpacak." "Siktir git."

Dev'e tekrar vurmak için harekete geçti.

Dev eğildi, adamı döndürdü ve duvara öyle bir fırlattı ki, kafası alçıpanda bir çentik bıraktı. İnsan iki adım geriye sendeledi, sonra da yere yığıldı.

"Dev!" Aimee Peltier masanın etrafından dolanarak insanın nabzını kontrol etti. Uzun boylu ve ince yapıydı, uzun sarı saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Kardeşine öfkeyle baktı.

Dev'in yüzü bir masumiyet maskesiydi. "Ne? O uyarıldı. Ne zaman çenesini kapatıp ellerini kendine saklaması gerektiğini bilemeyecek kadar aptal olması benim suçum değil. Ben bir aziz değilim, Bebeğim. Bana vurdular. Ben de karşılık verdim. Sığınak sloganını biliyorsun."

Diğer insanı tutan ayı güldü. "Ee Dev, buna dışarı kadar eşlik etmek ister misin?"

İnsan teslim olmak için ellerini havaya kaldırdı. "Ben gidiyorum. Hemen şimdi. Önce bir duvarı öpmeme gerek yok." Kapıya doğru fırladı.

Aimee ölümcül bir bakışla ayağa kalktı. "Nefes alıyor ama lanet olsun Dev... Sen daha iyi bilirsin. Onu öldürebilirdin. onu."

Dürüst olmak gerekirse Sam, Dev'in yaptığı şeyde haklı olduğunu düşünüyordu. Dev'in dediği gibi, insanı uyarmıştı.

Ayağa kalkmadan önce adamdan garip bir inilti çıktı. Bakışlarını Dev'in üzerine dikti. "Bunun için öleceksin, Ayı." Bakışlarını diğer erkek ayı ve Aimee'nin üzerinde gezdirdi, sonra ruhsuz bakışlarını Sam'e çevirdi. "Sen de dahil olmak üzere hepiniz öleceksiniz Kara Avcı." Başını geriye atarak çılgınca güldü. Bu adam

kesinlikle insan değildi....

Dev onu yakaladı. "Bu kadar saçmalık yeter. Sen-"

Adam her tarafına patladı.

Dev, sümük kıvamında ve özelliklerinde olan açık sarı bir şey tarafından ıslatılırken küfretti. Her tarafına, hatta ağzına, gözlerine ve kulaklarına bile bulaştı. "Ah, gah, bu bir sümüklü böcek iblisi. Aimee, insanların zihnini sil. Colt, bana bir havlu, Lysol ve Listerine getir." Sümüğün bir kısmını tükürerek kollarını savurdu, bu da sümüğün her yöne uçmasına neden oldu.

"Hey!" Sam yapışkan şarapnel parçasını eğerek tersledi. "Sümüğünü kendine sakla."

Dev bununla alay etti. "Yani şimdi bana dokunmak istemiyorsun, öyle mi?" Cık cık etti. "Kadınların nesi var böyle? Üzerlerine biraz sümük sürdüğün anda mideleri bulanıyor ve artık sana ihtiyaçları kalmıyor."

Adam ona doğru adım attığında, kadın geri çekildi. "Seni incitmek zorunda bırakma beni."

"Tam bir baş belasısın. Biliyordum. Tamam, sümüklü halimle yukarı çıkıp sümüğümü çıkaracağım. Kesinlikle önce dişlerimi fırçalayacağım.

Ardından kaynar su ve doğrudan ispirto ile gargara yapın."

Başını ona doğru salladı. Bu kadar kötü kokan bir sümüklüböcek suyuyla kaplanmayı nasıl espri konusu yapabilirdi ki? Yüksek duyulara sahip bir Varlık Avcısı'nın buna nasıl tahammül edip kurabiyelerini fırlatmadığını hayal bile edemiyordu. Yine de Daha önce hiç iblis sümüşüne maruz kalmamıştı ama diğerlerinden sümüşün kötü olduğunu ve yaktığını biliyordu.

"Sanırım kabalığım için beni affedeceksin?" Dev anında ortadan kayboldu.

Sam dönüp Aimee'nin bardaki bir avuç insanı iblis ve Dev'le ilgili anılarını silmek için "ziyaret ettiğini" gördü. Diğer ayının bakışlarıyla karşılaştı ve "Bu sık sık oluyor mu?" diye sormadan edemedi.

"Genelde gelmezler. Simi ve nadiren de olsa kardeşi Xed dışında iblisler normalde buraya gelmez." Aimee'ye doğru baktı. "Tanrılar onlara yardım etsin. Aimee bu konuda pek iyi değil. Umarım bir şeyleri yakmaz. ihtiyacım var."

Ahhh, bu Dev'in paranoyasını açıklıyordu. Aimee'nin beceriksizliğiyle ondan ne aldığını merak etti.

Ayı ona elini uzattı. "Adım Colt." "Sam."

Kız elini tutmayınca elini bıraktı ve yerdeki dağınıklığa bakarak kaşlarını çatı. "Patlamadan önce onun bir iblis olduğunu söyleyebilir miydin?"

"Azıcık bile değil. Sen?"

Colt başını salladı. "Acheron hepinizi buraya taşıyor. Güpegündüz bara giren bir Daimon'umuz var ve şimdi

bir iblis Dev'i sümüklüyor. Sizi bilmem ama bu bana tesadüf gibi gelmiyor."

"Katılıyorum. Sümük komik."

Colt gözlerini devirdi. "Oraya gittiğine inanamıyorum."

"Ben de, ama dayanamadım." Çenesini salladı
Yerde kalan iblise doğru. "Bir iblisin önce bizi tehdit edip sonra kendini öldürmesine ne sebep olabilir?"

"Aptallık mı? Sümüklü böcekler pek akıllı değildir. Belki de ışınlandığını sandı ve onun yerine patladı. Belki de kötü bir hazımsızlık vakasıdır. Buraya gelmeden önce ne yediğini bilemeyiz."

"Ama neden bizi tehdit ediyorsun?"

"Şaka ve kıkırdama derdim ama sana katılıyorum. Bu işte doğru olmayan bir şeyler var." Colt ön kolunu görebilmesi için kolunu ona doğru uzattı. "Bak... tüylerim diken diken oldu."

Evet, doğru. Sam sinirli bir nefes verdi. Üzerinde en ufak bir soğukluk yoktu.

Fang mutfak kapısından koşarak geldi.
Bir ejderha şekil değiştiricisi olan sarışın adam bir adım gerisinden onu takip ediyordu. Ejderha insanların zihinlerini silme işini devralırken o da iyi olduğundan emin olmak için doğruca Aimee'ye gitti.

Sam kaşlarını çattı. "Zihin silme olayı burada çok oluyor mu?" "Düşündüğünüz kadar çok değil. Oldukça iyi bir iş

çıkarıyoruz.

İnsanların etrafındaki doğal olmayan şeylere göz kulak oluyor.

Max

koruma uzmanı. Farkında olmadan herkesi temizleyebilir."

Nedense Dev'in kulağında yine şifreleri çalmaktan bahsettiğini duydu. Bu anı onu gülümsetti.

Colt kaşlarını çatı. "Ne?"

"Hiçbir şey." Bunu onunla paylaşmak istemedi. Bunun Dev'le aralarında kalmasından hoşlanıyordu.

Aklımı kaybettim. Dev imkansız ve sinir bozucuydu. Ve şu anda, iblis mukusuyla kaplıydı.

Ve yine de seksiydi.

Ben ciddi hasta bir kadını. Sadece dengesizler paranormal sümükle kaplı bir adamın seksi olduğunu düşünebilir.

Seks yapmadan birkaç yüz yıl geçirirsen ne olduğunu gör. Aklınızı ve tüm bakış açınızı kaybedersiniz.

Dikkatini tekrar Colt'a çevirdi. "Biliyorsun, ben Dev'e daha önce gördüğünüzü sandığınız Daimon'un kılık değiştirmiş bir iblis olup olmadığını merak ettiğimi söylemiştim...."

"Hayır," dedi Aimee onlara katılırken. "O bir Daimon'du. Buna hiç şüphe yok. İster inanın ister inanmayın, aradaki farkı anlayabiliyoruz."

Sam hâlâ ikna olmamıştı. İblisler ve Daimonlar Gerçekten de alt türler arasında o kadar fark var. "Bir an için haklı olduğumu ve onun seninle uğraşan bir iblis olduğunu varsayalım. Tüm bunlar"- iblis kalıntıları işaret etti-"daha mantıklı olmaz mıydı?"

Fang sanki hiç bilmediği bir sırrı varmış gibi boğazının altından güldü. geri kalanı biliyordu. "Evet ama o bir Daimon'du. Bana güvenin. İblislerimi tanıyorum."

Neden bu kadar inatçı davranıyordu? "Bazılarını fark etmek o kadar da kolay değildir."

Fang homurdandı. "Sizin için. Ben bir Cehennem Avcısıyım, bu yüzden bir iblisin yakınlarda olduğunu söyleyebileceğimi söylediğimde bana güvenin. Birkaç dakika önce beni ölü uykumdan uyandıran şey şuradaki benekti. Ele geçirilmiş insandan iblise dönüştüğü ve güçlerini ortaya koyduğu anda anladım. Cildimi yakıyor ve Daimon'lar bana bunu yapmaz."

Sam, sanki bilmesi gerekiyormuş gibi söylemesine rağmen onun kendisini tanımlamak için kullandığı terime aşina değildi. "Cehennem Avcısı nedir?"

Fang ukala bir sırıtışla parladı. "Kara Avcılar Daimon avlar. Cehennem avcıları iblisleri avlar. Ne yaparlarsa yapsınlar kılık değiştirse de bizden uzun süre saklanamazlar. Güçlerini bize yakın bir yerde kullandıkları anda bunu hissederiz. Tıpkı sizin avınıza yaptığınız gibi."

Bu konuda haklıydı. Bir Karanlık Avcısı olarak, bir Daimon'un ona yakın olduğu her anı hissedebiliyordu. Bu yüzden onun da hedeflerine karşı benzer bir güce sahip olması mantıklıydı. "O zaman Spot'un neden burada olduğunu biliyor musun?"

"Benim işim onları denetlemek. Ben onların terapisti ya da şartlı tahliye memuru değilim. Beni taciz etmek ya da sadece bir içki içmek için gelmiş olabilir. Bir iblisin ne yapacağı belli olmaz. Kim bilir ne için buraya başka birini takip etmiş bile olabilir. amaç."

Sam, zihinsel olarak kaçınmaya çalıştığı kaçınılmaz gerçekle yüzleşirken Fang'e alaycı bir bakış attı. Daimonlar gün ışığında yürüyordu ve Fang psikopattı.

"Peki." Yapmak zorunda kaldığı şeyden öğrenerek eldivenini çıkardı ve Max'in içinde bulunduğu sümüğün yanına gitti.

temizlik süreci.

Şikayet etmeden ortalığı temizleyen güzel ejderha. Yine de duraksayıp kaşlarını çatı.

"Hiç sorma." Diz çöktü ve iblisin kalıntılarından küçük bir noktaya dokundu. Çok soğuk ve sümüksüydü... uuuggghhh!
Bunu ya da parmağının ucunu yaktığı gerçeğini düşünmemeye çalışarak gözlerini kapattı ve güçlerini kullanarak iblisin gerçek formundaki bir görüntüsünü canlandırdı.

Evet, annesinin bile yüzünü buruşturacağı bir surattı bu. Sümüklü böcek iblisleri çekici değildi. Şişmana benziyorlardı. Çenelerinden ve alınlarından çıkan dişlerle tamamlanmış insansı domuzlar.

Ama zihninde canlandırdığı şeyler şaşırtıcıydı. Hiçbir anlam ifade etmiyorlardı....

Gün ışığı olmayan bir yer gördü. Bu dünyada bir şehir değildi ama güneşin parlamadığı bir şehirdi - bu bariz kelime oyununu görmezden gelmek için kendini zorlamak zorunda kaldı. Sanki o diyarda güneş yokmuş gibiydi... ve alternatif bir diyar olmalıydı. İnsan dünyası olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu ve tamamen farklı görünüyordu. Eski bir uygarlıkla modern bir uygarlığın tuhaf bir bileşimi.

İblis birdenbire Daimonların hiç tahmin edemeyeceği sayıda toplandığı bir salondaydı. Binden fazla Daimon olmalıydı ve tanımlayamadığı bir dilde konuşuyorlardı.

Pislik. İblisin son anılarına daha iyi dalabilmek için avucunu yerdeki pisliğin derinliklerine doğru uzattı.

Etrafındaki oda, iblisin bedenine girene kadar döndü. Onun duyduklarını duyabiliyor, hissettiklerini hissedebiliyor ve

Her şeyi onun kan kırmızısı gözlerinden görebiliyordu. Daimonların kükremesi, aralarından geçmeye çalışırken kulaklarını acıtiyordu.

Efendisi onu çağırıyordu ve o da ona ulaşmak için çaresizdi. Acı içindeydi. Bunu hissedebiliyordu ve bu kendi vücudunun da ağırmasına neden oluyordu. Onu serbest bırakmak onun göreviydi. Savaşmak ve onu korumak...

Erkek bir Daimon onu acımasızca ensesinden yakaladı ve iki siyah tahtın kurulduğu kürsüye doğru çekti. Her biri insan kemiklerini andırarak şekilde oyulmuştu; şüphesiz bu, görenlerin gözünü korkutmak için yapılmıştı ve şeytan üzerinde işe yaramıştı tahtların sakinleriyle yüzleşti. Birinde kısa siyah saçlı muhteşem bir adam, diğerinde ise gözleri kırılğan görünecek kadar soğuk olan sarışın güzel bir kadın oturuyordu.

"Bunu yiyebilir miyiz lordum?" diye sordu onu tutan Daimon.

Tahttaki adam başını salladı. "Sümüklüböcekler ruhsuzdur. Hizmetkârlar. Zamanımızı harcamaya değmezler. Ayrıca, sana hazımsızlık verir."

Daimon elindekini fırlatmadan önce tiksinti dolu bir ses çıkardı. Sümüklüböcek iblisi uzaklaştı. İşte o zaman iblis.... efendisini gördü.

Ondan birkaç metre ötede yerde yatıyordu ve iki Daimon tarafından emiliyordu.

"Yardım edin!" diye seslendi efendisi ona doğru uzanırken, ama bunun faydasız olduğunu biliyordu. Bu kadar çok kişiye karşı yapabileceği hiçbir şey yoktu. Daimonlar efendisini öldürüyordu....

Sıradaki o olacaktı.

Tahttaki kadın güldü. "Şu zavallı yaratığa bak, Stryker. Sanırım onu ölümüne korkuttun."

Öyleydi ama bundan daha fazlası vardı. Efendisi artık insan derisi giymiyordu. Gerçek kanatlı iblis formundaydı ve hala Daimonlarla savaşıyordu....

Daimon'lar tüm iblis türlerinden çok daha güçlüydü.

Dehşete kapılarak Daimonlardan uzaklaştı, insan dünyasına ve bir nevi güvenliğe geri döndü.

Oraya varır varmaz, efendisinin ölümünün serbest bırakılma hissini duydu.

Ben özgürüm. Efendisinin zalim yumruğu altında yüzyıllarca hizmet ettikten sonra, artık kendi kendisinin iblisiydi. Sonsuza dek özgürdü. İçini sevinç kapladı.

Ta ki sağında bir Daimon belirene kadar. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"|-"

Daimon ona doğru hamle yaparak sözlerini kesti.

Sümüklü iblis kaçtı.

"Buraya geri gel, seni solucan! Efendin gibi öl."

Dehşete kapılan sümüklüböcek tekrar ışınlandı, ancak tam dışarı fırladığı sırada göğsüne şiddetli bir koçbaşı gibi bir şeyin çarptığını hissetti. Bunun acısıyla nefes alamaz hale gelince, Daimonların onu öldüremeyeceğini düşündüğü tek yere yöneldi.

Sığınak. Tüm doğaüstü sınıfları eşit şekilde koruyan tek kurumdu. Ayılar kimsenin ona zarar vermeyeceğinden emin olacaktı.

İnsanların girmesinin yasak olduğu binanın üçüncü katına çıktı ve iki kat aşağı inerek bara ulaştı. Bu saatte, barda bir ayı ve bir ayı garsonla birlikte kulüpte sadece birkaç müşteri vardı. Güvenli görünüyordu. Hiç Daimon yoktu. Aklında bu düşünceyle, bir içki sipariş etmek için bara gitti; bu sırada Daimon'un ona doğru gelmesini ve işini bitirmesini bekledi.

Saniyeler yavaş yavaş geçiyordu.

Daimonlar yok. Kimse ona yaklaşmadı.

Ben güvendeyim.

Kalp atışları yavaşlayınca içkisini alıp yudumladı, Kalosis'te Stryker ve ekibinin elinden ölümden döndüğü için minnettardı. En azından göğsünde ağrı oluşana kadar. Dayanılmazdı. İstirap vericiydi.

Buna ne sebep oldu? Kalosis'e gitmeden önce çaldığı cesetle bir ilgisi var mıydı? Motorcunun bir tür iç kusuru mu vardı?

Acısını dindirmek için bir yol bulmaya çalışarak bardan sendeleyerek uzaklaştı. Yanlışıyla pis bir insana sürtündü.

"Hey! Nereye gittiğine dikkat et, pislik."

Zavallı insan artığına hırladı.

İnsan ayağa kalktı ve onu itti. "Dövüşmek mi istiyorsun?"

Bu hileli bir soru muydu? Boynuzlarını kilitlediklerinde iblis ona saldırdı....

Sam zaten bildiği şeylerle kesişen bu görüntü karşısında duygusal olarak geri çekildi. Dev onları ayırdı ve Göğsündeki acıdan sonra iblis ölüyordu.

Gözlerini açtığında Fang, Max, Aimee ve Colt'un meraklı ifadelerle kendisini izlediğini gördü. "O geldi Sığınak çünkü Daimonlardan kaçıyordu. Burada güvende olacağını düşündü."

Max homurdandı. "Epik başarısızlık."

Fang onu görmezden gelerek kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Daimonlardan neden kaçıyorsun? Ondan ne istedikleri hakkında bir fikrin var mı?"

Daimonların sapkın ucubeler olması dışında pek değil. "Efendisini yediler ve sonra içine bir şey attılar. Buraya geldikten sonra patlamasına neden olan şey buydu. Özellikle onu öldürmek isteyen bir Daimon vardı ama nedenini bilmiyorum."

Aimee yüzünü buruşturdu. "Neden efendisini yesinler ki? Bir iblisin kanıyla beslenemezler... değil mi?" Başını kaldırıp eşine baktı.

Bunu düşünürken Fang'ın çenesinde bir tik başladı. "Eğer bir Daimon bir Were-Hunter'ın ruhunu alırsa, Were-Hunter'ın güçlerini kendi güçleri olarak kullanabilirler."

"Ama bu sadece geçici," dedi Colt. "Varlık Avcısı'nın ruhu öldüğünde, bu güçlerini kaybederler."

Max bakışlarını iblisin öldüğü yere dikti. "Bu güçleri sakladıklarını sanıyordum."

Fang elini çenesine sildi. "Her neyse. Bunun bir önemi yok. Were-Hunter'lardan bahsetmiyoruz. İblislerden bahsediyoruz. Ve bu kurallar tamamen farklı olabilir."

"Gün ışığında yürüme gücü," diye fısıldadı Aimee ve onları tüm bunların en önemli kısmına geri getirdi.

Fang, Sam'le bakışlarını kilitlemeden önce sertçe başını salladı. "Artık geceye bağlı olmadıklarına göre, en savunmasız olduğunuz anda sizin için gelecekler."

Gündüz vakti kaçamazlardı. Kara-Avcılar evlerinde mahsur kalırlardı ve eğer Daimon'lar yatak odalarının pencerelerini kırıp gün ışığının içeri sızmasına izin verirlerse ...

Ölmüşlerdi.

Ya da daha kötüsü, onlar uyurken evlerini yakabilirdi. Kara Avcılar evlerini tahliye edemezdi. Yeterince kötü bir yangın onları da öldürebilirdi.

Avcıların hepsi gittiğine göre, Daimonların istedikleri insanı öldürmelerini engelleyecek kimse olmayacaktı.

İnsanlık için açık sezon olur. Afiyet

olsun.

Üçüncü Bölüm

Aimee onunla koridorda karşılaştığında Dev saçlarını havluyla silip odasına dönüyordu.

Ona bir kâğıt parçası uzattı. "Sam bunu sana vermemi istedi."

Üzerinde hâlâ Amazon'un kokusu olan katlanmış Sığınak antetli kâğıt parçasına kaşlarını çatarak baktı. "Kağıttan bir not mu? Ne kadar tuhaf. Uzun zamandır bunlardan birini görmemiştim."

Aimee güldü. "Evet. Bu bana kadınların numaralarını peçetelere yazdıkları ve benim de her gece sana bir yığın numara getirdiğim günleri hatırlatıyor. Şimdi her şey mesaj ve numaraları göndermekle ilgili. Sadece bekle kaydırma teknolojisini piyasaya sürüyorlar."

Bu doğruydı. Ve bu teknoloji hemen köşede duruyordu.

Adam kadının bakışlarıyla karşılaştı ve kaşlarını kaldırarak notu eline aldı. "Bunu okudun mu?"

Yüzünü buruşturdu. "Tanrım, hayır. İsteyeceğim son şey göz ağartıcıya ihtiyaç duyacağım bir şey okumak. Dersimi yüz yıl önce o barones senin için bir not bıraktığında aldım. Hâlâ travma geçiriyorum... ve midem bulanıyor." Odasına doğru yöneldi.

Dev notu açıp temiz, kadınsı yazıyı okumadan önce havluyu çıplak omzuna örttü.

Hey Bear,

Bunu yapmamam gerektiğini biliyorum, ama eğer benim gibi tehlikeli bir şekilde, evime gitmeden önce

Yatak.

6537 St. Charles.

Siyah kapısı olan beyaz üç katlı.

Merak etmeyin. İp yok. İblis sümüşü yok. Sadece bir sürü ateşli, çıplak seks.

Sam

P. S. Bunu hemen yok edin. Daha da iyisi, ye.

Sam'in emirlerine güldü. Aimee'nin bunu okumamış olması gerçekten iyi bir şeydi....

Ve yine vücudu kaya gibi sertleşti. Sam'in adının anılması ya da teninin kokusu onu akılsızca seks yapma moduna sokan şey neydi? Evet, tamam, yani Son satırın muhtemelen her şeyden çok ısınmış kanıyla ilgisi vardı. Ama bu konumuzun dışındaydı.

Buna ihtiyacın yok. Hayatın yeterince berbat zaten. Herhangi bir karışıklık olmadan yoluna devam etmek istediğinden bahsetmiyorum bile.

Evet, ama Sam de durumu onun kadar iyi biliyordu. Onun da dediği gibi, karşılıksızdı. Akılsızca. İki yetişkin birbirini memnun ediyordu.

Kimse öğrenmediği sürece, her şey iyi olacaktı.

Notu topladı, sonra dondu kaldı. Ya onunla çiftleşirsen? Bu düşünce kanını dondurdu.

Ne zaman bir Were-Hunter seks yapsa, bu gerçekten kötü bir kumarla birlikte gelirdi ve bu hamilelik ya da hastalık korkusu değildi.

Bir kadını hamile bırakamazlardı.

Onunla çiftleşen Were-Hunter'lar çoğu insan hastalığına ve tüm cinsel yolla bulaşan hastalıklara karşı bağışıklı.

Korkunç olan, ömür boyu kiminle çiftleşeceklerini seçmemeleriydi. Bunu Yunan Kaderleri yapardı ve o sürtüklerin kötü bir mizah anlayışı vardı. Örnek olarak, ayı kız kardeşi kurt bir kocayla çiftleşmişti. Kız kardeşi, ayıya dönüşebilme yeteneğine sahip bir insandı. Kayınbiraderi ise bir kurttu.

insan olmak. Tamamen farklı iki hayvan. Gece uyuduklarında Aimee insan, Fang ise köpek olarak kaldı.

Eğer Fang ve Aimee'nin çocukları olsaydı, ki bu neredeyse farklı türler oldukları göz önüne alındığında büyük bir mucize olurdu, berbat şeyler bazılarına benzeyecekti Chow'u mahvetti. Bu düşünce onu ürpertti.

Yani Sam'le seks yaparsa -akılsız, terli hayvan seksi bile olsa- onunla çiftleşme ihtimali her zaman vardı. Ve çiftleşme karşı koyamayacağınız bir şeydi. Eğer töreni yerine getirmezlerse, sonsuza dek iktidarsız kalacaktı. Kelimenin tam anlamıyla, çünkü o bir Karanlık Avcısıydı.

Bir daha asla bir kadınla seks yapmayacak....

Asit lavmanı ve ardından canlı mumyalamayı tercih ederim.

Hadi, Dev. Paranoyaklaşma. İhtimaller nedir? Sam bir Karanlık Avcısıydı. Kader onları çiftleştirerek kuzen Artemis'i kızdırmazdı. Kara Avcıların önemli biriyle birlikte olması yasaktı, eşleri için risk çok büyüktü. Bunun için çok fazla düşmanları vardı.

Evet, ama ...

Ne tür bir korkaksın sen? Ona bedava, basit bir seks teklif ediyordu ve o da bunu ikinci kez mi sorguluyordu? Evet, bu tamamen berbattı.

Başını kendi aptallığına sallayan Dev, özellikle de hayatı boyunca bir kez bile korkak olmamışken, omzundaki havluyu banyoya ışınladı, giymek için bir tişört ortaya çıkardı ve sonra Sam'in ön kapısına atladı. Çünkü sadece bir seks görüşmesi için bile olsa, kapısında üstsüz görünmek zevksizlik olurdu. Aksine Popüler görüşe göre, o tamamen basit bir hayvan değildi.

Motosikletiyle de gidebilirdi ama mantığının ya da başka bir şeyin hormonlarının önüne geçmesini göze alamazdı. Bunu istiyordu ve gecikmek istemiyordu.

Dev, yeniden inşa edilmiş, bozulmamış antebellum malikânenin siyah, ahşap kapısını çaldı. Karanlık-Avcılarla ilgili tuhaf şeylerden biri, herhangi bir tür hayaletin olduğu bir evde yaşayamamalarıydı. Ruhsuz varlıklar oldukları için, hayaletler onların bedenlerine yerleşmek isterlerdi. Bu yüzden her yer Avcının ele geçirilmeyeceğinden emin olmak için yaşadıkları yerin Yaverler Konseyi tarafından dikkatle incelenmesi gerekiyordu. Sincaplardan birinin bir Kara Avcı'ya karşı kin beslemesi ve raporları hakkında yalan söylemesi durumunda ne olacağını merak ediyordu.

Bu çirkinleşebilir....

Birkaç dakika boyunca hiçbir şey duymadı. Ama ev çok büyüktü ve Sam üst kattaysa kapıya ulaşması biraz zaman alabilirdi.

Ya da fikrini değiştirmiş olabilir.

Bu gerçekten berbat olurdu. Kapının önünde dev bir ayı gibi kalakalırdı. Sadece izin verme

komşular beni görür. Bu daha da berbat olurdu. Özellikle de pantolonundaki bariz sertleşme göz önüne alındığında.

Omzunun üzerinden güneşin yeni doğduğu yere baktı. Sıcak ışınlar hızla çimenlere ve sokağa yayılıyordu. Sam çoktan uyumuş olabilir miydi?

Daha hızlı hareket

etmeliydim. Lanet olsun.

Birden evin ön kapısı açıldı.

Kapının bunu sebepsiz yere kendi kendine yapmadığından emin olduğu için bunun da başka bir davet olduğunu düşünen Dev, kapıdan içeri girdi. En azından küçük fuayeye girene ve Sam'in kapının alt basamağında onu beklediğini görene kadar.

dolambaçlı, süslü maun merdivenden iniyordu. Çıplak vücudunu sergilemek için açıkta duran şeffaf siyah bir bornozdan başka bir şey giymemiş olan kadın enfesti. Her santimi egzersizden koparılmıştı ve tadına bakmak için ağzı sulanıyordu.

Kutsal tanrılar...

Arkasındaki kapı çarparak kapandı, sonra da kilitlendi... kimse dokunmadan. Bu çoğu insanı korkutabilirdi ama kendisi de bir dereceye kadar telekinezi yeteneğine sahip olduğu için garipliklere alışkın.

Alışılmadık bulduğu şey kadının soyunmuş haliydi. "Kapıyı hep böyle mi açıyorsun? Gezegendeki en mutlu UPS şoförüne sahip olmalısınız."

Ona doğru yürürken güldü. "Geleceğinden emin değildim."

Kaşlarını kaldırdı. "Sadece beni beklemek için mi böyle giyiniyorsun? Hiç sanmıyorum. Tanrım, kadın, kaç erkekle davet edelim mi?"

"Sadece sen, bebeğim. Sadece sen. Başka hiç kimse ... şey, egonu beslemeyeceğim. İçimde gerçekten ihtiyacım olmadığına dair bir his var." Çelişkisi karşısında tereddüt etmedi ve bu sayede doğruyu söylediğini anladı - güçlerinin bir başka avantajı. Yalanın kokusunu bir mil öteden alabiliyordu. İnsanlar, dünyalılar ya da diğerleri, yalan söylediklerinde yaydıkları bir koku vardı. "Ama buraya gelmen o kadar uzun sürdü ki beni ekmeye niyetlendiğini düşünmeye başlamıştım."

Dev en iyi "ah, bebeğim" duruşunu takındı. "Bir adama böyle bir davetiye bırakırsan... reddetmesi için ölmüş olması gerekir. Ben kesinlikle ölü değilim. Yine de vücudumun en az bir bölümüne intikam duygusu yerleşmiş durumda." Kot pantolonundaki büyükçe yumruya baktı.

Parmağını göğsünde gezdirmek için önünde durdu, yol boyunca tüyleri diken diken oldu. Özellikle de kız alt dudağını ısırp kirpiklerinin altından ona baktığında vücudu alev alev yanıyordu. "Kıyafetler yarattığın şu Were-Hunter numarasını yapabilir misin?"

"Evet."

Yüzünde baştan çıkarıcı bir gülümseme belirdi. "Güzel."

Adam ona ne demek istediğini soramadan kadın uzandı ve gömleğini boynundan eteklerine kadar yırttı. Sonra da bir köpek kulübesindeki son biftekmiş gibi ona saldırdı.

Dev, onu ateşe verip oğlanların üzerinde şekerlemeler kızartsaydı daha fazla etkilenemezdi. Ellerini tüm vücudunda gezdirirken, Dev kendinden geçip kör olacağını düşünene kadar tenini yaladı ve emdi.

Hiçbir kadın ona karşı bu kadar küstah ve zorlayıcı olmamıştı. Buna bayıldı.

Sam dişleriyle Dev'in boğazını sıyırdı. Bir parçası Onları içine çekmek ve sıcak kanını tatmak için ölüyordu. Kendisi için seksten gerçekten zevk alabildiğinden beri o kadar uzun zaman geçmişti ki, onu tamamen yutmak istiyordu.

"Bana katılmaya karar vermene çok sevindim."

Eliyle göğsünü kavrayıp meme ucuyla onu ıslatacak şekilde oynarken kulağına doğru nefes aldı. ve ağlıyor. "Biriyle yatmanın senin için bu kadar büyük bir sorun olacağını düşünmezdim."

Ellerini adamın kaslı sırtında gezdirirken çenesini ısırdı ve çıplak vücudunu onunkine bastırdı. Tanrım, teni çok iyi hissettiriyordu. Ona dokunurken hissettiği huzur karşısında ağlamak istedi. Bu gerçekten nirvanaydı.

"Zor olan bir adam bulmak değil Dev. Düşünceleri kafamın içinde olmayan bir adam bulmak. Bu her zaman imkansız... ta ki size kadar."

Dev güldü. "Sanırım beynim hasar görmüş."

"Hayır. Kesinlikle olmaz." Onu öptü ve kafasının içindeki sessizliğin tadını çıkardı. Onun ne düşündüğü ya da ne hissettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Hiçbir şey. Bu mutluluk verici huzur karşısında mutluluktan bağırabilirdi. "Seni yiyip bitirebilirim."

"Senin buzlu şekerin olmak için buradayım."

Onun boynunu dişlerken güldü. "Gerçekten böyle bir fantezin var mıydı?"

Başını ellerinin arasına alırken nefesini dişlerinin arasından sertçe çekti. "Duruma göre değişir. Can sıkıcı mı yoksa tahrik edici mi olur?"

"Kesinlikle beni azdırıyor."

"O zaman ben bir muzlu vişneli gazozum, bebeğim. İstedğin gibi yala beni. Oynamak için seninim."

Güldü, sonra çenesini ısırđı, bu sefer Sığınak'ın dışında olduğundan çok daha yumuşaktı. Garip bir şekilde bu onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Bir erkeğin yüzündeki dikenli hissi her zaman sevmişti. "Tıraş mı oldun?"

"İblis sümüğünün kötü kokusunu üzerimden atmak için kendimi baştan aşağı sodalı sabunla ovdum. Tanrıların asla diş ipi kullanılmasını istemediğı şeyleri diş ipiyle temizledim ve çoğu canlı organizma için zehirli olabilecek şeyler kullandım. Hepsi de sizin çiğneme zevkiniz için vücudumu sterilize etmek içindi."

Onun tuhaf mizahına güldü.

Kadın elini pantolonundan aşağı kaydırıp sikine dokunduğunda Dev inledi. Güçlerinin içinde dalgalandığını hissetti. Evet, bu çok tatlıydı. Onun dudaklarını yakalayarak kalçalarını kendi kalçalarına yaklaştırdı.

"Benim için soyun," diye fısıldadı kulağına. Dev,

kıyafetlerini çıkarmak için güçlerini kullandı.

Gözleri aç bir memnuniyetle parıldarken burnunu kırıştırdı. "Sevgilinin bir Were-Hunter olmasının kesinlikle bir avantajı var, değil mi?"

"Kadın, hiçbir fikrin yok."

Onu avucunun içine alırken alçak bir takdir ısılığı çıkardı. "Bir ayı gibi asılmışsın bile."

Onun kelime oyununa güldü. "Bilmiyorsun bebeğim. Bir Were tarafından sevilene kadar hiç sevilmedin."

"Kattagaria'nın kendisine Weres denmesinden hoşlanmadığını sanıyordum."

Kattagaria, Were-Hunter ırkının hayvan koluydu. Fang gibi onlar da insan formuna geçebilen hayvanlardı ve bu nedenle kendilerine insan denmesini istemiyorlardı. herhangi bir şekilde. Birçokları için bu aşırı bir hakaret olarak görülüyordu.

"Ben Kattagaria değilim." Dev yüzündeki kalkanı indirdi, böylece yüzünün bir tarafını tamamen kaplayan kabile sembolünü görebildi. Hatasızdı ve onu türünün en güçlülerinden biri olarak tanımlıyordu. Bir Sentinel. "Ben Arcadian'ım."

Parmak uçlarıyla Sentinel işaretlerinin desenini takip etti. "Çok güzeller. Neden onları saklıyorsun?"

Eski anıları canlanırken Dev gözlerini kaçırdı. Annesi Kattagaria'lı olduğu ve halkının Arcadian kolunu küçümsediği için, ergenlik çağında kendini saklamayı seçmişti. gerçek doğasını hem ondan hem de dünyanın geri kalanından gizlemişti.

Artık o öldüğüne göre...

"Alışkanlık. Herkes tüm Peltierlerin Kattagaria olduğunu varsayıyor. Hayal kurmalarına izin veriyorum. Benden uzak olsun

Barımıza gelen dar görüşlü, küçük beyinli moronları eğitmek için."

Sam onun sesindeki alt akımı duyunca kaşlarını çattı. İlk kez, bu konuda onu neyin incittiğini bulmak için onun içini görebilmeyi diledi. "Beni de bunun içinde sayıyor musun?"

grup?"

"Hiç de değil. Olmadığım bir şey olduğum için beni öldürmeye çalışmadın... en azından henüz."

Aç bakışlarını adamın esmer vücudunda gezdirdi. Her kası bir zarafet ve mükemmellik çalışmasıydı. Tamamen erkek ve tamamen ateşli. Göğsünde altın sarısı tüyler vardı. Çok kalın değil, sadece erkeksi ve çekici olmaya yetecek kadar. Tanrım, nasıl da

Bir erkeğe dokunmayı ve ona bu kadar yakın olmayı özlemiştim.

Bir yanı hâlâ güçlerinin devreye girmesinden korktuğu için ona dokunmaya çekiniyordu ama diğer yanı umutsuzca sarılmak istiyordu. Sadece kısa

bir süreliğine. "Sahte insanları

sevmiyorsun, değil mi?"

Bakışlarını ona dikti. "Aklımı mı okuyorsun?"

"Hayır. Bu kesinlikle senin söylediklerinden kaynaklanıyor. Size söyledim, şu anda düşüncelerinizi okuyamıyorum ve nedenini de bilmiyorum."

Ona ukala bir sırıtış attı. "Şu anda onları okumak için fazla bir şey gerekmiyor." Ona yakıcı bir bakış attı.

Sam, parmaklarını onun kendisini en çok arzulayan kısmına daldırana kadar güldü. Bacakları jöleye döndü. "Yüzyıllardır kimse bana dokunmamıştı." Nefes nefese kaldı. Bunu yüksek sesle söylediğini fark etti.

Dev ona bakarken gözlerini kırpmadı ya da durmadı. Kadının vücudunu öperken gözlerinde hınzır bir ışık belirdi. Göğüslerini okşamak için durakladı. Parmakları onu kızdırmaya devam ederken ateşli zevk şeritleri onun içinde yandı.

Sonra çok yavaş bir şekilde, elini dudaklarıyla değiştirene kadar güneye doğru devam etti.

Sam bir elini destek için duvara yaslamak zorunda kalırken, vücudu onun ustaca dokunuşuna karşılık olarak seğirdi ve ağrıyordu. Bir nefes daha alamadan, hayatının en yoğun orgazmlarından biri onu ele geçirdiğinde vücudu paramparça oldu.

Yine de, spazm geçiren bedeninden bir tane daha sıkana kadar onu memnun etmeye devam etti. Elini adamın yumuşak saçlarına daldırdı ve adam onu kızdırmaya devam ederken saçlarını çekiştirdi.

Dev onun tadının ne kadar güzel olduğunu görünce homurdandı. Bir kadınla birlikte olmayalı çok uzun zaman olmuştu. Hatta son zamanlarda kadınlara karşı o kadar az ilgi duyuyordu ki, kırıldığından korkmaya başlamıştı. Ama onda hiçbir çekingenlik ya da tereddüt yoktu, oysa bunlara fazlasıyla sahip olması gerekirdi.

Bir Kara-Avcı ile yatıyordu. Kimin aklına gelirdi ki?

Daha fazla dayanamayarak ondan uzaklaştı. O kalçalarını kaldırarak onu fuayedeki siyah mermer masaya yasladı, sonra da içine girdi. Vücudu. Onun adını haykırdı.

Gülümseyerek ona doğru hamle yaptı, onun yumuşaklığında teselli aradı.

Sam Dev'in saçlarına yumruğunu geçirdi ve yüzünü onun boynuna gömüp teninin sıcak erkeksi kokusunu içine çekti. İçinde çok fazla güç vardı, onu doldurma ve ona dokunma biçiminde çok fazla beceri vardı. Sanki her hamleden olabildiğince fazla zevk almanın her yolunu biliyordu. Ve olmak
Ona sahip olabilmek ve duygularının onunkileri bastırmasına izin vermemek... inanılmazdı.

Yüzyıllar sonra ilk kez kendini insan gibi hissetti.

"Daha sert, bebeğim," diye mırıldandı kulağına, onu her şeyiyle sevmesini istiyordu. Bu hayatının en inanılmaz anıydı ve sonunda boşaldığında ona katıldı.

Tamamen tükenmiş ve doymuş bir halde, adam hâlâ içindeyken masaya yaslandı. Nefes alıp verirken bacaklarını adamın beline dolamış, adam da onun gözlerinin içine bakıp göbek deliğiyle oynuyordu. "Bu inanılmazdı."

Şeytani bir sırıtışla parladı. "Bunu yapabildiğime sevindim." Elini göğsünün etrafında gezdirdi, ok ve yay izinin çizgisini takip etti, sonra başparmağıyla sertleşmiş meme ucunu okşarken hafifçe sıktı.

Adamın elini kaldırdı ve parmak uçlarını ısırabilmek için dudaklarına götürdü.

Kızın dili parmaklarının arasında gezinirken Dev ürperdi. Nedenini bilmiyordu ama bu onun içinde bir şefkat uyandırmıştı. Koruyucu ve korkutucu bir şey.

Bu da neydi böyle? Sanki içindeki hayvan onu sahiplenmek ve ona yaklaşan herkesi öldürmek istiyordu. Herkes Onu inciten ya da ona yanlış bakan kim olursa olsun. Vahşi ve güçlüydü.

Şu anda tüm paranormal güçleri sonuna kadar yüklenmiş durumdaydı. Sanki tüm vücudu tutuşması ve patlaması gereken elektrik. Arı-Avcılar için seks her zaman psişik yeteneklerini artırır ve güçlendirirdi, ama bu farklıydı.

Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti.

Onun parmak eklemeni dişledi. "Were-Avcıları hakkında duyduklarım doğru mu?"

"Evet, bu doğru. Hepimizin kürek kemiğimizde saklı bir üçüncü gözü var."

Yüksek sesle güldü. "Bu da nereden ıktı?"

"Hayal gücümün derinlikleri ve kahkahalarınızı duyma arzum. İnanılmaz bir kahkahanız var ve içimden bir ses bunu pek yapmadığınızı söylüyor."

Sam sertçe yutkundu. Adam haklıydı. Nadiren hiçbir ŗeyi eğlenceli bulmazdı. Hayat zordu ve acı çeken baŗka bir insanın yanına her gittiğinde bu gerçeği yüzüne vuruyordu. Ki bu bazı günler temas ettiği herkes.

Ama Dev farklıydı. Bokun içinden çıkarmak zorunda kaldığında bile güzelliği ve mizahı görürdü.

Ya da iblis smğ.

Bu da onu gülümsetti. "Bütün gece devam edebileceğinizi ve birden fazla orgazm yaŗayabileceđinizi kastetmiŗtim."

Kendini onun içinde daha derine bastırdı, böylece onun zaten tekrar sertleŗtiđini ve daha fazlası için hazır olduğunu söyleyebilirdi. "Oh, evet, hanımefendi. Benim trm için kesin bir avantaj."

Kalalarını onun etrafında sıktı. "Bana hazır olduğunu mu söylüyorsun?"

Onu dudaklarından hafifçe pt. "Bebeğim, ikimiz de yryemeyene kadar gitmeye hazırım."

Adam diliyle meme ucunu okŗarken nefesini sertçe içine çekti. Oh, çok iyi hissettiriyordu. Onun dili bronzlaŗmalı. "Seni bu konuda tutmaya niyetliyim."

"O zaman maraton başlasın...."

Sonraki birkaç saat boyunca bu sözünü fazlasıyla yerine getirdi. Sam'in kafası yorgunluktan ve endorfinden şişmişti.

Fuayeden başlayıp alt kata ve merdivenlere doğru ilerledikten sonra nihayet yatak odasına varmışlar ve orada açık sarı ipek çarşafların içinde sarmaş dolaş yatmışlardı.

O kadar doygun ve acılıydı ki, en azından bir hafta boyunca hareket etmek istemedi. "Sanırım beni öldürdün."

Dev mini bir Babybel peynirinin balmumu kabuğunu soyarken güldü - normalde çiftlik anıları yaşamadan peynir yiyemediği için bunları neden aldığını bilmiyordu, ki bu kötü değildi, sadece dinlemesi can sıkıcıydı o yerken ineklerin böğürmesini dinledi. Ama reklamlarda ve mağazada o kadar güzel görünüyordu ki, karşı koyamamıştı. İlk ısırtığı ona uzattı.

Tereddüt etti ama dişlerini geçirdiğinde bunun da güvenli olduğunu fark etti. Bunu yiyebilmesi onu şaşırtmıştı. Dev'le ilgili bir şey vardı... eğer önce o dokunursa, sanki onu temizliyor ve ona saldıracak her türlü pisliği yok ediyordu.

"Beni istediğin zaman gönderebilirdin," dedi kendi küçük Babybel'ini yerken.

"Doğru. Ama ben de en az senin kadar kötü ve azgınam."

"Hayır, değilsin..." Güzel mavi gözlerinde hınzır bir ışık belirdi. "Sen daha kötüsün."

Gülmekten peynir boğazında kaldı.

Dev yemek borusunu temizleyebilmesi için ona hemen bir kadeh şarap uzattı. "Bunun için üzgünüm."

Sam, bu anın evcimenliği... normalliği ona sertçe çarptığında dondu kaldı. Sanki farkına vardığı şey onu vücudundan dışarı fırlattı ve onların üzerinde süzülerek aşağıya baktı. Dev sırt üstü yatmış, çarşafı beline kadar çekmiş, kadın da onun yanında yüzüstü yatıyordu. İki eski arkadaş gibi rahatlamış ve birbirlerinin arkadaşlığının tadını çıkarıyorlardı. loel'in öldüğü gecedan beri bir erkeğe karşı bu şekilde davranmamıştı.

Keder tüm benliğini sarmıştı. Bunu ona nasıl yapabildim? Benim için yaptığı onca şeyden sonra başka bir adamla nasıl bu kadar rahat olabilirdim? Bana verdiklerinden sonra? loel tanıştıkları ilk andan beri ona sadıktı. Başka bir kadına bakmamıştı bile. Dahası, Sam'le evlenebilmek için nişanlı olduğu kadınla evlenmeyi reddettiğinde neredeyse kendi klanı içinde bir savaşa neden olacaktı.

Onu ve çocuklarını korurken ölmüştü.

O gecenin görüntüleri onu parçaladı, ne olduğunu parçaladı Onun gözlerinin önünde öldüğünü gördüğünde sahip olduğu küçük akıl sağlığı. Bunca yüzyıl sonra bile onu geri istiyordu. Hala onunla ilgili her şeyi özlüyordum. Kokusunu. Hissedişini. Öpüşünü ...

Tanrım, loel.

Nasıl gitmiş olabilir?

Dev, Sam'in kara gözlerindeki dehşet dolu bakışı görünce kaşlarını çatı. Sanki bir kâbusu yeniden yaşıyor gibiydi. "İyi misin, bebeğim?" Ona dokunmak için uzandı.

Hemen geri çekildi. "Gitmeni istiyorum."

"Evet, ama-"

"Şimdi!" diye bağırdı.

Dev teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Peki. Ama bana ihtiyacın olursa-"

"Çıkmayacağım. Şimdi çık dışarı."

Ses tonu onu varlığının özüne kadar rahatsız etti ve ona karşılık vermemek için her şeyi yaptı. Eğer onun içinde bir şeylerin acıdığını bilmeseydi olurdu. Ama o kadar soğuk olmazdı. Kimseyi düştüğünde tekmelemeye inanmazdı.

Hayatta anladığı bir şey varsa, o da Gizli acı. Ruhun o çekirdek kısmı o kadar çok acı çekiyordu ki, kontrolden çıktığında orada bulunacak kadar şanssız olan herkese saldırmaktan başka bir şey yapmıyordu.

Sanırım ben de bir ganimet çağrısından başka bir şey değildim. Bu düşüncenin onu neden yaraladığını bilmiyordu ama yaralamıştı. Kendini kullanılmış hissetti. Ne tuhaf.

Her neyse. Burada oturup yalvaracak değildi. Bu onun içinde yoktu.

Sam, Dev'in yatağından kayboluşunu izledi. Bir yanı onu geri arayıp özür dilemek istiyordu. Diğer yanı ise Ioel'in öldüğü geceye geri dönmeyi ve Artemis ile pazarlık yapmak yerine ölü kaldı.

Evet, sevdiklerini öldürenlerden intikam almasını sağlamıştı. Ama ailesi hâlâ ölüydü. Ve onlarsız sonsuzluk acımasızdı. Onların acısı sona ermişti. Onunki sonsuza kadar devam etti. Bunun biteceğine dair hiçbir umut yoktu ve onu bir Savaş Köpeği yapan da buydu. Bu öfke ve hiddet

Tüm bu adaletsizlik karşısında, ortada hiçbir teselli yokken bir nebze olsun teselli bulmak için çılglık atıyordu.

Kimseye güvenme. Kana bile.

Sonunda herkesin bir bedeli vardı ve doğru miktar için herkes en sevdiklerine bile ihanet edebilirdi. Acı ama gerçektir.

Dev birkaç saat için iyi bir dikkat dağıtıcı olmuştu. Şimdi gerçek iş başlıyordu ve Dev onun dünyasının bir parçası değildi. Onun hayatı işiydi. Herhangi bir duygusal bağlılık istemiyordu. Normal olmak ya da diğer insanlar gibi bir şeye sahip olmak istemiyordu.

O bir köpekti ve onların ruhunu kanattı.

A fronte praecipitium a tergo lupi.

Yaş. Fac ut gaudeam.

Bir kaya ile zor bir yer arasında.

Devam et. Günümü güzelleştir. Gevşekçe çevrilmiş, ama anlamı aynıydı. Köpekler köşeye sıkıştırıldıklarında ölene kadar dövüşürlerdi. Kimse onlara dokunmadı.

Onlar nihai ölüm makinesiydi. Dünyanın nihai koruyucuları. Ayağa kalkacak ve savaşacaktı.

Sonsuza dek yalnız. Ölümüne.

Ἡ Τάν Ἡ Επί Τάς-ya kalkanıyla ya da kalkanın üzerinde.

Duş almaya gittiğinde bu sözler içinde derin bir yankı uyandırdı. Ama zihninin dolaşmasına izin verdiğinde, yeni bir şey gördü
düşman ortaya çıktı. Daha önce karşılaştıklarından çok daha ölümcül bir düşman.

Ve bu özel kişi onun için geliyordu.

İşler kanlı bir hal almak üzereydi ve o da bunun tam merkezinde yer alacaktı.

Dördüncü Bölüm

"Bir sorunumuz var."

Çalışma odasındaki ateşin önündeki deri koltuğunda oturan Stryker, okuduğu kitaptan başını kaldırdığında karşısında yeni Yüksek Generali ve ikinci komutanını buldu. Askerlerinin habersizce ortaya çıkmasından hoşlanmazdı. Eğer kızı olmasaydı ve her şeyden çok sevdiği annesine bu kadar benzemeseydi, izinsiz girdiği için onu öldürebilirdi.

Ona sinirlenen adam, duygusal patlamasına cevap vermeden önce sayfayı yavaşça çevirdi. "Benim bir sorunum yok, Medea. Seninkini söylemek ister misin?"

Medea, güzel yüz hatlarını sert bir kaş çatmaya dönüştüren sinirli bir ifadeyle ona öfkeyle baktı - ateşli annesiyle paylaştığı bir başka özellik. "Phrix'in son oyuncağınla patlattığı partinden kaçan iblis mi? Buradan Sığınak'a gitti ve orada aylardan birinin üzerinde patladı."

Ağzının bir köşesinin eğlenerek kalkmasını engellemek zorundaydı. Ayının iblis bağırsaklarıyla ıslatıldığını görememiş olması çok kötüydü. Bu çok eğlenceli olmalıydı. "Peki bu beni nasıl ilgilendiriyor?"

"Kara Avcılar artık sadece gerçeği bilmekle kalmıyor, gün ışığında yürüdüğümüze de inanıyorlar. Meşhur kedi çantasından kaçtı ve özenle hazırlanmış planlarınızın üzerine sıçtı... Baba."

İşte bu gerçekten üzücüydü ve onda birinin kalbini söküp atma isteği uyandırıyordu. Medea'nın şansına, onu bu dürtüsünü dizginleyecek kadar seviyordu.

Şimdilik.

Stryker düşmanlarına karşı kaybettikleri avantaja lanet okudu. Bu gerçekten göze alamayacakları bir şeydi. "Peki bunu nasıl biliyorsun?"

"Kulüpte ayıların ve kurtların bu konuda konuştuklarını duyan bir casusum var. Tebrikler baba. Resmen sıçtık."

Onun alaycılığını görmezden geldi. "Sığınak'ta bir casusun mu var?" Onun azminden ve becerikliliğinden etkilenmişti. Davyn'in yerine onu getirmesinin pek çok nedeninden biri de buydu. Davyn henüz değiştirilmesiyle ilgili tek kelime etmemiştir. Elbette bununla yaşamaktan başka seçeneği yoktu.

Aksi takdirde, Stryker itiraz etmeye cüret ettiği için onu öldürecekti. Dürüst olmak gerekirse, Davyn bu durumdan oldukça rahatlamış görünüyordu.

komutadan alındı. Ama bu ne burada ne de orada oldu.

Medea kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Alçak yerlerde çok arkadaşım var." Ona öyle bir bakış attı ki Annesinin çoğunlukla sert olan kişiliği ona kesinlikle miras kalmıştı. "Aileden de."

Ve bariz bir alay olmasına rağmen daha fazla gurur duyamazdı. Onu terfi ettirmesinin bir başka nedeni de buydu. Davyn'in aksine, onunla her karşılaştığında altına kaçırmak üzere olduğu izlenimine kapılmıyordu. "Aferin kızıma. Bu casus sana ilgili başka bir şey söyledi mi?"

"Acheron'un karısı üç aylık hamile."

Stryker öfkeden kıpırdayamaz hale geldi. Sebeplerden biri kıskançlıktı, saf ve basit. Bu yetenek elinden alınmışken Acheron'un üreyebilmesi adil değildi.

Stryker ve Daimon arkadaşları, hiçbirinin yapmadığı ve hatta katılmadığı bir şey yüzünden. Apollitler olarak, onlar çocuk sahibi olabilirlerdi - ciddi şekilde kısaltılmış hayatları boyunca kısa bir süre için. Ama yatmayı reddettikleri an ve yirmi yedi yaşında korkunç bir şekilde öldüklerinde, Daimon olmaya geçtiklerinde, bu hak sona erdi.

Piç Apollo. Bunun için, birçok nedenin yanı sıra, Apollo'nun kalbini avucunun içinde tutmak ve onunla ziyafet çekmek istiyordu.

Öfkesinin ikinci nedeni ise ne kadar istese de Acheron'un karısına dokunamayacak olmasıydı. Tanrılar, ittifaklar ne kadar berbattı.

Acheron'un annesi, tanrıça Apollymi, onların velinimeti ve Stryker'ın üvey annesiydi. Ama Apollymi için, Karanlık Avcıları'nı sonsuza dek sakat bırakmanın bir yolunu bulacaktı. Zayıf düşmüş kraliçelerini -Acheron'un karısı- ortadan kaldırırsa kralları da onu takip edecekti. Hamile kadınlar her zaman kolay bir hedefti. Acheron da onu kaybetmeyi asla kabullenemeyecek kadar çok seviyordu. Bu öyle bir ikiliydi ki karşı koymak zordu.

Ama Stryker'ın kendini koruma duygusu buna izin vermesine yetmişti. Soteria'yı öldürmek hizmet ettiği tanrıçayı kızdıracaktı ve beyni olan hiç kimse Apollymi'yi kızdıramazdı. Atlantis'in yıkım tanrıçası olarak Apollymi'nin bağırsaklarını deşme eğilimi vardı. Onu kızdıran herkesi.

Stryker bile.

Lanet olsun.

Yine de tamamen kötü değil. Eğer Soteria hamile olsaydı, Acheron'un dikkati dağılır ve evden fazla uzaklaşmaya cesaret edemezdi. Düşmanlarının, özellikle de Artemis'in karısının peşine düşüp ona ya da bebeğe zarar vermesinden çok endişelenirdi. Ve verilen

Acheron'un kız kardeşi ve yeğenini yalnız bıraktığında başlarına gelenler ve onların ölümünden duyduğu suçluluk duygusu.... Atlantisliyi bu korkuyla yarı etkisiz hale getirecekti.

Stryker bununla çalışabilirdi. "Bu

sırıtiş ne anlama geliyor baba?"

"Demek ki bir şeyler planlıyor, canım. Bir şeyler kanlı ve iğrenç. Tek soru hedefinin kim olduğu ve tanrılara dua edin ki cevap siz değilsiniz."

Zephyra onlara katıldığında Stryker daha geniş gülümsedi. Hiç şüphesiz gelmiş geçmiş en güzel kadındı. Onu sadece görmek ya da koklamak bile Stryker'ı o kadar sertleştiriyordu ki, ne olursa olsun onu soyup almamak için elinden gelen her şeyi yapıyordu. seyirci.

O kadın akan bir meltem gibi hareket ediyordu, zarif ve yavaş. Baştan çıkarıcı. Ve uyarıda bulunmadan hainleşmek için de bir o kadar hızlı.

Uzun sarı saçları parmaklarının dokunmak için kaşınmasına neden oldu. Medea'nın yanında durup ona sarıldı ve onları bir arada görmek kalbini hızlandırdı.

Onun kızları. Görünüşleri

Anne ve kızdan çok kız kardeş gibiydiler ve evrende onun için bir anlam ifade eden tek şey onlardı.

Oğlu hariç.

Urian'ın kendisinden ne kadar nefret ettiğini ve bunun nedenini düşünmemeye çalışırken acı mutluluğunu parçaladı.

Ama bunun odak noktası bu değildi. Değiştiremeyeceği bir şey yüzünden oğlunun duyduğu nefretten çok daha acil meseleleri vardı. "Kara Avcılar artık yeni edindiğimiz güçlerin son derece farkındalar."

Zephyra Medea'dan uzaklaşırken öfkeyle homurdandı sandalyesinin önünde durmak için. "Bu planlarımızı suya düşürdü. şimdi tahkimat yapıyorlardır. Pislik herifler."

Medea alay etti. "Onların koruyucuları zavallı insanlar. Ne zamandan beri sığırarla ilgileniyoruz? Onlara ziyafet çekelim ve onlar uyurken Avcıları katledeyim derim."

Ah, onun kana susamış, savaşçı ruhu onu gururlandırıyor.

Ama Zephyra başını salladı. Stryker'ın aldığı dersi o da biliyordu. "Kendini beğenmişlik yapma çocuğum. Hayatta kalma modundaki bir insanı asla küçümseme. Köşeye sıkıştıklarında oldukça becerikli olabilirler. Her şeyi yapabilirler."

Stryker da aynı fikirdeydi. "Önemli olan onlara henüz saldırmamak. şu anda onu arıyor olacaklar. Onları tahmin etmeye devam edin ve sonunda gardlarını düşüreceklerdir. Gergin kalmak onlar için çok yorucu. Hâlâ ordumuzu dönüştürme sürecinde olduğumuz gerçeğinden bahsetmiyorum bile."

Becerikli ve son derece sinir bozucu yaratıklardan bahsetmişken, insanların gün ışığında yürümesini sağlamak için kullanmak zorunda kaldıkları iblisler şimdi onlardan saklanıyordu.

Korkak piçler. Neden sadece uzanıp onlar için ölmüyorlardı? İblislerin uğruna yaşayacakları bir şey yokmuş gibi. Her neyse. İğrençlerdi ve dünyada hiçbir işe yaramıyorlardı. O ve halkı onlara bir iyilik yapıyordu. Onları katlederek çirkin heriflerin artık aynada kendilerine bakmalarına gerek kalmayacaktı.

Stryker dikkatini tekrar kızına çevirdi. "Sayımız güçlendiğinde, biz..." Medea'nın önceki sözleri tekrar aklından geçerken durakladı ve beyninde bir şeyler sarsıldı. "Medea... Arı-Avcıları bizi nereden biliyor? İblis patlamadan önce konuştu mu?"

"Hayır. Bana orada onun sümüksü kalıntılarına dokunabilen ve ne olduğunu görebilen bir Kara-Dişi olduğu söylendi."

"Gerçekten mi?" İşte bu ilginçti. Zihni yüksek vitese geçerken Stryker sessizliğe gömüldü. Psikometriye sahip bir Dişi Avcı... Bu son derece nadir bir yetenektir. O kadar nadirdi ki daha önce böyle bir yeteneğe sahip bir Kara Avcı duymamıştı. Oh, bu bir şey olabilir. Kılık değiştirmiş bir nimet, hatta daha fazlası. "Güçleri ne kadar derine gidiyor?"

"Bilmiyorum. Neden?"

Zephyra'nın bakışlarıyla karşılaştı. Medea gibi o da ona kaşlarını çatmıştı. "Ona ihtiyacımız var."

Phyra'nın gözleri öfkeli bir şüpheyile karardı. "Ona tam olarak ne için ihtiyacın var?"

Onu gücendirmeden önce bir kahkaha attı ve karısı bu yüzden ona saldırdı. Karısı her zaman kıskançtı. Onunla ilgili herhangi bir kaygısı olduğundan değil. Tüm evrende onun gözünde eşiti olan başka bir kadın yoktu. "Eğer birine ya da eşyalarına dokunup sırlarını ortaya çıkarabiliyorsa, Apollo'yu nasıl yakalayacağımızı da pekâlâ söyleyebilir. Ya da daha iyisi, bizi kırmanın bir yolunu ortaya çıkarabilir. lanetle ve halkımızı özgür bırak."

Gözlerindeki yeni ışık ona sadece anladığını değil, aynı zamanda kabul ettiğini de söylüyordu. "Bu konuda elimizden gelenin en iyisini yapacağım."

Stryker başını salladı. Eğer şüphelendiği şey doğruysa... sadece tüm Kara Avcıları değil, kendi ırkının babasını da öldürebilirlerdi.

O zaman dünya onların olacaktı ve hiçbir şey onları durduramayacaktı. Sonunda, Apollo'nun kanını akıttığı gibi o da Apollo'nun kanını akıtacaktı.

Ve tüm Kara Avcılar ölecekti.

Τω Ξίφει τον Δεσμόν Έλυσε. Kılıçla düğümü çözecekti. Ve Apollitler ve Daimonlar tüm alt türlerin, yani herkesin hükümdarı olarak yerlerini alacaklardı.

Bekleyemedi.

Beşinci Bölüm

Sam bilgisayarının başında otururken esnemesini bastırdı. Aklına gelebilecek her Kara Avcı ve Yaver mesaj panosuna, döngüye, Twitter'a, MySpace'e ve Facebook hesabına notlar göndermişti. Yüzeyde rol yapma oyunları gibi görünen ama gerçekte onların insanların göz önünde saklandığı sitelere bile. Saatlerdir mesaj atıyor ve mesaj bırakıyordu, kardeşlerini ve çalışanlarını neyin yaklaştakta olduğu konusunda uyarıyordu.

Daimonlar onlar için geliyordu. Ve çok kızmışlardı.

Bir yandan onların öfkesini anlayabiliyordu. Daimonlar Apollitler olarak doğmuşlardı; Tanrı Apollon tarafından yaratılmış bir süper insan ırkı. Sonra, Apollon'un insan metresi ve oğlunun ölümünü emreden kışkanç kraliçelerinin eylemleri yüzünden, onun tarafından yirmi yedi yaşında korkunç bir şekilde ölmeleri için lanetlenmişlerdi.

Kraliçe onu öldürttüğünde metresiydi. O tarihten sonra yaşamak için tek umutları insan ruhlarını bedenlerine çekmeye başlamaktı, ancak bununla ilgili sorun, ruhların onların içinde yaşamaması gerektiği idi. Bir Daimon ruhu alır almaz, ruh solmaya ve ölmeye başlıyordu ve eğer bir Kara-Avcı ruhun süresi dolmadan önce Daimon'u bulup öldürmezse sona erecek.

Sonsuza
kadar.

Ama öte yandan Daimonların tüm ailesini katlettiğini gören Sam onların yeryüzünden tamamen silinmesini istiyordu. Onlar insan hayatına saygı duymayan iğrenç hayvanlardı ve bu yüzden tamamen yok edilmeyi hak ediyorlardı. Ve eğer bu kendi elleriyle olacaksa, o zaman çok daha iyiydi.

"Savaş mı istiyorsun, Stryker... Sana bir savaş vermeye hazırım."

Sadece güneş batana kadar değil. Hem Kara-Avcılara hem de Daimonlara bu kısıtlamayı getiren tanrılara lanet olsun. Önümüzdeki birkaç saat boyunca beklemekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

Sam panjurundaki çitaların arasından içeri sızan küçük ışınları görünce dişlerini sıktı. Odanın diğer tarafındaydı ve onların ulaşamayacağı kadar güvende idi.

Şimdilik. Ama iyi yerleştirilmiş bir tuğla ya da beyzbol topuyla bu tehlikeli ışınlar onun için nihai tehdit oluşturabilirdi. Cildine dokunurlarsa, B sınıfı bir film vampiri gibi yanar.

Bunu düşünmek istemeyerek saatine baktı ve içini çekti. Öğleyi biraz geçiyordu. Yatma vakti çoktan geçmişti.

Düşünemeyecek kadar yorgunsan Daimon'ları öldüremezsin. Yatağına git, Sam. Karanlık çökene kadar yapabileceğin başka bir şey yok.

Bundan nefret ederdi. Geri çekilmek ona göre değildi. Bir asker olarak, akıl hocası bunu ona öğretmişti. Amazonlar geri adım atmaz. Bazen bunu isteyebilirsin. Bazen de yapmalısın. Ama Amazonlar asla geri adım atmaz.

Güneş ışığı hariç.

Kızgın bir şekilde tavana doğru baktı. "Biliyorsun Apollo, eğer insanlığı güvende tutmamızı istiyorsan, bizi gün ışığından da men etmemeliydin." Sonra avantaj onlarla olacaktı, lanetli ırkıyla değil.

Neden nefesini boşa harcıyorsun? Yunan tanrısı onu duysa bile umurunda değildi. Bunu herkesten daha iyi biliyordu. Tanrıların insanların şikâyetlerini dinlemekten daha önemli işleri vardı.

Yine de bunu söylediği için kendini daha iyi hissediyordu.

Su bardağına uzandı ve onu evinin üçüncü katındaki yatak odasına çıkaracak olan merdivenlere yöneldi. New Orleans'ta yaşamaktan gerçekten nefret ettiği tek şey, üst kattaki bir yatak odasından çok daha güvenli olan bir bodrum katına sahip olamamaktı. Ne yazık ki, Buradaki deniz seviyesi, bir bodrum katını sürekli su basacak şekildeydi. Yalnız yaşadığı için, bir yangın ya da kasırga çıkarsa, onun insafına kalırdı.

Bu nedenle çoğu Kara-Avcının, gün boyunca kişisel sekreter ve koruyucu olarak evlerinde kalan bir insan yaveri vardı.

Sam yapmadı.

Dev'in seninle kalmasına izin vermeliydin.

Bu birden fazla açıdan hata olurdu. Ayrıca uyurken kalkanının -her neyse artık- aynı etkiyi gösterip göstermeyeceğini de bilmiyordu. Karanlık Avcısı olduğu andan beri, yanına kimsenin yaklaşmasına izin veremezdi. o uyurken. Bilinci kapandığında onları engellemenin bir yolu yoktu. Rüyaları onların düşünceleriyle karışıyor ve her şeyi görüp duyarak huzursuz bir gün geçiriyordu. Onlar yaptı.

Bir keresinde evcil bir köpek ve ardından bir kedi sahibi olmayı denemişti ama onların düşünceleri insanlarınkinden bile daha tuhaftı. Bu yüzden ebedi yalnızlığa mahkum oldu. Bunun bir önemi yoktu. Bunca yüzyıldan sonra buna alışmıştı.

En azından kendine söylediği buydu.

Tekrar esneyerek odasına girdi ve bornozunu çıkardı. Birkaç saat uyuduktan sonra eskisi kadar iyi olacaktı.

Ve eğer solucan yemeyi düşünüp duran o lanet kuş bugün yine o uyurken kışını pencere kenarına park ederse, odasına güneş ışığı girse bile onu vuracaktı.

* * *

Dev irkilerek uyandı. Kalbi küt küt atarken, kendisini neyin uyandırdığını anlamak için yüksek işitme duyusunu kullanarak dikkatle dinledi. Aimee'nin koridorun sonundaki odasından gelen yumuşak horlama sesini duydu. Günün normal ev faaliyeti çalışan ekip ...

Sıra dışı bir şey yok. Sıradan bir gün daha.

Sonunda zihinsel olarak tokatlanmasıyla biten inanılmaz bir sabahdan sonra.

Bunu düşünmek istemediğı için dönüp saate baktı. Saat öğleden sonra ikiyi biraz geçiyordu. Sadece üç saat uyumuştı.

Yatağına dön.

Yuvarlandı ve gözlerini kapattı. Ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın, tekrar uyumayı başaramadı. Daha da kötüsü, belli bir Amazon hüsrânının kokusu peşini bırakmıyordu.

"Neyim var benim?"

Sam onunla işinin bittiğini açıkça belirtmişti. Oyunağı çekmeceye geri itilmişti ve onu bir daha görmek istemiyordu. Yine de onu aklından çıkaramıyordu.

Sinir bozucu. Sinir bozucu. Sınırların dışında.

Ve çok seksi.

Onu asla çıplak hayal etmemeliydim.... asla onun evine gitmemeli ve hayatımın en güzel sabahını onunla geçirmemeliydim.

Bu nefes almamayı istemek gibiydi. Bazı şeyleri bir erkek otomatik olarak yapardı ve onun gibi bir kadın ona bütün bir sabah çılgınca seks teklif etti, o da kabul etti.

İnleyerek yastığı başının altından çekti ve yüzünün üzerine koydu. Uyumaya devam et.

Siktir et, kendini boğ.

En azından o zaman sefaletinden kurtulmuş olacaktı.

Ama faydasızdı. İkisini de yapamadı. Ayaktaydı. Tamamen uyanıktı. Horozu da öyle.... Lanet olsun. Günün ve gecenin geri kalanında çok huysuz olacaktı.

Yapabileceği hiçbir şey yoktu. Vücudu tekrar uyumayı reddetti.

Hâlâ yaşadığı inanılmaz seksin, güçlerine gelen yükün ve bütün sabah yaptıklarını tekrarlamak için duyduğu doymak bilmez arzunun etkisindeydi. İlk seferinde uyuyabildiği için şanslıydı.

Şimdi...

İşe

yarama

z.

Tiksinerek kalktı ve giyinmek için banyoya gitti ve beynine biraz akıl yerleştirmeye çalıştı.

Ne zaman aklın başında oldu ki?

Şey.... şu vardı.

Duş alması, tıraş olması ve giyinmesi uzun sürmedi. Aşağı indiğinde tek yumurta kardeşi Quinn'i mutfakta, bir önceki geceden Remi hakkında söylenirken buldu. Bu tanıdık bir sestti ve kendisinin de bir ya da iki kez yaşadığı bir söylenmeydi.

Dev ona orantısız bir sırtıma yaptı. "Biliyor musun, eğer kendini daha iyi hissedeceksen onu uyurken yatırabilirim."

Quinn gülerek kucak dolusu bulaşığı lavabonun yanına koydu. "Beni kışkırtma. Sanki ben de aynı şeyi düşünmedim. Değersiz piç."

Dev lavabonun yanında durdu. "Ne yaptı?"

"Dün geceki evrak işlerini yine berbat ettim." Quinn boğazının altından homurdandı. "Bunca yıldan sonra bir kasa fişini nasıl okuyamaz? Tanrılara yemin ederim ki... Annem bunu görse felç geçirirdi."

Bu sözler aralarında asılı kalırken ikisi de sessizliğe büründü ve annelerinin bir daha asla hiçbir konuda kriz geçirmeyeceği gerçeğiyle yüzleşttiler.

Bu acı ne zaman dinecekti? Ailesini koruyamadığı için duyduğu suçluluk duygusundan sonra ikinci sıradaydı. Eğer daha hızlı davranabilseydi annesinin hayatını kurtarabilirdi.

Bu gereksiz pişmanlığı bir kenara iten Dev, elini tuttuğu kaskın çene kayışını sıktı. "Bırak Aimee halletsin. O bu konuda bizden daha iyi zaten."

"Bunu söylediğini ona söyleyeceğim."

Quinn de muhtemelen öyle, ve Aimee de Dev'in bununla hiçbir şey kastetmemiş olmasına rağmen gücendi. diğerlerinden daha fazla iş anlayışına sahipti. Kadınlar. Her zaman boş yere sinirlenirlerdi.

Tıpkı Sam'in onu sebepsiz yere yatağından atması gibi. Onu kızdıracak ne söylediğini sadece tanrılar biliyordu.

Quinn kirli tabakları bulaşık makinesine koymadan önce durulamaya başladı. "Peki uyanık ne yapıyorsun? Normalde akşam yemeğine kadar kalkmazsın."

"Uyuyamadım."

Quinn ön kolunu alnına silerek kıvrıcık sarı saçlarının bir kısmını geriye doğru taradı. "Bu gece izinlisin, değil mi? Sen?"

"Evet."

Kardeşi uzun ve sempatik bir nefes verdi. "Dostum, senin yerinde olmak berbat."

Dev lavabodan çıkıp kulübe açılan kapıya doğru ilerlerken onun alaycılığına yorum yapmadı. Ağabeyi Alain, neredeyse boş olan mekânın barında çalışıyordu.

Arka tarafta bilardo oynayan ve kulübün ön tarafındaki masalarda yemek yiyen çok az sayıda insan vardı.

Alain onu görünce durakladı. "Ne yapıyorsun yukarıda?"

Gececi olmanın dezavantajı buydu. Eğer gün batımından önce kalkarsa, ailesi onu bu yüzden azarlardı. "Bu kıyamet geliyor. Bunun için uyanık olmam gerektiğini düşündüm."

Alain homurdandı. "Biliyorsun, çoğu insan için bu bir şaka olurdu. Ama buralarda..."

Haklıydı. Dev muhtemelen böyle olası bir senaryo hakkında şaka yapmamalıydı. "Pek meşgul değilsin, ha?"

"Öğle yemeği kalabalığını kaçırdınız. Aslında elimiz azdı."

"Neden yardım çağırmadın?"

Alain kayıtsızca omuz silkti. "Sizler iblis karmaşasıyla uğraşmak için geç saate kadar ayaktaydınız. Sizi rahatsız etmek istemedim. Çok büyük bir trajedi olmadan hallettik."

"Turistlerin hiçbirini yemedin, değil mi?"

Alain homurdandı. "Hayır, ama Aimee burada olsaydı muhtemelen yapardı."

Dev, insanlar zorlandığında kız kardeşinin ne kadar huysuz olabileceğini düşünerek gülümsedi. Aimee'nin de böyle anları olduğu kesindi. "O zaman uyumasına izin vermek iyi bir şey."

"Kesinlikle." Alain, Dev'in elindeki motosiklet kaskına baktı. "Biniyor musun?"

"Hayır. Ayaktayım."

Alain son derece sinirli bir ses çıkardı. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Evet." Dev kaskını kolunun altına koydu. "Kendimi huzursuz hissediyorum. Belki biraz rahatlatır diye düşündüm."

Alain ona hınzırca bir sırıtış attı. "Gerginliği azaltabilecek başka bir şey biliyorum."

Dev homurdandı. "Evet, ben de bir süredir böyle bir şey yaşamadım." Sabahı nerede geçirdiğini kardeşine bile söylemeyecekti. Bunu ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi olacaktı.

"Buraya gelen bebekleri eskisi gibi hırpalamadığını fark ettim. İyi hissediyor musun?"

"Henüz ölmedim." Ama burada durup sahip olamayacağı bir şeyin özlemini çekmektense ölmüş olmayı diledi.

Dev başını kardeşine doğru eğdi. "Birazdan görüşürüz bir süre." Başka bir şey söylemeden arka kapıdan çıkıp motosikletlerini sakladıkları yere gitti. Onunki 2007 model şık bir siyah, gümüş ve kırmızı Suzuki GSX-R 600'dü. Öfkeli, hızlı, tehlikeli ve kıvrımlı... Tıpkı

kadınlarını tercih ettiği gibi.

Ama gerçek şu ki, Gixxer onun gerçekten istediği şey değildi. ata binmek için. Uzun boylu, sarışın ve dünyanın sahibiymiş gibi yürüyen birini tercih ederdi.

Oraya gitme, Bear.

Keşke düşüncelerini bu kadar kolay durdurabilseydi. Kahretsin, Sam'in nesi vardı da başka hiçbir şeye odaklanamıyordu? Bisikletini çalıştırdı, sonra da kaskını taktı.

ısınmıştı. Adrenalini pompalayarak otoparktan çıktı ve aklında gerçek bir hedef olmadan sokağa yöneldi. Sadece bir süre insanlardan ve hayvanlardan uzak kalmaya ihtiyacı vardı.

Yüz mil hızla I-10'a doğru çığlık atarak gitti. Bir insan için intihar hızı. Bir şekil değiştiren için de pek akıllıca sayılmazdı. Ve sonuçta, ruh halini düzeltmek için hiçbir şey yapmadı. Hâlâ diken üstündeymiş gibi hissediyordu.

Bir saat sonra kendini St. Charles Bulvarı'nda buldu.
New Orleans'ın en güzel evlerinden bazıları
ama onu bu caddeye çeken özellikle bir tanesiydi.

Sam, onun deli bir sapık gibi siyah ferforje kapısının önünde
olduğunu bilseydi muhtemelen onu öldürürdü. Öldürürdü.
ürpertici olduğunu kabul eden ilk kişiydi. Kimsenin ona bunu
yapmasından hoşlanmayacağı kesindi.

Yine de burada, son aşkını bir an olsun görebilmeyi uman
aşık bir genç gibi oturuyordu.

Cidden yardıma ihtiyacım var.

Belki Grace Alexander onu müşteri listesine dahil edebilirdi.
Doğaüstü kalabalığa hitap eden bir psikologdu, ona yardım
edebilirdi.

Bear, sana yardım edecek kimse yok. Acınacak haldesin.
Seni yatağından atan bir kadının peşinden koşuyorsun.

Bunu tartışmayacaktı.

Dev kaskının kalkanını kapattı ve eve dönmeye niyetlendi.
Ancak gaza uzandığında, omurgasından aşağı garip bir his
indi.

Daimonlar.

Bu hissi yanlış anlamak mümkün değildi. Sıcak ve yakıcıydı.
Motosikleti kapatarak sehpayı yere koydu ve dikkatle
dinledi. Sam'i daha iyi tanısaydı, onu kontrol etmek için
evine girerdi. Ama onu bıçaklayabileceği gibi
Bunun için ona teşekkür etmek için.

Aptallık ediyorsun. Burada bir şey yok.

Sadece zavallı bilinçaltı onun evine tekrar davet edilmek için bir bahane arıyordu.

Yine de bu duygudan kurtulamadı.

Kendi aptallığına iç geçirerek bisikletini çalıştırdı ve yola çıktı.

* * *

Sam, aşına olmadığı bir anılar seli içinde yürüdü. Düzinelerce sarışın çocuk ve yetişkin. Gülüyorlar, oynuyorlar...

Ölmek. Korkunçtu. Gençliklerinin zirvesinde olan erkekler ve kadınlar çürüyerek toza dönüşüyordu. Vücutları yaşlanıp parçalandıkça acı içinde çığlık atıyorlardı.

Rüya görüyordu, bunu biliyordu ...

Neden Apollitler ve Daimonlar görüyorum? Daha da kötüsü, tüm dünyadan korkuyor ve ona kızıyordu. İntikam Kendi ailesini düşündüğünde olduğu gibi onu da derinden kavurdu. Kanı o kadar çok istiyordu ki tadını alabiliyordu. Öfke varlığının her parçasını sarmıştı.

Uyan! diye bağırdı bilinçaltı, kendisine yakın birinin duygularını yönlendirdiğini fark ettiğinde.

Çok yakın.

Neden hareket edemiyorum? Gözlerini açtığında kendini yatağında, parıldayan altın bir ağın altında sıkışmış halde buldu. Bu da ne böyle?

Yatağının sağında muhteşem sarışın bir adam durmuş, yüzünü buruşturarak ona bakıyordu. "Dövüşme Kara Avcı. Yapabileceğin hiçbir şey yok."

Ah, işte bu bir yılanı saldırmamasını söylemek gibiydi. Sahip olduğu her şeyle itti.

Hiçbir şey olmadı.

Onunla konuşan Daimon erkeği güldü. "Sana söyledim, savaşamazsın. Senin güçlerin diktyon."

Sam onu örten ağı fark edince irkildi. Bu Artemis'in bir silahıydı ve haklıydı. Onu güçsüz kılıyordu. Sadece bir tanrı onunla savaşabilir ya da onu kırabilirdi.

Ve o zaman bile kolay olmayacaktı.

Yatağının diğer tarafındaki kadına baktı. "Sophie, geçidi aç."

Sam elini ağın altından çıkardı. Uyumadan önce her zaman yastığının altına koyduğu bıçağa ulaşabilseydi ...

Ve tüm bunlar olurken, onların anıları ve duyguları kafa karıştırıcı ve kafa karıştırıcı bir şiddetle içine akıyordu. Ama en azından bu ona onlar ve kelimelerle nasıl saldıracağı hakkında biraz fikir veriyordu.

Sam adamın bakışlarıyla karşılaştı. "Biliyor musun, haklısın Karos. Sophie seni en iyi arkadaşınla aldatıyor... adı neydi? Jarret mı? Söylediği gibi gerçekten kız kardeşine gitmiyor. Seni aldatıyor tatlım.

Her dakikasından zevk alıyor. Senin zavallı bir Daimon israfı olduğunu düşünüyor."

Başını kadına doğru çevirdi. "Ne?"

Sophie'nin güzel yüz hatları soldu. "Bu doğru değil. Yalan söylüyor."

"Saçmalık!"

"Yemin ederim, Karos. Onun yanına bile gitmedim."

Sam homurdandı. "En azından son altı saat içinde. Ama dün gece... kesinlikle açıktı ya da kıyafetten bahsediyorsanız kapalıydı."

Karısına karşı dudağını büktü. "İkinizin bir şeylerin peşinde olduğunuzu biliyordum. Seni yalancı sürtüğ." Yatağın etrafında döndü ve yüzüne sert bir tokat attı.

Etkileyici bir haymaker ile geri döndü.

Onlar kavga ederken, Sam onun elini yeterince serbest bıraktı. telekinezi yeteneğini kullanarak bıçağı kavrayabildi. Ağı kesmeye çalıştı ama büyük bir sürpriz oldu, işe yaramadı.

Birden bıçak elinden fırladı.

Sam küfrederek gölgelerin arasında duran başka bir Daimon'a -genç bir kadın- baktı.

Daimon, Sam'in bıçağını parmaklarken ona baktı. "İyi denemeydi ama işe yaramayacak." Savaşçılara bir göz attı. "Eğer ikiniz de durmazsanız, ikinizin de omurgalarını sökeceğim. Geçidi açın ve daha fazla çatışmaya yol açmadan bu pisliği Stryker'a götürelim."

Stryker. Sam onu iblisin anılarından hatırlıyordu. Tanrım, onu Daimon merkezine götürmeyi planlıyorlardı.

Onu orada öldüreceklerdi. Onu deşmek için değilse neden bir Kara Avcı'yı kendi bölgelerinde istesinler ki?

Ben onların eğlencesi olacağım.

Ağa karşı savaşırken paniğe kapıldı. Odasının köşesinde parıldayan yeşil bir sis belirdi. İçinden geçebilecekleri kadar büyük olana kadar büyüdü.

Sophie önce içeri girdi, adam da Sam'i yataktan çekmek için yanına geldi.

Sam olabildiğince sert bir şekilde sarsıldı ve çırpındı ama nafile. Ağ hareket etmesine izin vermiyordu. Adam onu sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi kaldırdı ve kollarının arasına aldı.

Ben öleceğim.

Sahip olduğı her şeyle bunu biliyordu. Ona ne olduğunu kimse bilmeyecekti. Daimonlar onu kendi diyarlarına götürecek ve hayatına son vermeden önce ona kim bilir neler yapacaklardı.

Demek hayatım böyle sona erecek. Savaşta onlardan alabildiğim kadarını alarak değil. Kahramanca bir fedakarlıkla değil.

Mezarına düşmanlarının kollarında taşınacaktı.

Altıncı Bölüm

Güvenebileceği başka bir silahı olmayan Sam, Daimon onu geçitten geçirirmeden bir an önce dişlerini onun koluna geçirdi.

Küfrederek onu düşürdü.

Yere sertçe çarptı ama neyse ki kolu ve vücudunun bir kısmı ağdan kurtuldu. Altından yuvarlanmak için hareket etti. Daimon toparlandı ve onu yakaladı, sonra ağı tekrar üzerine attı.

Ugh! Savaşmaya çalıştı ama o lanet ağ bunu imkânsız hale getirdi.

Onu sırtüstü yuvarladı, kendi dişlerini ona gösterdi, sonra göğsünün ortasına bir hançer sapladı - sadece insanüstü güçlere sahip bir Daimon'un yapabileceği bir şey. İnsan ya da Daimon olsaydı, bu onu anında öldürürdü.

Bu haliyle delilik gibi yanıyordu. Ve eğer o salak Bir beyne sahip olsaydı, kalbinde bırakmış olsaydı, bunun da onu öldürebileceğini bilirdi. Ama şanslıydı ki, adamın eğitimi yetersizdi ve kanamasına izin vermek için bıçağı çekip çıkardı.

Onu öldürmeyecek bir şey. Sadece onu kızdıracak bir şey.

"Acıtıyor, değil mi?" diye hırladı. "Bu şekilde kaç insanımı öldürdün?"

Acıya karşı mücadele ederken sıkıldığı dişlerinin arasından "Görünüşe göre bir tanesini kaçırmışım," diye mırıldandı. "Ama bu hatayı bir daha yapmayacağım."

Güldü.

Sonra onun üzerinden uçarak duvara kafa üstü çarptı.

Tamamen sersemlemiş bir halde, Dev'in ağı vücudundan çıkarıp Daimon'u örtmek için fırlatmasını izledi. Ağı kullanarak Daimon'u etrafında döndürdü, sonra da yatağının diğer tarafındaki duvara doğru uçuşmasına izin verdi. Daimon duvara o kadar sert çarptı ki sıvayı delip geçti ve yarısı yatak odasında yarısı da koridorda karmakarışık bir yığın halinde yere düştü.

Ayının gücü vardı. Bunu inkar etmek mümkün değildi.

Sam kendini yukarı itti ama göğsünden akmaya devam eden kanın üzerinde kaydı. Daimon'un düşürdüğü hançeri kaptı ve piçin üzerine yürüdü.

Ne yazık ki, duvara doğru takla atması ağın vücudunun büyük bir kısmının üzerinden düşmesine neden olmuş ve kendini ayağa kaldırmasına izin vermişti. Saldırmak için ayağa kalktı.

"Çekil, Ayı," diye hırladı.

Dev'in itaat edecek zamanı olmamıştı ki bir hançer vızıldayarak yanağından geçti ve bıyıklarını kestiğine yemin etti. Daimon'un göğsüne gömüldü.

Daimon son bir beddua ile altın toz yağmuruna dönüşerek patladı ve sarıldığı ağı bıraktı. ayaklarının etrafından dolanıp yere düşüyor.

Dev dönerek bakışlarını kadınların içinde kaybolduğu geçide dikti. Geçit açık olduğu sürece Daimon'lar dönüp yatağına yığılmış olan Sam'i yakalayabildi. Deli gibi kan kaybediyordu ve nefes nefese kalmıştı. Yarasının acısı. Bu görüntü onu yeniden canlandırma isteği uyandırdı.

Böylece Daimon'un kalbini söküp ona yedirebilecekti.

Ama önce onu buradan çıkarması gerekiyordu.

Bir an bile düşünmeden onu kollarına aldı, Daimonların geri almasını engellemek için ağı yerden aldı ve güçlerini kullanarak onu Carson'ın Sığınak'taki muayene odasına ışınladı; orada doktorun kanamayı durdurmasını umuyordu.

Sam kendini hastaneye benzeyen penceresiz bir odanın içinde bulduğunda kafası tamamen karışmıştı. Yatak yerine kullanılan bir sedye, cerrahi aletler ve ilaçların bulunduğu cam ve metal dolaplar vardı. Ayı onu ışınlamak için güçlerini kullanmış olmalıydı.

Onu evinden çıkarmadan önce küçük bir uyarı iyi olurdu. Bu haliyle, hasta olmak üzereymiş gibi hissetmesine neden oldu. Gerçekten. Ayı şanslı ki son yemeğini yiyor.

Kız itiraz etmeyi düşünemedi Dev onu yatağa yatırdı ve Carson adında birini çağırdı. Teni çarşaflara değdiği anda, başka insanların duyguları içinden geçip gitti. Burada biri ölmüştü yatakta... son zamanlarda. Umutsuzca hayatta kalmaya çalışırken yaşadığı paniği ve bu savaşı kaybettiğinde eşinin gözyaşlarını hissedebiliyordu.

Bir başkası ağır yaralanmış, bir diğeri ise hastalanmıştı... ayı yavrularından biri. Düzinelerce görüntü ve duygu ona çarptı ve yaralı olduğu için bunlara karşı savunması yoktu. Baş patlayacakmış gibi hissediyordu. Nefes alamıyordu. Düşünemiyordu. Kaçamıyordu.

Yardım edin bana!

Sam ığlık atmaya başlayınca Dev irkildi. Cenin şeklinde bir topun içine kıvrıldı ve orada titreyip sarsıldı. Sanki işkence görüyor gibiydi.

Ne yapmalıyım?

Carson yanı başındaki odaya daldı, sonra bir adım geri çekildi, kadının histerik durumunu görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Dev daha önce hiçbir şeyin Kızılderili şekil değiştiriciyi sarstığını görmemişti ama Carson bu konuda kesinlikle temkinliydi. "Neler oluyor?"

Dev ellerini havaya kaldırdı. "Yaralıydı.... neden çığlık attığını bilmiyorum." İlk kez buna neden olacak bir şey yapmamıştı.

Sonra onun güçlerini hatırladı....

Kahretsin.

Dev onu kucağına aldı ve kendine doğru çekti. yataktan olabildiğince uzaklaştı. "Sus Sam," diye fısıldadı kulağına onu sakinleştirmeye çalışarak. "Seni tuttum. Unuttuğum için çok özür dilerim."

Sam, duyguları onu güçsüz bırakacak kadar hızlı bir şekilde yok olurken gerildi. Bir an mutlak bir ıstırap içindeydi.

Bir sonraki ...

Tam bir huzur. Hiçbir şeyin araya girmediği duyusal bir kozanın içinde olmak gibiydi. Düşünceler yoktu. Duygular yoktu. Kafasının içinde sadece o ve o vardı. şaşkınlıkla başını kaldırıp, yakışıklı alnını kırıştıran endişeyle onu izleyen Dev'e baktı.

"İyi misin?"

Yavaşça başını salladı, hâlâ duyularına yapılan saldırının geri dönmesini bekliyordu. Ama dönmedi. Dev'in elinde her ne varsa, hâlâ duruyordu. Tanrılara şükürler olsun. Alnını Dev'in sağ yanağına dayadı ve eliyle sol yanağını kavradı, sessizlikten dolayı o kadar minnettardı ki ağlayabildi.

Carson temkinli bir şekilde ona yaklaştı. Uzun siyah saçları sırtından aşağı dökülen bir örgüyle toplanmıştı. Son derece yakışıklıydı, yüz hatları keskindi ve bu yüz hatlarında ona bir kuşu hatırlatan bir şey vardı. Ona dokunmak için elini uzattı.

Sam irkildi ve Dev'e sıkıca sarıldı. "Yapma."

Yüz hatları kırılmış olan Carson kısa kesti. "Pardon?"

"Bana dokunamazsın. Bu aramızda bir kanal açacak ve seninle ilgili her şeyi görecekim, ve her şeyi kastediyorum. Bana hangi aletle dokunursan dokun, seninle ilgili her şeyi bilirim.

kullandığın herkes. Alınma ama seninle bu kadar yakın olmak istemiyorum."

Carson ellerini teslimiyetle havaya kaldırırken kısık bir ısıklık çaldı. "Alınmadım. Ben öyle olmak istemiyorum. Seninle de samimi değilim. Bir saniye önce çıldırmana şaşmamalı."

Hiçbir fikri yoktu.

Dev onun ağırlığını kaydırırken alay etti. "Evet ve şu anda benden ne aldığını bilmek istemiyorum. Düşüncesi bile tüylerimi ürpertiyor."

Sam onun bakışlarına karşılık verdi. "İkimiz de senin nasıl bir sapık olduğunu biliyoruz."

Adam gerçekten de kızarmıştı, bu da kızın onun aklında ne olduğunu merak etmesine neden oldu.

Onun utancını hafifletmeye karar vererek burnunu kırıştırdı. "Rahatla, Grizzly Adams. Senden hâlâ bir şey anlamıyorum."

Carson güldü. "Kahretsin, Dev. Remi haklı. Kafanın içinde olup biten hiçbir şey yok."

Dev ona sert bir bakış fırlattı. "Onu tuttuğum için memnun olsan iyi olur Birdman, yoksa şu anda seninle ben bir tur atıyor olurduk."

Carson dikkatini Sam'e verirken onu görmezden geldi. "Şu anda nasıl hissediyorsun?"

"Kalbimdeki açık delik ve bunun neden olduğu acı dışında, garip bir şekilde iyiyim."

Dev pek de ikna olmuş görünmüyordu. "Peki bu konuda ne yapacağız, Doktor? Bunu düzeltecek bir şeyiniz olmalı."

Sam başını salladı. "Bu beni öldürmez. Beni eve götür ve ben _"

"Hayır," diye sözünü kesti Dev, o düşüncesini tamamlamadan. "Eve gidemezsin. Daimonlar açtıkları delikten geri dönebilir ya da orada seni bekliyor olabilirler ve sen onlarla savaşıyor durumda değilsin. Onları neden davet ettin ki? evinize nasıl girdiniz? Aklından ne geçiyordu?"

Suçlayıcı ses tonu onu ciddi şekilde rahatsız etti. "Deli olduğumu mu düşünüyorsun? Onları içeri ben davet etmedim. I..."

Bu düşüncenin gerçekliği aynı anda içlerinden geçerken ikisi de sessizliğe gömüldü. Daimonların giremediği

Apollo'nun insanları onlardan korumak için tasarladığı lanetin bir parçasıydı bu. Eğer bir yer kamuya açıksa, girebilirlerdi.

Ancak özel konutu tamamen sınırların dışında olmalıydı....

"İçeri nasıl girdiler?" diye fısıldadı, yapabileceği bir şey düşünmeye çalışıyordu. Ama hiçbir şey yoktu. Evini kurarken son derece dikkatli davranmıştı ve kendisinden başka hiç kimse eve girmemişti.

Oh, kahretsin.

Dev tekrar konuşmadan önce ağırlığını değiştirdi. "Onları gerçekten içeri davet etmedin mi?"

Başını iki yana salladı.

Carson bir adım daha yaklaştı. "Belki de pizza teslimatı gibi bir şey için gelmişlerdir ve sen de unutmuşsundur."

Bu gülünç bir düşünceydi. Nasıl unutabilirdi ki Akıl sağlığı için bu kadar önemli bir şey mi? "Evime kimse giremez. Hiç kimse. Hiçbir sebeple. Ben daha iyi biliyorum. Bir şeye dokunurlarsa, kısa bir süre için bile olsa, onu kirletirler ve ben de onu atmak zorunda kalırım." Ethon'la yaşadığı tek gecelik ilişkiden öğrendiği bir başka değerli ders.

Dev onun bakışlarıyla karşılaştı. "O zaman içeri nasıl girdiler? Üzerinde not olan bir pencereyi açık mı bıraktınız?"

Ona sinirli bir sırtısla karşılık verdi. "Evet, evet söyledim. Onlara içeri girip kendilerini evlerinde gibi hissetmelerini ve bunu yaparken de beni hareketsiz hale getirip kalbimden bıçaklamalarını söyledim çünkü o kadar sıkıldım."

Carson güldü. "Vay canına, senin alaycılık yeteneğine sahip biri."

Dev ona ters ters baktı.

Sam iç çektikten sonra biraz daha az kinle devam etti. "İçeri nasıl girdiklerini bilmiyorum. İçeri girdikleri sırada ben uyuyordum. Belki de gün ışığında yürümelerine izin veren şey, bir eve davetsiz girmelerine de izin veriyordur."

Carson'ın yüzü sanki bu düşünce onu dehşete düşürmüş gibi soldu. "Bu iyi bir şey olamaz."

"Ah, bilmiyorum." Dev'in sesi bu kez kendi alaycılığıyla doluydu. "Bence içeri girip bizi emebilmeleri harika bir şey. Hatırlat da bu gece pencereimin kilidini açık bırakayım. Oh, bekle. Artık bir önemi yok. Gündüz. Gece. Her neyse. Gelin ruhumu çalın, sizi değersiz piçler. Yirmi dört saat açık bir kan lokantası donörü gibiyim."

Carson dikkatini Sam'den ayırmadığı için buna hiç tepki vermedi. "Eğer istedikleri zaman istedikleri eve girebiliyorlarsa ve biz onları durduramıyorsak... cehennem rampasından Boklar Şehri'ne doğru kaymışız demektir." Çenesini sallayarak Sam'in yarasını gösterdi. "Daha fazla zayıflamadan bu yarayı tedavi ettirmeliyiz."

"Hayır. Ben iyiyim." Elinden gelse kimsenin kendisine dokunmasını istemiyordu.

Dev'e rağmen. Ve kesinlikle Dev'i düşünmek bile istemiyordu ve ona olduğu gibi sarıldığı gerçeğini Minyon - kesinlikle olmadığı bir şey. Adamın kendisini ne kadar kadınsı ve narin hissettirdiğini de düşünmek istemiyordu.

Ya da onunla sevişmenin ne kadar harika olduğunu...

Bu düşünceleri bir kenara iterek elindeki konuya odaklandı. "Yapmamız gereken şey Acheron'a evlere girebileceklerini söylemek ve benim gibi saldırıya uğramadan önce diğer Karanlık Avcılarına haber vermek."

Dev tek kaşını kaldırdı. "Seni tutarken hiçbir şey yapamam. Umursadığımдан değil. Sadece söylüyorum."

Yere baktı ve kendi ayakları üzerinde durabilmeyi diledi. "Ayakkabılarıma ihtiyacım var."

Carson kaşlarını çatı. "Yere bile dokunamıyor musun?"

"Hayır."

"Dang," diye nefes aldı Dev. "Artemis seninle eğlendi, değil mi?"

"Evet. Kesinlikle daha iyi güçlerden birini almadım. Şimdi lütfen ayakkabılarımı getirir misin?"

Carson onlara yer açmak için geri çekildi. "Bir fikrim var. Eğer Dev'e karşı bağışıklığınız varsa... onun odası sizin için uygun olur mu?"

Dev ona baktı. "Denemek ister misin?"

Bundan o kadar da emin değildi. Şu anda en son ihtiyaç duyduğu şey, duyularına bir saldırı daha olmasıydı. Ama bütün gün onun kollarında da kalamazdı ve eğer eve gidemezse ...

"Hadi deneyelim."

Dev onun sesindeki isteksizliği duydu. "Bir ayı olmam mağarada yaşadığım anlamına gelmiyor, biliyorsun."

Kaşlarını çatarak ona baktı. "Pardon?"

"Odam iğrenç değil. Bu kadar iğrenç bir ses tonuna sahip olmana gerek yok."

"Kastettiğim bu değildi. Ben acı çekerken ve kan kaybederken bunu tartışmak zorunda mıyız?"

Dev onu odasına götürdü, sonra mağarada bir ayı olduğunu fark edince irkildi. Neden yatağımı hazırlamadım Ben gitmeden önce? Ve bu nedenle, yerdeki düzinelerce araba ve motosiklet dergisinden birkaçını aldım. Bir çanta dolusu

patates cipsi... ve üç çift kirli çorap. Güzel.

Neyse ki iç çamaşırı giymiyordu yoksa muhtemelen yerde onu daha da utandıracak bir ya da iki çift olacaktı.

Annesi haklıydı. Sonunda dağınıklığından utanacak kadar uzun yaşamıştı.

Adam onu yatağa yatırmaya başladığında, kadın adamın boynuna öyle sıkı sarıldı ki, adamı boğdu.

"Sam... beni öldürüyorsun. Ben ölümsüz değilim. Gerçekten nefes almam gerek."

Tutuşunu gevşetti. Ama sadece birazcık. "Özür dilerim. Refleksif alışkanlık." Yutkundu. "Beni tamamen yere sermeden önce bunu denememe izin ver."

"Neyi deneyeyim?"

Bir eliyle uzandı ve usulca yastığına dokundu.

Sam acının başlamasını ve anılarının içinden geçmesini beklerken nefesini tuttu.

Ama tıpkı ona dokunmak gibi, dokunmadılar. Kafasında kendi düşüncelerinden başka bir şey yoktu.

Rahatlayarak bağırmak istedi. "Beni yere bırak." Tereddüt etti. "Emin misin?"

"Sanırım öyle."

"Pekâlâ." Dev onu çok dikkatli bir şekilde yatağa indirdi, sonra geri çekildi. Yine de fazla uzaklaşmadı. Her ihtimale karşı yakınında durdu.

Sam görüntülerin gelmesini beklerken birkaç dakika boyunca hareket etmedi. Güvende olduğundan emin olana kadar. En azından bir anlamda. Dev'in sıcak erkeksi kokusu her tarafını sarmıştı. Bu imgeleri çağırıyordu ama bunlar ona yapmak istediği şeylerin fantezileriydi ve anılarıyla ya da düşünceleriyle hiçbir ilgisi yok.

Hâlâ duygularından arınmış bir şekilde yatağa yaslandı. Bu çok şaşırtıcıydı. "Sanırım iyiyim."

Dev ona ukala bir sırıtış attı. "Harika. Gidip seni temizleyecek bir şeyler getireyim ve-"

"Hayır!" Kelimeyi kabaca havladı, sonra ses tonunun keskinliğinden pişman oldu. "Yani... eğer getirdiğin şeye senden başka biri dokunduysa..."

Bunu düşünürken çenesini ovuşturdu. "Belki de sadece ben değilimdir. Ben tek yumurta ikiziyim. Sence benim bağışıklığım kardeşlerime de geçer mi?"

İşte bu güzel olurdu. Ama bunu ummak için çok fazlaydı. Yine de denemeye değerdi. "Test edebiliriz."

Dev, Remi'nin bir hafta önce ödünç aldığı kitabı görene kadar bakışlarıyla odayı taradı. Şimdiye kadar kardeşinin kokusu üzerinden gitmiş olmalıydı. Kitabı komodinin üzerinden aldı ve ona uzattı.

Elini çekmeden önce zar zor dokundu ve sanki onu yakmış gibi tısladı. "Remi'nin odasında yalnız kaldığında Indigo Girls dinlediğini ve en sevdiği filmin Just Like Heaven olduğunu biliyor muydun?"

Huysuz ağabeyinin bu fikrine kahkahalarla güldü. böyle bir piliç filmi izlemek. Bunu izlemektense iki gözünün oyulup kendisine zorla yedirilmesini tercih ederdi. "Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Evet. Bunu bilseydin ölürdü. Ve her ne tuhaflığın varsa sadece sana ait gibi görünüyor."

Güzel, çünkü onun utanç verici alışkanlıklarını öğrenmesini kesinlikle istemiyordu. Gerçi dürüst olmak gerekirse neredeyse Remi'ninki kadar kötü. Ve onunla sahip olduğu şeyin özel olduğu ve diğer insanlarla paylaşılmadığı fikrini sevdi. "Hâlâ o yarayla ilgilenmemiz gerekiyor. Hiçbir şey olmasa bile, çarşaflarımın üzerine kan sızmaması için bandajlanması gerekiyor."

"Alınma ama kanamaya devam etmeyi tercih ederim."

Çekmecesine yönelip bir tişört çıkarmadan önce ona sert bir bakış attı. "Senden dudak yok, Amazon. Kanamayı durduracağız. Seni öldürmeyeceğini biliyorum ama zayıflatıyor."

Sam onun için bir bandaj yapmak üzere gömleğini yırtmasını izledi. Nedenini bilmiyordu ama adamın böyle bir şey yapması onu çok etkilemişti. Biri ona karşı bu kadar nazik davranmayalı uzun zaman olmuştu. Yatağa döndü ve dikkatlice yarasını sardı. "Bir hemşire için hiç de fena değilsin, Ayı."

Dev gülümsedi. "Benim de bazı anlarım oluyor... az sayıda ve çok nadir, size hak veriyorum, ama nadiren de olsa neredeyse bir insan gibi davranabiliyorum." Aklına başka bir düşünce gelince durakladı. "Eğer her şeye karşı bu kadar hassassan, nasıl kıyafet giyebiliyorsun? Yani, bir bandajla aynı özelliğe sahip olurlardı, değil mi?"

"Acheron onları benim için çağırıyor."

"Peki, bunu neden en sevdiğim gömleğimi yırtmadan önce söylemedin?"

Kız ne demek istediğini soramadan, adam bir kase su ve bir el bezi getirmişti.

Elindeki bezle ona doğru uzandığında Sam geri çekildi. "Test. Test et!" diye bağırdı adam ipucunu anlamayınca. "Acheron'un bitleri o şeyden uzak tutmak için sahip olduğu güce sahip olduğunu kesin olarak öğrenene kadar onu üzerime yapıştırma."

"Cooties" mi? Sen oraya gitmedin. Şimdi kim büyük bebek oluyor, ha?" Bezin bir köşesini kızın koluna koydu. "İşte. Halüsinasyon görmeye başladın mı?"

Cevap vermeden önce emin olmak için bir dakika bekledi. "Hayır ve şanslısın ki ben değilim yoksa derini yüzer ve seni bir halıya çevirirdim."

Ona sırtarak fazla suyu sıktı ve yatağında uzanırken yarasını nazikçe temizledi.

Sam onun teninin sıcaklığının kendisini yatıştırmasına izin verirken konuşmadı. Adamın elleri iri ve nasırlıydı, parmak eklemleri yüzyıllarca savaştan yara bere içindeydi ama aynı zamanda dokunuşu nazik ve yatıştırıcıydı, gömleğini yukarı iterek onu tamamen bakışlarına maruz bıraktı. Bunun onu neden savunmasız hissettirdiğini bilmiyordu ama hissettiriyordu. Adam sargı bezini göğüslerinin üzerinde gezdirerek kanı temizledi.

Bu kadar sert bir adamın böyle olması çok mantıksız görünüyordu. Daha önce onunla sevişirken çok hassas davranmıştı.

Daimon onu portalından geçirmek için kucağına aldığı anda öldüğünden emindi. Ama Dev için, şu anda Kalosis'te onların merhametine kalmış olacaktı. Hiç şüphesiz işkence görüyor ve öldürölüyor olacaktı. Ona borçluydu.

Büyük zaman.

"Beni kurtardığın için teşekkür ederim Devon."

Ona bakmak için durakladı. "Dev, Devereaux'un kısaltması, Devon değil."

Vay canına, daha önce hiç yanılmamıştı. Bunca yüzyıldan sonra, ihtiyaç duyduğunda böyle bir bilgiye ulaşamamak garip bir duyguydu. "Devereaux Peltier." Dilinden akıp giden ve yuvarlanan adının hecelerinin tadını çıkardı. "Kulağa çok yumuşak geliyor."

Boğazının arkasından tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Oh, çok teşekkür ederim. Her erkeğin ismi hakkında duymak istediği şey budur. Hazır başlamışken bana 'Küçük Pecker' da diyebilirsin ve benimle birlikte olmak istediğini söyleyebilirsin.

kadın hijyen ürünleri için seninle alışveriş yapmak. Oh, ve Elbette, üzerinde çiçekler olan büyük, ışıltılı pembe bir çanta taşıyın ve onu bana tutturun."

Anlattığı görüntülere güldü, sonra göğsüne bir acı dalgası gönderince yüzünü buruşturdu. "Öyle demek istemedim. Güzel bir isim ve büyük boy pembe bir çantanın bile senin sert maçoğunu aşındırabileceğinden şüpheliyim."

"Mmm-hmm. Çok geç. Beni hadım ettin. Artık geri dönüşü yok."

"Hiç mi?"

"Hayır. Eşcinsel arkadaş statüsüne düştüm. Yine de sorun değil. Canal'da güzel bir barları var ve orada bir sürü arkadaşım var. Eminim onlar için kapıya bakmama izin verirler. Muhtemelen bana ailemden daha fazla para da verirler.
aslında bana bir iyilik yaptın. Teşekkürler."

Dev ayağa kalktı ve çekmecesine geri döndü. Başka bir tişört çıkardı ve ona getirdi. "Üstünü değiştirmen için seni yalnız bırakayım çünkü bitlerini benimle paylaşabilirsin ve ben onlara karşı yeni bir aşı olmadım." Kız tek bir kelime bile edemedi ortadan kayboldu.

"Çok tuhafsin, Dev Peltier." Adam tam bir kaçtı ama yine de onu garip bir şekilde eğlenceli buluyordu.

Neyim var benim? Hiçbir zaman bir erkeğe ilgi duymamıştı, insan olduğu zamanlarda bile. Ioel tek istisna. Bir Kara Avcı olarak, ihtiyaç duyduğu tek erkek arkadaşlığın pillerle geldiğini kendine öğretmişti.

Ama Dev onun bu yaşam tarzını yeniden düşünmesini sağladı. Değer verdiği biriyle birlikte gülmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlamasını sağladı.

Oraya gitme. Dev'i gerçekten umursamıyordu. Onu çok az tanıyordu.

Yine de...

Sam düşüncelerinin peşinden giderek yırtık, kana bulanmış elbisesini ona verdiği gömlekle değiştirdi, sonra arkasına yaslandı ve keşke çıkarken cep telefonunu almayı akıl etseydim diye düşündü. Aslında o sırada bunu düşünmemiş olması onu kızdırmıştı.

Sen delisin. Hayatta kalmak, iPhone'unu almaya çalışırken daha fazla yaralanmaktan kesinlikle daha önemli.

Doğru, ama diğerlerini uyarması gerekiyordu ve bunu yapmak için de telefonuna ihtiyacı vardı.

Dev birkaç dakika sonra elinde bir dizüstü bilgisayarla geri geldi. "Meraktan soruyorum. Nasıl yemek yiyorsun?"

Ona verdiği yemeği yiyebildiğini hatırlayınca durakladı... garipti. Ama bu neden diğer şeylere uzanır mı?

Cevap alamayınca, bu sabahtan önce gerçeğin ne olduğu sorusuna geçti. "Zayıf olmamın bir nedeni var. Evimin arkasındaki bahçede yetiştirdiğim salatalarla besleniyorum. Hiç gece bahçeyle uğraşmayı denedin mi? Gerçekten berbattır."

"Dostum... Özür dilerim."

Onun sempatisini takdir ediyordu ama buna hiç gerek yoktu. Olan olmuştu. "Buna alışırsın."

"Bilmiyorum Sam. Bifteksiz bir hayat düşünemiyorum. Sanırım ölmeyi tercih ederdim. Bunu bana neden Ev mi?"

"Çünkü evimdeki eşyalarımı ve orada bana acı verecek hiçbir şeyim yok. Burada o kadar şanslı değilim."

Cebinden telefonunu çıkardı ve ona uzattı. "Benden başka kimse dokunmadı, bu yüzden senin için güvenli olmalı."

Keşke bu kadar basit olsaydı. "Teşekkürler, ama biri bunu bir araya getirdi. O da kriptonit."

"Tamam o zaman. Acheron ve ekibine haber vermeye başlayacağım." Ash arkasına yaslanıp dün geceden bu yana olanları dinlerken ve düşünürken ona seslendi. Neredeyse takip edebileceğinden bile fazlaydı. Bu kadar az zamana bu kadar çok şey nasıl sığdırılabilirdi?

Ama onu en çok şaşırtan şey, Dev'in Acheron'la konuşurken yaptığı telefon konuşmasına kulak misafiri bile olamamasıydı. Beş bin yıldır ilk kez kendini normal hissediyordu. Bu çok tuhaftı.

En azından Dev'in yüzündeki ifadeyi görene kadar böyle düşünüyordu.

"Emin misin?" diye sordu Acheron.

Adamın ses tonuna kaşlarını çattı. İçinde bir miktar öfke vardı. Bunu tetikleyecek ne olmuştu? Bir Kara Avcı Daimon'lar tarafından öldürülmüş müydü?

Yoksa daha kötü bir şey mi?

Dinlerken endişe içinde dudağını ısırды.

Birkaç dakika sonra tekrar konuştu. "Ona söyleyeceğim.... evet, sana da." Telefonu kapattı ve sanki doğru kelimeleri bulmaya çalışıyormuş gibi birkaç kalp atışı boyunca duvara baktı.

Midesinde hastalıklı, soğuk bir düğüm oluştu. "Ne?"

"Bu sabah iki iblis içleri boşaltılmış halde bulundu ve insanların görmesi için Moonwalk'a bırakıldı. Görünüşe göre son zamanlarda iblis cinayetlerinde bir artış var ve Ash bunun bizim için bir haberci olduğunu düşünüyor, mahvoldüğümüzü söylüyor."

Yedinci Bölüm

Sam Dev'e yüzünü buruşturdu. "Ne demek iki iblisin içi boşaltılmış halde bulundu?"

Telefonunu cebine kaydırđı. "Polis bu sabah kalıntılarını tüm dünyanın görebileceği şekilde açıkta buldu. Neyse ki iblisler insan formundaydı da dünyalılarla temizlik yapmak zorunda kalmadık. Ama bu Ash'e bunun insanları korkutmak için değil de bize bir uyarı olarak yapıldığını düşündürüyor. Yoksa neden cinayetlerin sadece soyulan bir grup şanssız insan tarafından işlendiğini varsayarak onları polise açıkta bıraksınlar ki?"

Bu ona mantıklı geldi ama bir sorusu vardı. "Eğer insan formundalarsa, Acheron onların insan olduğunu nereden biliyor?
iblisler?"

"Cesetleri Orleans bölgesi adli tabip yardımcısına gönderildi. Simone yarı iblis bir yarı tanrı ile evli bir yarı iblis ve iki hayaletle birlikte yaşıyorlar. Bu da yetmezmiş gibi, patronu da insan radarındaki doğaüstü olayları örtbas etmekte uzun bir geçmişı olan bir yaver. İnanın bana, iblisleri gördüğünde tanıyor - hem otopsi yapmadan önce hem de yaptıktan sonra."

Sam kısa, karanlık bir kahkaha attı. "Burası ilginç bir kasaba."

"Öyle değil mi? Acheron'un da bir iblis ile insan arasındaki farkı anlayabileceğini düşünmelisin. Birini diğeriyle karıştıracak değil ya."

Bu çok geçerli bir noktaydı. Ama yine de onu endişelendiriyordu. "Onları kimin ve neden öldürdüğüne dair bir fikriniz var mı?"

"Biraz bile değil. Bir fikrin var mı? Ash onların tamamen kanı çekilmişti. Bunun dışında normal görünüyorlardı. Simone bunun bir tür iblis ayini olduğunu, başka bir grubun bir şey için kanlarına ihtiyaç duymuş olabileceğini düşünüyor. Yoksa neden kanlarını boşaltsınlar ki? İblis ölümleri için olağan bir yöntem değil."

Sam dün gece sümüklüböcek iblisin gözlerinden gördüklerini hatırlayınca sessizliğe gömüldü....

Daimonlar ondan beslenirken iblis yerde yatıyordu. Aman Tanrım. O anda tam olarak ne olduğunu anladı.

"Daimonlar yaptı."

Kaşlarını çattı. "Ne?"

İçinden kötü bir önsezi geçerken onun sorusunu duymazdan geldi. Aklında ne olduğuna ve bu mesajın kime gönderildiğine dair hiçbir şüphe yoktu.

Onunla.

"Acheron bana buldukları iblislerin bir fotoğrafını getirebilir mi?" Dev kaşlarını çattı. "Neden?"

"İçimde kötü bir his var. Daimonların salonlarında bir iblisi öldürdüklerini gördüm ve bu iblisin polisin sokakta bulduğu iki kişiden biri olup olmadığını merak ediyorum."

Kaşlarını çattı. "Bunun olasılığı nedir? Bence çok düşük bir ihtimal."

"Ya öyle değilse?" Ya gerçekten neler olduğunu bilmesini istiyorlarsa? Bu bir tür kafa oyunu ya da

tamamen başka bir şey. Her

iki durumda da, bilmek

zorundaydı.

Dev telefonunu çıkardı ve mesaj atmaya başladı. Bir dakikadan kısa bir süre sonra bir mesaj aldı. Mesajı kontrol etti, sonra da telefonu kızın görmesi için havaya kaldırdı. "Tanıdık geliyor mu?"

Resimler, yerdeki iki kurbanı net bir şekilde görebildiği ana kadar genişledi. Solgun yüz hatları Hayatlarının son birkaç korkunç anını. Yüzleri işkencelerinin kalıcı bir maskesiydi. En kötüsü de içlerinden birini tanımış olmasıydı.

Evet, bu onlar için hiç iyi olmadı.

Sam Dev'in bakışlarıyla karşılaştı. "Sağdaki. Daimonların onu öldürdüğünü gördüm."

Resme bakarken Dev'in yüzündeki renk soldu. "Emin misin?"

Başını salladı. "Sümüklüböcek iblisi onun hizmetkârıydı. Ölene kadar ondan beslenen birkaç Daimon vardı. Onu gördüm.

Her şey.... Gerçek ölümü değil ama sümüklüböcek iblisi olarak hissettiklerim, bu yüzden Daimonların Onu öldüren şey ondan beslenmektir. Bunu onlar yaptı."

Dev lanetledi. "İblis güçlerini, bir Were-Hunter'inkini aldıkları gibi alıyorlar."

"Gün ışığında yürümelerini sağlayan şey bu olmalı. Öyle olmak zorunda. Başka hiçbir şey mantıklı değil."

Gözlerinde hâlâ şüphe vardı. "Ama bizden birini indirdiklerinde ve biz içeri girdiğimizde bu yeteneği elde edemezler.

gün ışığı."

"Başka neden yapsınlar ki? Daimonlar temelde çoğu iblisle aynı güçlere sahip. Dahası, çoğu zaman... gün ışığı hariç. İblis nüfusunu hedef almaları için başka bir sebep yok. İnsanlar bu kadar Onlar için kolay bir av. Bir iblisin öylece yatıp ziyafet çekmesine izin vermeyeceğini biliyorsun. Acımasız bir mücadele olmadan olmaz, bu yüzden cesetlerde çürükler var."

Dev bunu düşündü. Haklı olabilirdi. Yoksa Daimon'lar neden bir iblisle beslensinler ki? "Sence bu yüzden mi sana ulaşmaya çalışıyorlardı? Senden bazı güçleri çekip çekemeyeceklerini görmek için mi?"

"Hayır. Kara Avcı kanı onlar için zehirlidir."

Evet, bunu unutmuştu. "O zaman neden peşinden geldin?"

"Hiçbir fikrim yok. Belki de onları gördüğüm içindir?"

"Bunu nasıl bilebilirler ki?"

Sam omuz silkti.

Dev, Daimonların Sam'den ne isteyebileceğini düşünmeye çalışırken telefonunu cebine soktu. Ama sürekli bir duvara çarpıyordu. "Evinize geldiklerinde size bir şey söylediler mi? Onlardan bir şey anladın mı?"

"Aldığım şey işe yaramazdı. Lanet olası hercai Daimonlar. Benden çok kendi aşk hayatları için endişeleniyorlardı. Söyledikleri tek şey beni Stryker'a götürecekleriydi."

"Spathi komutanı mı?"

"Evet. Ya da komuta merkezinde Daimonlarla çevrili tahtında oturan başka biriydi."

Dev alçak bir ısıık çaldı. "Başın belada. Bu bir Acheron ve Apollo'ya en kötü şekilde aşık olan cidden berbat bir adam. İkisini de öldürmek için yapmayacağı şey yok."

"Neden?"

"Sanırım Ash'ten Kara Avcı lideri olduğu için nefret ediyor. Apollo, Stryker'ın babası olduğu için."

Sam duymayı beklediğı son şey karşısında ağızı açık kaldı. "Ne?"

Dev başını salladı. "Apollo Apollite ırkını yaratırken onları Atlantis imparatorluğunu, ardından Yunanistan'ı ve son olarak da Olimpos panteonunu ele geçirmek için kullanma niyetindeydi. Dünyayı yönetmek ve tanrıların kralı olarak Zeus'u yerinden etmek istiyordu. Fakat Apollitler Apollon'un metresini ve çocuğunu öldürünce postaladı ve çılgınlığı sırasında kendi yarı Apollit çocuğunu ve torunlarını da lanetlediğini unuttu. Stryker bunu asla atlatamadı ve o zamandan beri babasını öldürmenin bir yolunu arıyor. Tüm bu intikam arayışına lanet olsun. Ben öyle düşünmüyorum. onu suçla. Babam sikini pantolonunun içinde tutamayan alevli bir moron olduğu için çocuklarımla ölümünü izlemek zorunda kalsaydım ben de kan arardım."

Sam onun anlattığı her şeyi sindirmeye çalışırken elini kaldırdı. Ama hiç mantıklı gelmiyordu. Eğer Dev'in söyledikleri doğruysa, Stryker...

Acheron'un yaşı. Bu da on bir bin yıldan daha yaşlı demek.

Hayır. Bu mümkün değildi. "Bekle. O kadar yaşlı Daimon yok. Çoğu birkaç on yıl sonra düşer. Kırk yılda bir bazı şanslı olanlar yüz ya da daha fazla yaşayabilir. Ama asla-

"Stryker'ın binlerce yıllık bir insan ordusu var."

Sam buna inanmayı reddetti. "Saçmalık." Bu nasıl olurdu
Karanlık Avcılar dedikodu değirmenine girmeyi başaramadı mı?

Dev başını salladı, bakışları samimiyetiyle onunkileri yakıyordu. "Hayır, gerçekten. Bu gerçeği biliyorum.
Spathi Daimonlarının hepsi binlerce yaşında."

Buna inanmakta hâlâ güçlük çekiyordu. Beş bin yaşındaydı
ve tüm bu süre boyunca birkaç on yıldan daha yaşlı bir
Daimon görmemişti. Karanlık-Avcılar onları avlamakta çok
ustaydı. Avlarını her zaman bulurlardı. "Nasıl?"

"Yaptıkları işte gerçekten iyiler. İnsanları öldürmek ve
hayatta kalmak."

"Hayır, o değil. Dışarıda olduklarını nereden biliyorsun?
Hepsi yalan olabilir ya da Dread Pirate Roberts gibi, gerçek
Stryker yüzyıllardır ölüyken bir adam Stryker olduğunu
söylüyor olabilir."

Dev, Prenses Gelin göndermesini takdir etmiş gibi sırıttı.
"Ash'in hizmetkârlarından biri Stryker'ın oğlu ve kendisi de
on bir bin yaşından büyük. Urian'la babası ve geçmişleri
hakkında çok konuştuk."

Bu onun karnına bir yumruk gibi indi. "Ve Acheron bize
bundan hiç bahsetmeyi uygun görmedi mi?"

"Ve çıldırma riskini mi alıyorsun? Neden yapsın ki?"

Çünkü bu tür bir eğitime sahip Daimonların dövüşmek için
acımasız olması gerekirdi. "Sence bunu bilmemiz
gerekmiyor mu?"

"Kaç yüzyıldır onsuz yaşıyorsun?"

Evet, ama bilgi gücü ve kiminle ve neyle savaştıklarını bilmeye hakları vardı. "Tıpkı Acheron gibisin."

"Bunu bir iltifat olarak kabul

ediyorum." "Öyle bir niyetim

yoktu."

"Biliyorum. Ama beni rahatsız etmiyor olman seni rahatsız ediyor." Sırtışı genişledi. "Bununla yaşayabilirim."

Ona gözlerini devirdi. "Her neyse."

"Bana 'tude' ver, kadın. Bunun için yaşıyorum. Ve bunların hiçbirisi Daimonların neden şimdi senin peşinde olduğuyla ilgili değil."

Şaka yapmıyorum. "Asıl soru bu."

Dev, ona kayıp ruhuna kadar ürperten bir bakış attığında ayıldı. "Hayır. Asıl soru şu... daha kaç tanesi senin peşine düşecek?"

Sekizinci Bölüm

Stryker, kendisini yüzüstü bırakan Daimonların için için yanan kalıntılarının üzerinde duruyordu. Beceriksizliğe gerçekten dayanamıyordu.

Zephyra gözlerinde eğlenen bir ışıkla onu izlerken uzun kırmızı tırnaklarıyla sandalyesinin koluna kesik kesik ritim tutuyordu. "Daha iyi hissediyor musun aşkım?"

"Pek sayılmaz. Sırf onları tekrar öldürebilmek için yeniden canlandırmam gerektiğini düşünüyorum."

Eğlenerek burnunu kırıştırdı. "Seni çok seviyorum, tavşanım." Ona böyle seslenmekten sadece o kurtulabilirdi. Başka biri olsa...

Yerde bir leke daha.

Stryker sinirli bir nefes verdi. "Küçük Avcı'mız onun için geldiğimizi ve Artie Teyze'nin ağlarına sahip olduğumuzu biliyor.... Hedeflerinize ulaşmak için hiçbir çıkarı olmayan moronları göndermenin sorununu biliyor musunuz?"

"Umurlarında değil," diye cevap verdi. "Ama ben düşünürdüm ki Onların ebedi lanetini kırmak, herhangi bir Daimon'un başarılı olmakta çıkar sahibi olmasını sağlayacaktır."

"Sen öyle san." Yerdeki dumanı tüten kalıntıları işaret etti. "Ama belli ki yanıyorsunuz. Irkımızı kurtarmaktan çok kimin kimi aldattığıyla ilgileniyorlardı. Zavallı embesiller."

Zephyra bu konuda yorum yapmadı. "O zaman peşinden gitmemi ister misin?"

Evet diyecekti ama Samia'yı Şimdi yakalamak için Sığınak'a girmeleri ve kaltağı sürükleyerek dışarı çıkarmaları gerekiyordu. O yer doğaüstü yırtıcılarla doluydu. onun kadar kan dökmek istemiyordu. Karısını daha yeni geri almıştı. Onu böyle bir girişim için riske atacak değildi.

Kendisi giderdi ama bu.... yaptığı bir anlaşmayı ihlal etmek anlamına gelirdi.

İttifaklar berbattı. Bir gün onları yapmaktan daha iyisini öğrenecekti.

"Hayır. Sanırım daha iyi bir fikrim var."

Zephyra tırnaklarına vurmayı bıraktı. "Hangisi?"

"Dişı Avcı'yı benden daha çok isteyen biri. Onu bize getirecek. Bundan hiç Őüphem yok."

Stryker sadece habercisinin önce onu paralamamış olmasını umuyordu.

* * *

Sam kot pantolonunu bağıladı, sonra uzun zamandır duymadığı tuhaf bir sesle dondu kaldı.

Küçük bir kız kıkırdıyor.

Hızla döndüğünde kapının çeyrek santim açıldığını ve sonra çarparak kapandığını gördü. Kıkırdamalar daha da arttı.

Bu da ne böyle?

Güçlerini kullanarak, Röntgenci Tom'unu incitmemek için kapıyı nazikçe açtı. Kız, sarı bukleler, parlak mavi gözler ve gamzelerle dolu bir telaş içinde odaya girdi.

İnsan yaşına göre yaklaşık dört yaşında ve sevimli bir elbise giymiş

üzerinde Sam'in bilmediği bir çizgi film karakteri olan pembe bir elbise vardı, kesinlikle çok güzeldi.

"Beni görmemen gerekiyordu," dedi fısıltıyla. "Dev Amca seni rahatsız edersem tüm kuyruk kısmımı alacağını söyledi. Seni rahatsız etmiyorum, değil mi?"

Evet. Onun görüntüsü Sam'in içini acımasızca parçaladı. Kendi kızına duyduğu acı boğazında bir yumru oluşturacak ve gözlerinin hafifçe sulanmasına neden olacak kadar güçlüydü. Bunca yüzyıl sonra bile kollarının boş hissetmesi ve bir bebeği kucağına almak için yanıp tutuşması çok acımasızca yanılttı. Yüzünü kızının buklelerine gömdüğü ve o tatlı bebek kokusunu içine çektiği o değerli anlardan birine sahip olmak...

Ruhumu yanlış bir şey için sattım.

Ve en çok bu acı verdi.

Sam küçük kıza bir gülümseme sundu. "Hayır, tatlım. Beni hiç rahatsız etmiyorsun."

Bu küçük kıza heyecanlandırdı, kapıyı çarparak kapattı ve koşarak Sam'e yaklaştı. Geniş geniş sırtarak ellerini arkasında tuttu. "Dev Amca, insanlar sana dokunduğunda onlar hakkında bir şeyler söyleyebileceğini söyledi. Sen anlatabilir misin?"

"Yapabilirim."

Küçük ellerini çırparken heyecanla bir aşağı bir yukarı zıpladı. "Bu çok güzel. Henüz güçlerim yok. Göğüslerimle birlikte gelmelerini umuyorum ama şu ana kadar bir şey olmadı. Büyümen ne kadar sürdü? göğüsler?"

Sam bir soruya cevap vermeden önce tereddüt etti. garip bir şekilde onu güldürdü. "Yaklaşık on iki yaşındayken."

"Hmmm, acaba bu Were-Hunter yıllarında ne yapar? Bunu hiç aklımda tutamıyorum." Düz göğsüne baktı. "Açıkçası henüz orada değilim. En azından bunu umuyorum. Aksi takdirde kuzenimin yaptığı gibi sütyenimi doldurmak zorunda kalacağım. Onun göğüsleri çok ama çok pütürlü görünüyor. Yulaf ezmesi gibi Pütürlü. Ama sanırım onları doldurmak için kullandığı şey yüzünden. Kara tuvalet kağıdının çorap kadar iyi olmadığını söylüyor. Gerçekten iğrenç ve babasını çok kızdırıyor."

"Yessy! Ne yapıyorsun orada?"

Kapı, kendisinin daha yaşlı bir versiyonunu göstermek için açıldığında küçük kız sızdı. Bir zaman tüneline bakmak gibiydi.

Yessy'yi yirmi yaşlarında görmek için. Uzun boylu, ince ve evet, iri göğüslü. Bol bir kot pantolon ve yeşil bir kazak giymişti, büyük kız şaşırtıcı derecede güzeldi.

Yessy duvara doğru geri çekildi. "Ben yanlış bir şey yapmıyorum Josie. Sen sadece kaba davranıyorsun."

Josie, Sam'in dudaklarıyla buluştuğunda uzun süre acı çeken bir nefes verdi.

Şaşkın kaşlar. "Bu sabah ilk iş olarak Remi'nin Baskin-Robbins dondurmali kekini fırında pişirmeye çalıştı çünkü Fırında Alaska'nın bu olduğunu sanıyor, şimdi de emirlere karşı geliyor ve sizi rahatsız ediyor. Çok özür dilerim." Tekrar kız kardeşine baktı. "Yemin ederim, Yessy, yaşamamak için çok çabalıyorsun. Sana sürekli söylüyorum, babam aptal olanları yer."

Dev onun arkasından gelirken homurdandı. "Bu doğru olamaz, Jo-Jo. Sen hâlâ buradasın."

Sadece Dev'e yakın birinin yapabileceği ve yaşayabileceği

bir şekilde ona gözlerini devirdi. "Ne kadar çabaladığı hakkında hiçbir fikrin yok."

Dev alay etti. "Tabii ki biliyorum. Sen onun yaşındayken ben buradaydım."

Josie öfkeyle kaskatı kesildi. "Ben asla öyle davranmadım."

"Hayır," dedi kuru ve düz bir ses tonuyla. "Hiçbir zaman böyle davranmadın. Sen mükemmel bir melektin. Her zaman. Kuzeydeki soba borusunda neden hâlâ bir delik var?"

Eğer bakışlar öldürebilseydi, Dev ağır yaralanmış olurdu. "O farklıydı. Alex beni rahatsız ediyordu ve havai fişekleri alan da oydu."

"Uh-huh. Babanız garsonluk yapacak yaşa geldiğinize karar verdiğinde Tanrı bize ve müşterilerimize yardım etsin. Şimdi sizi Remi'ye yedirmeden ikiniz de buradan gidin."

Josie, Yessy'nin elini tuttu. "Gördün mü, sana aptal olanları yediklerini söylemiştim."

Dev kapıyı kapatmak için hareketlendiğinde, Yessy koşarak içeri girdi ve Dev'i bacağından kucakladı. "Seni seviyorum amca."

Onu kollarının arasına aldı ve tekrar yere bırakmadan önce sıkıca sarılıp yanağına bir öpücük kondurdu. "Ben de seni seviyorum. Şimdi Josie seni bozmadan önce kaçsan iyi olur, tatlım."

Yessy kalçasını eğdi ve iki küçük yumruğunu dövüşür gibi havaya kaldırdı. "Onu alt edebilirim."

"Yessy!" Josie koridordan seslendi.

Kollarını vücudundan aşağıya doğru indiren Yessy, odadan dışarı fırlamadan önce ağzıyla küçük bir O harfi yaptı.

Dev kapıyı onun arkasından kapatırken güldü. Sam'e gülümsedi. "Bunun için üzgünüm. Yessy'nin kaçtığını bilmiyordum Zincir. Onu bir şahin gibi izlemelisin. Yemin ederim o kadar hızlı hareket ediyor ki çoğu gün buhar izi bırakıyor."

Sam de eskiden onun için aynı şeyleri hissederdi. Tanrım, Agaria'nın peşinden koşmak zorunda kaldığı bir günü geri almak ...

Bunu düşünmemek için kendini zorladı. "Çok sevimli. Kime ait?"

"Kardeşim Zar."

"Peki Alex kim?"

"Josie'nin ağabeyi. Zar bir üreme makinesi. Hiç sormayın. O kadar uzun zamandır yavru doğuruyor ki başımız dönüyor. Neyse ki hepsi yeterince sevimli de saçmalıklarının çoğuna tahammül ediyoruz."

Sam onun şakası karşısında başını salladı. "Onları nerede tutuyorsunuz? Buraya geldiğimden beri hiç çocuk görmedim."

"Çalışma saatleri içinde restorana girmelerine izin verilmiyor. Yavrular burada, evde tutuluyor ve ergenlik çağına gelip insana dönüşene kadar korunuyor. İnsan çocuklar izleniyor ve bazıları yeterince büyüdüklerinde - eğer isterlerse- okula gönderiliyor. Aksi takdirde biz ev okulu."

Bu her şeyi açıklıyordu. Onlara karşı son derece korumacı olmasını anlayabiliyordu. "Neden Josie'nin garsonluk yapmasına izin vermiyorsun? Bana yeterince büyük görünüyor."

Yüz ifadesi acımasızlaştı. "Herkes hepimizin Kattagaria olduğunu düşünüyor. Bir Were-Hunter Josie'yi ya da diğerlerinden birini

O yaşlardaki çocuklar bizim öyle olmadığımızı hemen anlayacaklardır... en azından hepimiz öyle değiliz."

Bunda bir sorun görmüyordu. "Bu kötü bir şey mi?"

Gözlerindeki vahşi bakıştan öyle olduğunu anlayabiliyordu. "Annem hayattayken, bu ona Omegrion'daki koltuğuna mal olurdu. Kattagaria ayı temsilcisiydi. Türümüze sadık olmadıkça koltuğa sahip olamazsın. Diğer Kattagaria ayı klanları onun bir Arkadyalı ile çiftleşmesini çıkar çatışması olarak görürlerdi ki inanın bana öyle değildi. Annem türüne sonuna kadar sadıktı. Bir de türümüzden pek çok kişinin melezlerden hoşlanmaması gibi hoş bir gerçek var. Bizi melez olarak görüyorlar.

Bazıları hamamböceğinden bile daha fazla. Yeğenlerimden birinin utanç içinde başını öne eğmesine neden olan herkesi öldürmek zorunda kalırım. Ve Remi'nin ne yaptığını bilmek istemezsin.

onlara yapardı."

Dev'de gerçekten hoşuna giden şeylerden biri de buydu. Ona kendisini hatırlatıyordu. Önce aile ve ölüm üzerine basacak kadar aptal olan herkes.

Başını onun göğsüne doğru eğdi. "Nasıl hissediyorsun? Yaran hâlâ seni rahatsız ediyor mu?"

"Uyudum ve iyileştim. Biraz ağrım var ama neredeyse eskisi kadar iyiyim." Tam olarak doğru değil. Deli gibi yanıyordu. Eğer o Amazon'dan başka bir şey olsaydı muhtemelen şikayet ederdi.

Ancak, bu onların kurallarında yoktu. Amazonlar ne olursa olsun devam ettiler.

"Güzel." Ellerini arka ceplerine sokarak o kadar seksi bir poz verdi ki, kadının kalp atışları hızlandı. "şimdi kötü haberi duymak ister misin?"

Midesi küçüldü. Büyük bir vızıltı vardı. Beyni çalışmaya başladığında hormonları anında
Kısa bir uyku çekerken ters gidebilecek her türlü şeyi
öksürerek çıkardı. "Sende kuduz var, değil mi? Ve bir şekilde
Kara Avcılar'a da bulaşıyor. Vücut parçaları
dökülmeye başlayacak, ama önce saçlar gidecek. Değil
mi?" "Ha, ha. Hayır. Çok şanslı olmalısın."

Harika. Sadece harika. Neden kalkmaya zahmet etti ki?
"Bunun için oturmam gerekiyor mu?"

"Muhtemelen yapardım. Ama bu konuda tembelim."

Sam iç geçirerek şifonyerine yaslandı ve kollarını göğsünün
üzerinde kavuşturdu. "Ne?"

"Ash, senin için duyduğu sonsuz endişeyle, Stryker'ın seni
neden bu kadar çaresizce istediğini öğrenene kadar seni
korumamıza yardım etmeleri için Köpeklerden birkaçını
çağırdı."

Oh, bu kötüydü. Belki de cevaplanmasını istemediği o
retorik soruyu sormadan önce oturmalıydı. "Kimi gönderdi?"

"Ethon Stark ve-"

"Hayır." Onu yanına yaklaştırmayı reddetti. O kadar çok
açıdan canı yanıyordu ki, bu noktada onu aynı kasabada
görmek bile zalimce ve olağandışı bir cezaydı.

"Bunu koca adamla konuşmanız gerekecek. Onun personel
atamaları üzerinde hiçbir kontrolüm yok. Barda benimkilerle
yeterince uğraşıyorum."

Onu asıl konuya geri döndürürken bu konuda yorum
yapmadı. "Diğerinin kim olduğunu sorabilir miyim?"

"Arkadaşın Chi."

En azından bu vardı. Keşke Ethon'a birden fazla şekilde yardım edebilseydi. "Ash'in beni koruması için Ethon'ı gönderdiğine inanamıyorum." Ash aralarındaki ilişkinin boyutunu bilmiyordu.

umuyordu ama Yunan asker arkadaşını umursamadığını biliyordu. "Cehennemdeyim." Bir laneti ısıtırken dişlerini sıktı. Sonra küçük bir mola verdiğini fark edince iç çekti. "En azından güneş doğana kadar ona tahammül etmek zorunda değilim-"

"Aslında aşağıda sizi bekliyor."

Tabii ki öyleydi. Çünkü bu sadece onun şansı ve Ash'in hastalıklı mizah anlayışiydı. "Nasıl? Hâlâ gün ışığı var."

"Tate. Daha önce bahsettiğim adli tabip mi? Karanlık Avcıları taşıyabileceği ceset torbaları var."

Sam onun açıklaması karşısında kaşlarını çattı. "Benim bundan neden haberim yok?"

"Muhtemelen güçlerinle seni bir ceset torbasına koymak gerçekten kötü bir şey olurdu çünkü önceki sakinlerinden her türlü izi alırdın."

Boğazından alçak sesle hırladı. "Ethon'u kalıcı olarak bir tanesine koyabilir miyim?"

"Umurumda olmazdı, ama yine de bunu büyük adamla konuşmanız gerekecek, o yapabilir."

Dev'in mantıklı konuştuğu zamanlardan nefret ederdi. "Chi burada mı?"

"Evet. Barda, arkadaki makinelerden birinde Ms. Pac-Man oynuyor." Yaklaştı.

Sam alışkanlıktan dolayı gerildi.

Yanağını avucunun içine aldı ve o rahat duygu onun üzerinde yıkandı. Adamın gözleri kızın yüzünü incelerken karardı ve nefesi kızın tenine hafifçe çarptı. "Gerçekten iyi misin?"

Hayır, ona bu kadar yakın durup normal hissetmesini sağladığında değil. Bunu hem seviyor hem de nefret ediyordu. Onun teninin kokusu Onun çenesini ısırmak için karşı konulmaz bir ihtiyaç hissederken onunla alay etti. Bir erkek nasıl bu kadar yakışıklı olabilirdi?

Çok tatlı ve vahşi mi? İnanılmaz ve seksi bir kombinasyondur.

Ona bu hayat için vazgeçtiği her şeyi hatırlattı. Bir zamanlar onun için her şeyden daha önemli olan her şey.

Kendi çocuğunu kucağına aldığı bir görüntü gözünün önünden geçti. Kahretsin, onu yeğeniyle hiç görmemeliydim. Şimdi bu görüntü sonsuza dek aklından çıkmayacaktı. Bir erkeğin bir bebeği ya da çocuğu kucağına almasını her zaman sevmişti. Onu bu hale getiren şey onu loel'e aşık etmişti. Kasabada yürürken küçük bir köylü çocuğu takılıp düşmüştü. Çamur.

Soylu konumunu ya da giysilerinin pahalılığını düşünmeden çocuğu kucağına alıp susturmuş, sonra da eve, annesine götürmüştü. loel'in chitonu küçük çamurlu el izleriyle kaplanmıştı.

Onları görünce gülmüştü. "Yıkanır. Bir çocuğun yaralanmasındansa benim biraz kirlenmem daha iyi. Giysiler değiştirilebilir. Çocuklar her zaman el üstünde tutulmalıdır."

Bu anı onu kalbinden bıçakladı. Neden ölmek zorundaydın?

Bunca yüzyıl sonra bile ona kızgındı. öldüğünü ve onu dünyada yalnız bıraktığını biliyordu. Ama biliyordu ki, o her neredeyse, kızlarına onun için göz kulak oluyordu.

Tıpkı söz verdiği gibi.

Odaklan, Sam. Değiştiremeyeceği bir geçmişten çok daha önemli şeyleri düşünmesi gerekiyordu. Neden birden Daimon mıknatısı olduğu gibi.

Her bir Kara Avcıyı teker teker seçip işkence etmek ve öldürmek için Kalosis'e götürmeyi mi planlıyorlardı?

Yoksa daha kötü bir şey mi?

Dev sanki sadece kendisinin duyabileceği bir sesi dinliyormuş gibi başını eğdi. Ona dönüp baktığında kaşlarını çatmıştı. "Nick Gautier de aşağıda."

"Nick mi?" Koruması için New Orleans'a gönderildiği kişi oydu. Bir Kara-Avcı olmasına rağmen Acheron'un detay vermediği bir şeye dönüşüyor. Onlara söylenen tek şey Nick'in güçlerini nasıl dizginleyeceğini öğrenene kadar korunması gerektiği idi. Eğer karanlık unsurların ona yaklaşmasına izin verirlerse, bu onu yozlaştıracak ve Daimonlardan çok daha tehlikeli bir şey için endişelenmeleri gerekecekti.

Ve bunu durdurmanın bir yolu yok.

Sam başını salladı. "Onun burada ne işi var?"

"Bilmiyorum. Sadece kafama vurdu."-bir Were-Hunter Nick'in onunla telepatik olarak iletişim kurduğu anlamına gelen argo bir terim.

-"ve seni görmesi gerektiğini söyledi. Buraya gelmesini mi istersin yoksa aşağı inmek mi istersin?"

Nick'in telepatik gücü kaşlarını kaldırmasına neden oldu. Acheron ona Nick'in yetenekleri hakkında bilgi verdiğinde, bu eksikti. Acheron'un onun hakkında her şeyi bilip bilmediğini ya da Nick'in güçlerinin korkusuz liderlerinin bildiğinden daha hızlı mı büyüdüğünü merak etti. Ya da bu Acheron'un ilgili bilgileri sakladığı başka bir durum muydu?

"Gautier telepati?"

"Ya öyle ya da halüsinasyon görüyorum. Öyle olduğumu düşünmekten nefret ediyorum.

Nick Gautier'in mükemmel bir halüsinasyonunu boşa harcamak, özellikle de işin içinde sen varken."

Sam, Dev'in hiçbir şeyi ciddiye alamaması karşısında kısa bir kahkaha attı. "Onu yukarı gönderin."

Sözcükler dudaklarından henüz çıkmıştı ki Nick karşısında belirdi. Sam nedenini bilmiyordu ama Cajun'da sinirlerini geren bir şeyler vardı. Ona karşı hiçbir zaman samimiyetten başka bir şey yapmamış olmasına rağmen, sanki içinde kötülük varmış gibiydi. Onunla ilgili bir şey onu tedirgin ediyordu. Temkinli.

Korkmadım, sadece

gergindim. O sağ

değil....

Uzun boylu ve günahkâr bir güzelliğe sahip olan Nick tamamen siyah giyinmişti. Onu Karanlık Avcısı ekibinin geri kalanından ayıran tek şey, genellikle ok ve yay izlerini gizledikleri yerde, onunkinin Artemis'in onu tokatladığını

düşündürecek şekilde tam yanağında ve boynunda
olmasıydı.
onu buraya getirmişti.

Sam, kısa ve uğursuz bir kahkaha atmadan önce adamın gözlerinin kıpkırmızı parladığını gördüğüne yemin edebilirdi.

"Boku yedin."

Sam, Nick'e düz ve duygusuz bir bakış atmadan önce Dev'e bir göz attı. "Nasıl yani?"

"Burada kalamazsın," dedi Nick karanlık bir sesle.
"Daimon'lar nerede olduğunuzu biliyor ve topyekûn savaş için hazırlanıyorlar."

Dev alay etti. "Bize bilmediğimiz bir şey söyle."

Nick, Dev'e ayının aptal olduğunu düşündüğünü belirten bir bakış fırlattı. "Gerçekten hiçbir fikrin yok. Burada çocuklarınız var ve Savitar şu anda sizin tarafınızda değil. Stryker bunu biliyor ve bundan faydalanmayı planlıyor."

Dev pek ikna olmamıştı. "Peki Stryker'ın ne planladığını nereden biliyorsun?"

Nick cevap vermedi. "Bakın, ikiniz burada kalıp tartışabilirsiniz ya da bana güvenebilirsiniz."

Dev tereddüt etti. Bir yanı hâlâ Nick'i, alt kattaki evlerinin arka odasında bilaro oynayarak büyüyen ve annesi ailesinin yanında garson olarak çalışırken ona göz kulak olan o huysuz küçük çocuk olarak görüyordu.

Ancak Nick, annesinin bir Daimon tarafından öldürüldüğü gece ortadan kaybolmuş ve Nick annesinin katilinden intikam almak için Karanlık Avcısı olmak amacıyla kendini öldürmüştü. Çocuk o zamandan beri aynı değildi.

Dahası, Nick'in sıradan bir Kara Avcının sahip olmadığı güçleri vardı. Garip güçler. İçindeki her hayvani içgüdü

yankılandığını hissedebiliyordu. Bu güçler aşırı ve yoğundu. Daha da kötüsü, kötü niyetli ve soğuktu.

Yozlaştırıcı. Tanrıça Artemis'ten çok daha karanlık bir şeyden geliyorlar.

Ve bugün...

Dev onun içinde başka bir şey daha fark etti. Nick'le ilgili bir şey.... olduğundan daha da yanıltıcı.

Omurgasından aşağı bir ürperti geçti.

Bu yüzden Dev ona hiç yüz vermedi. Nick'in kimin tarafında olduğunu öğrenene kadar, geçmişte onlarla nerede durduğuna bakmaksızın onu bir düşman olarak kabul etti. Zor yoldan öğrendiği bir şey vardı, insanlar birbirlerine düşman olurlardı. diğer. "Bize atılan her şeyin üstesinden gelebileceğimizi gösterdik. Bence burada iyi olacak."

Nick alay etti. "Geçen sefer çocuklarından kaçtın. Onları ateş hattından uzaklaştırdın. Geri döndüler. Onları tehlikeye atmaya hazır mısın?"

İşte bu, onu asitle yıkanmış gibi etkiledi. "Yavrularımızı tehdit mi ediyorsun?"

Nick'in tüm ifadesi ve duruşu okunamaz haldeydi. "Hepinizi kurtarmaya çalışıyorum."

Dev ona inanmak istedi. İnandı da. Ama doğru olmayan bir şeyler vardı ve ne olduğunu bir türlü bulamıyordu. "Bak-"

Nick'in bakışı gök gürültülü ve karanlık bir hal aldı. "Neden ipucunu alıp gitmiyorsun, Bear?"

Dev sertleşti. "Benimle böyle konuşamazsın evlat. Asla."

Sam Dev'i Nick'ten uzaklaştırırken zihninde tuhaf bir şey canlandı. Nick'in Daimon'lar tarafından kuşatıldığını gördü. Testere ...

Tam olarak ne olduğunu anlayamadan gitmişti. Lanet olsun. Güçlerinin bunu yapmasından nefret ederdi.

Nick bakışlarını ona dikti. "Burada kimse zarar görmeden gitmeliyiz."

Sam birdenbire neyin yanlış olduğunu anladı. Nick burada tek başınaydı. Tek başına. "Şu anda seni kim izliyor?"

"Affedersiniz?"

"Beni duydun, Nick. Senin nöbetini kim tutuyor?"

Alay etti. "Kimsenin benim üzerimde gözetim görevi yok. Bunu Acheron'a söyledim. Hepiniz vaktinizi boşa harcıyorsunuz. Ama her neyse." Dev'in sert bir yüz ifadesiyle onları izlediği yere doğru baktı. "Gitmek istemiyorsanız, sorun değil." İfadesi soğuklaştı. "Kal. Öldürül. Taşaklarımdan ter akmasın. Zaten bunu sadece Acheron'a iyilik olsun diye yapıyordum."

Sam yüzünü tiksintiyle buruşturdu. Bu tavır Gautier'ye özgü olsa da, normalde bu kadar kaba değildi.

"Hepsi senin. τρώω το περίδρομο!" diye alay etmeden önce başparmağını yüzünün yan tarafında gezdirdi.

Doyana kadar yemek anlamına gelen Yunanca'ya kaşlarını çattı.

Nick bu sözleri söyler söylemez odanın ortasında bir sürgü deliği açıldı ve içinden bir düzine Daimon çıktı.

Dokuzuncu Bölüm

Sam telekinetik güçlerini kullanarak yatak odasının kapısını açıp Dev'i kapıdan içeri iterken lanet okudu. Daimonlarla yüzleş.

Dev bir öfke çılgılığıyla kapıyı tekmeleyerek açtı ve kavgaya geri döndü.

Zihinsel güçlerini daha da güçlendirmek için elini havaya kaldırarak onu tekrar dışarı attı ve bu kez yatağı kapının önüne koyarak dışarıda kalmasını sağladı.

Dev boş koridorda ağzı açık bir şekilde duruyordu. Bu da neydi böyle? Odasına geri dönmeye çalıştı ama başaramadı. Bir şeylerin kırıldığını ve insanların küfrettiğini duydu ama dışarıda kalmıştı.

Öfke içini parçaladı. "Ah, hayır yapamazsın."

Güçlerini Sam'in Daimon'lar tarafından kuşatıldığı odaya ışınlanmak için kullandı. İki KA-BAR'ı ortaya çıkardı ve sahip olduğu her şeyle Daimonların peşine düştü.

Sam odada yeni bir varlık hissedince döndü. Başka bir Daimon olmasını beklerken, Dev'in iki Daimon'u tek bir güçlü darbeye alt ettiğini görünce donup kaldı. Kalbi küt küt atmaya başladı ve o anda Dark-Avcı güçleri, eski anılar onu parçalayıp vahşileştirdikçe azalır.

Şimdi gördüğü Dev değildi. Ioel'di.

Ioel onu nazikçe kızlarının odasına doğru iterken şömine ışığı adamın koyu teninde ve saçlarında titreşiyordu.

"Ree'yi al ve güvenli bir yere git."

İnatla reddetmişti. "Sensiz olmaz."

Saldırgan Daimon'lar evlerine girerken elini bebeklerinin tekmelediği karnına koymuş ve onu dudaklarından öpmüştü. "Git Samia. Şimdi git. Çocuklarımızı düşün, savaşı değil."

Amazonlar asla geri çekilmez. Geri çekilmezler.

Savaşırılar.

Daimon'lar zafer çiğlikleri atarak içeri girerken, parçalanmış tahtaların sesi evin içinde yankılandı.

"Anne!"

Kızının dehşet dolu çığlığı onu kocasından uzaklaştırmış ve kızının odasına koşmuştu.

sahip olduğu her şeyi. Ancak ilerlemiş hamileliği onu soluk soluğa bırakmış ve ayakları üzerinde dengesiz durmasına neden olmuştu. Titriyordu.

Korkmuş kızını kollarının arasına aldı ve öfkesi içinde cızırdarken ona sıkıca sarıldı. Bunun için kan istiyordu.

Bir kaçış yolu ararken kırılan mobilyaların ve çarpışan çeliğin sesi kulaklarında çınladı.

Bir tane bile yoktu.

Bebeğini güvenliğe götürmek zorundaydı....

Sam koridora doğru yöneldi ama ateşle aydınlatılmış odada bir parıltıyla durduruldu.

Ve sonra onu gördü. Ioel'in göğsünü delip geçen ve onu sendeleyerek geri götüren o tek kılıç darbesini.
Kan

Daimon'lar ruhunu almak için harekete geçtikçe üzerine döküldü.

Kızına sarılırken ve karnında doğmamış bebeğinin canını hissederken kendi çığlığı boğazında düğümlenmişti. Bu haldeyken kızını koridorda taşıyacak kadar güçlü değildi; Daimonlardan kaçmak için bunu yapamazdı.

Koşarak kızının odasına geri döndü. "Yatağın altında, Ree. Şimdi." Kızını yere bıraktı ve saklanmak için koşturmasını izledi. "Ses çıkarma bebeğim, ne yaparsan yap."

Daimon'lar odaya saldırmadan önce Sam lambayı masadan güçlükle alabilmişti. Yağı ve ateşi ona ulaşan ilk kişi. Ona doğru atılarak kılıcını kaptı ve dönerek hemen arkasındakine sapladı. Ama şişmiş karnı, savaşta binlerce kez yaptığı bir hareketin dengesini bozmuştu.

Tökezleyerek geri çekildi ve o kadar kalabalık bir şekilde üzerine çullandılar ki, onlarla mücadele edemedi.

Ölmeden önce gördüğü son şey Daimonların arkasında duran kendi kız kardeşinin yüzüydü.

"Öldürülmesi gereken bir velet daha var. Ne yaparsan yap, yaşamasına izin verme. Burada bir yerde olmalı. Onu bulun ve gömülmek dışında hiçbir mirasa sahip olamayacağından emin olun."

Acımasız, iktidarsız öfke ve ihanet onu paramparça etmişti. Sam şimdi bile içinde yayılan çığlığı duyabiliyordu. Çok şiddetli. O kadar korkunçtu ki Tanrıça Artemis'i yanına almıştı. Ve Daimon'lar onun ruhunu ele geçirmeye fırsat bulamadan Sam onu sattı.

Ama kızını kurtarmak için çok geç kalmıştı....

Bunun delici acısı şimdi onu parçalıyor ve Dev'in onu korumak için savaşmasını izlerken başını döndürüyordu.

Hayır! Bir daha asla!

Başını geriye atarak, Daimonlara saldırmadan önce şiddetli bir savaş çığlığı attı.

Dev, bir banshee'nin sevdiği birini gömerken çıkardığı sesi duyunca durakladı. Unutulmaz ve delici olan bu uğursuz çığlık, bir parçalayıcı gibi omurgasından aşağı indi. Göz açıp kapayınca kadar Sam öne fırladı, kesip parçalayarak Daimon'ları rakipsiz bir güç ve beceriyle alt etti. Hayatında hiç böyle bir şey görmemişti.

Asla.

Lanet olsun, kadın...

Ve onu kızdırmış mıydı? Aklından ne geçiyordu?

Daha fazla Daimon cıvata deliğinden saldırmak için geldi. Dev, Sam'in sırtına doğru gideni yakaladı ve onu durduğu yerde öldürdü. Hâlâ gelmeye devam ediyorlardı.

Tam hem kendisinin hem de Sam'in yere düşeceğinden emin olduğu anda, kapının önündeki yatak yana doğru savruldu. Sam'i yakaladı ve kapı parçalanmadan bir an önce üzerinden atladı.

Ethon ve Chi, Fang ile birlikte kavgaya yardım etmek için koşarak geldiler.

Dev, kolunu Sam'in omzuna atarak onu içeri yönlendirmeye çalıştı.
koridoru kullanıyordu. Ama o bunların hiçbirine sahip değildi.

Dövüşmek için arkasını döndü.

Onu daha sıkı kavradı ve kapıdan geçmeye zorladı.

"Ne yapıyorsun?" Başını kaldırıp ona baktı.

Dev onun yeşil gözlerini görünce nefesi kesildi. Bu sayede onun Karanlık Avcısı güçlerini kaybettiğini anladı. Onu öldürebilirlerdi. "Seni tehlikeden uzaklaştırıyorum."

"Ben kimseden kaçmam."

Daimonlardan biri pencereyi kırıp gün ışığını odasının her tarafına saçarken, "Kaçmıyoruz," dedi. "Başka bir gün savaşmak için yeniden toplanıyoruz."

Sam onu omzunun üzerinden atıp merdivenlere yöneldiğinde boğmak istedi. Hâlâ güçleri olsaydı bunu yapardı ama onlar olmadan zavallı küçük bir kız gibi tutunmaya mahkûmdu ve bu da öfkesini daha da alevlendiriyordu.

Bir saniye önce Peltier House'daydılar, bir saniye sonra ise daha önce hiç görmediği garip bir depo görünümlü yerin içindeydiler. Karmaşık bir desen oluşturan ışısız neon tabelalar duvarların her tarafına asılmıştı. Solunda alkolle dolu endüstriyel bir bar vardı. Arkasında yine ışısız neonlarla kaplı büyük bir ayna vardı. Burası başka bir kulüp gibi görünüyordu ama açık değildi. Ve burada kimse yoktu. En ufak bir ses bile yoktu.

Dev onu yere bıraktı.

Sam hemen onun ellerine vurdu. "Benden uzak dur! Sana o kadar kızgınım ki gözlerini oyabilirim!"

Ona kızgın bir bakış atmak için geri adım attı. "Bir şey değil."

"Ne için? Beni kızdırdığın için

mi?" "Senin hayatını

kurtardım."

O da bununla alay etti. "Hayır. Sen yapmadın. Beni bitirmem gereken bir dövüşten çekip çıkardın. Gah! Beni çaresiz bir çocuk gibi götürürken Chi ve Ethon'u orada bıraktığına inanamıyorum.

Bu ne cüret!"

Dev bu kavgayı nükleer boyutlara taşımadan önce kendini sakinleştirmek için derin bir nefes aldı. İçlerinden birinin neler olup bittiğini anlayana kadar sakin kalması gerekiyordu. Dövüş sırasında bir şey Sam için derin ve beklenmedik bir sonucu tetiklemişti. Kara Avcılar hakkında bildiği tek şey, güçlerini sadece ruhlarını satmalarına neden olan olayla ilgili bir anıyla yüzleştiklerinde kaybettikleriydi.

Sam acı çekiyordu ve tek istediği ona yardım etmektir. Sam'in alışılmadık çığlığı ona bunu anlatmıştı. Kimse tamamen parçalanmadığı sürece bu sesi çıkaramazdı.

"Pencerelere doğru gittiklerini gördüm ve onlar kırmadan önce seni gün ışığından kurtarmam gerektiğini biliyordum. Ki öyle de yaptılar. Seni o anda yakalamamış olsaydım öldürüldü ya da en azından ciddi şekilde yandı." Karanlık Avcısı güçleri tükenmiş olsa bile, yine de gün ışığında duramazdı.

Etraflarındaki beton zemini ve açık mavi, perçinli metal duvarları incelerken derin bir kızgınlık sesi çıkardı. "Neredeyiz biz? Cehennemde mi?"

Ona çekici bir sırıtış fırlattı. "Bundan çok daha havalı. Club Charonte."

"Hangisi ne?"

Cevap vermedi. Onun yerine telefonunu çıkardı ve bir arama yaptı.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturan Sam ona ters ters baktı.

Ethon telefonu açarken Dev onun kendisine duyduğu öfkeyi umursamazca görmezden geldi. Bu konuşmayı daha ileri götürmeden önce ailesinin iyi olduğundan emin olmak istiyordu. En azından Ethon cevap vermişti - bu bile Sığınak'ın hâlâ ayakta olduğuna dair iyi bir işaretti. "Hey, ne var biz ayrıldığımızda ne oldu?"

"Korkak piçler sizden hemen sonra odayı boşalttılar. Chi ve ben elimizden geldiğince çoğunu indirmeye çalıştık ama odanın her yerinde dans eden gökyüzündeki o cidden sinir bozucu sarı topun menzilinden çıkmak zorunda kaldık. Biliyor musun, Bear, sen daha küçük pencereleri olmalıydı. Fang peşlerinden gitti ama deliklerine geri dönüp gözden kayboldular ve o da İntikam için başka bir bölgeye dönmeleri ihtimaline karşı aileyi korumak. Her neyse, dişli tugay muhtemelen şu anda sizi takip ediyordur, bu yüzden arkanızı kollayın."

Dev'in umurunda mıydı sanki? "Cesaretleri varsa getirsinler, ki bundan şüpheliyim." Her iki durumda da ailesi belliydi ve bu onu çılgınca Mutluydu. Şeytani planı işe yaramış ve Daimon'lar geri çekilmişti - en azından şimdilik.

"Bu kadar ukala olma, Ayı. İş için açıklardı." Ses tonundaki mizah kayboldu. "Samia iyi mi? Ona zarar vermediler, değil mi?" Ethon'ın sesinde bir Kara Avcı'nın bir diğeri için endişelenmesinden daha derin bir endişe notası vardı.

Dev buna bir anlam veremiyordu ama Ethon'ın bir meslektaşına karşı neden bu kadar derin duygular beslediğine dair içindeki ayıyı şüpheyile ayağa kaldırdı. "O iyi. Onlar kızartmadan önce onu oradan çıkardım. Peki ya siz çocuklar? Benimkilerden herhangi biri aile zarar görür mü?"

"Fang iyi. Bize gelince, iyileşmeyecek bir şey yok." Sonra Ethon konuyu değiştirdi. "Peki şimdi neredesin?"

"Club Charonte."

Ethon kısa bir kahkaha attı. "Güzel. Çok güzel. Ben çok seçiminizi takdir ediyorum." Charonte'ler Daimon'ların can düşmanıydı ve Daimon'lar

Buraya yaklaşma. En azından hemen değil. Charonte'lerle ilgili tek şey, sürekli aç olmaları ve kendilerini tutuklatmayacak şeyleri yemek için yaşamalarıydı.

Daimon'lar, dokunulmazlıkla cömertçe ziyafet çekebilecekleri şeylerden biriydi.

Ethon tekrar konuşmadan önce ayıldı. "Sam'in orada güvende olduğundan emin misin?"

"Oh, evet. Ama birkaç dakika içinde olmayabilirim. Gözlerimi oyacak ve kıcımlı titreyen bir ayı matı haline gelene kadar dövecek gibi görünüyor."

"Zavallı sen."

"Bir de bana sor. Şu anda kendimi kıskanmıyorum."

Ethon, Fang ile boğuk bir ses tonuyla konuştu. elini ahizenin üzerine koymuştu. "Önemli bir şey değil. Ben iyi olacağım." Sonra Dev'e döndü. "Elimizden geldiğince çabuk sana ulaşacağız."

"Kulağa hoş geliyor. Bu arada... Gautier'e ne oldu?" "Nick mi? Onun ne alakası var?"

Onun bununla ne ilgisi var? Küçük piç Dev'le bir daha karşılaştığında hayatta kaldığı için şanslı sayılırdı. "O, Dev'i Daimon'ları çağırırdı." "Nick

mi?" Ethon tekrarladı.

"Nick." Dev heceyi şaklattı. Spartalı'nın kalın kafalılığından bıkmaya başlamıştı.

"Nick?"

"Ethon. Dur."

"Üzgünüm dostum. Bunu aklım almıyor. Daimonlardan senin Charonte dostlarına rakip olacak bir tutkuyla nefret ediyor. Güven bana. O kelimeyi söylersen adam çılgına döner. Birkaç gün önce konu açıldığında onu tavandan indirmek zorunda kaldım. Birini öldürmek için olmadığı sürece onları çağırdığını hayal bile edemiyorum."

"Evet, ne gördüğümü biliyorum. Nick onlarla birlikteydi."

Ethon alçak sesle bir ıslık çaldı. "O zaman Acheron'a haber vereceğim ve hemen size ulaşacağız. Her ihtimale karşı."

Dev, anatomisinin hayati bir parçasını kesip atmak istercesine hâlâ ona bakan Sam'e baktı. İşin tuhafı, gözlerindeki o ateşle garip bir şekilde çekiciydi ve bu onu tahrik ediyordu.

Berbat durumdayım.

"Gün ışığında hareket ederken dikkatli olun. Yakında görüşürüz." Dev telefonunu kapattı.

Sam odanın etrafını işaret etti. "Beni boş bir kulübe mi getirdin? Neden?"

Dev sert bedenini sola çevirdi ve yukarıya doğru işaret etti iki düzine iblisin vampir yarasalar gibi asılı durduğu çelik kirişler. Geri kalanlar üst kattaki odalarda çarpık pozisyonlarda uyuyor olmalıydı. Charonte'lerin neden böyle uyudukları hakkında hiçbir fikri yoktu ama uyuyorlardı.

Etleri kırmızılar, turuncular ve mavilerden oluşan iki renkli bir girdap olan iblisleri görünce Sam'in çenesi düştü. Sarı, beyaz ve kırmızı gözleri tavandan parlıyor, sanki dost mu düşman mı olduklarına karar vermeye çalışır gibi sessizce onları izliyorlardı. İblis olduklarını biliyordu ama hangi sınıfa ya da panteona ait oldukları hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Nedir bu
Bunlar mı?"

"Charontes," dedi Dev onun kulağına. "Hiç onların etrafında bulundun mu?" "Hayır."

Nefesi kulağını gıdıklıyordu ve onu göremese de kendisine sırttığı izlenimine kapılmıştı. "Tam olarak sosyal değiller ve özellikle
Ben."

Bu da onun burayı neden seçtiğini merak etmesine neden oldu. "O zaman neden buradayız?"

"Çünkü bahse girerim Dev'in beni sürüklemek istediği bir bok vardır ve sen bunu unutabilirsin, Bear." Hayır yoktu O derin erkeksi ses tonundaki zehri özlüyorum. "Seninle ve kız kardeşinle işim bitti ve bana o değersiz kurdun adını bile anma çünkü ben senin kaltağın değilim ve ben

buradan gitmiyorum. Bana bir çatal sapla, Bear, çünkü tekrar ediyorum, benden bu kadar. D'den O'ya ve gerisini biliyorsun, bu yüzden seni çocuklarıma yem etmeden önce kulübümden defol git."

Dev arkalarında beliren iblisle yüzleşmek için döndüğünde güldü. "Seni görmek de güzel Xedrix. Her zaman bir zevktir."

"Evet, senin için. Benim için asla."

Sam önündeki manzara karşısında ağzı açık kalmamak için kendini zor tuttu.

Dönen mavi teni ve siyah saçlarıyla Xedrix, Dev'in boyunu gölgede bırakıyordu. Bunu yapmak hiç de kolay değildi. Bir tişört ve kot pantolon giymiş olan Xedrix'in bir çift büyük kanadı vardı.

arkasında seğirdi. Bunun saldırma ya da uçma ihtiyacından mı yoksa kesinlikle kızgınlıktan mı kaynaklandığından emin değildi. Ama parlayan gözlerindeki kötülüğü kaçırmak mümkün değildi.

En tuhafı da, kafasından çıkan küçük bir çift boynuz ve uykudan dağılmış kısa siyah saçlarına rağmen iblisin inanılmaz derecede güzel ve erkeksi olmasıydı. Onda uzanıp ona dokunmak istemenize neden olan bir şey vardı.

Tuhaf.

Xedrix bakışlarını ona dikti. "Neden buraya bir Kara Avcı getirdin, Ayı? Onlar hakkında ne düşündüğümüzü biliyorsun ve menüde bile değiller, bu da bizim için iki kat kötü."

"Peşimizde Daimon'lar var."

Bu Xedrix'in gözlerini açmasına neden oldu. İblislerden birkaçı tavandan düştü. Havada dönerek Xedrix'in etrafındaki ayaklarının üzerine zarif bir şekilde indiler.

Mutlu ifadeleri neredeyse komikti. "Akşam yemeği!" En uzun boylu olanı, diğer iblislerden birine beşlik çakarken hevesli bir beklentiyle dudaklarını yalamaya başladı.

En kısa boylu olan başını salladı. "Hayır. Atıştırma zamanı. Tabii onlardan bir sũrũ yoksa. Umalım da œyle olsun."

"Biraz sos lazım," dedi turuncu iblis diğerine iki. Kısa kırmızı olanı itti. "Ceres, bir şişe kap. Ekstra sıcak."

Xedrix onları susturmak için elini kaldırdı. "Eve teslimat için yeterince şanslı değiliz, ocuklar. Bana gũvenin. Buraya gelmeyecekler."

Etrafındaki iblisler dudak bũktũ.

Ceres onun argũmanını yutmuş gibi gũrũnmũyordu. "İçlerinden biri aptal olabilir. Daimonlar pek zeki değildir. Buraya gelebilirler. Belki onları bir ya da iki turistle cezbedebiliriz?"

Uzun boylu olanın yũzũ aydınlandı. "Dışarıya yem olarak birkaç Kara-Avcı bağlayabiliriz."

Bu dũřũnce hepsinin hoşuna gitmiş gũrũnũyordu.

Gœzlerini deviren Xedrix hariç. "O kadar da aptal değiller, inan bana ve dışarıda bir Karanlık Avcısını bağlarsan, Acheron bize Atlantisli gibi davranır ve isteyeceğimiz son şey eve, annemizin yanına gũnderilmek olur. Yoksa siz gerçekten de Yok Edici'nin pek de nazik olmayan yumruğu altında kœleliđe geri dũnmek mi istiyorsunuz?"

"Peki," dedi Ceres huysuzca, kanatları sarkmıştı. "Bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu bilmeliydim." İ ekti.

İblisler kirişlerdeki yerlerine geri dũndũler, ama Dev'e birkaç hakaret mırıldanmadan œnce değil.

umutlarını yükseltti.

Sam, kanatlarını kendi etraflarına sarıp tavana doğru kozalandıklarında onlara baktı. Bu ilginçti... Tuhaftı ama ilgi çekiciydi.

Xedrix ellerini kalçalarına dayamıştı. "Neden buradasın, Ayı?"

"Daimonlar Sam'i istiyor. Nedenini bilmiyorum-"

"Duh." Xedrix onu işaret etti. "O onların can düşmanı. Elbette onu istiyorlar. Parçalar halinde, eminim."

Dev başını salladı. "Sadece bu kadar. Onun ölmesini istemiyorlar. Onu kaçırmayı iki kez denediler-"

"İkiniz de burada olduğumun farkındasınız ve ikinizin de benim hakkımda zihinsel özürlüymüşüm gibi konuşmanıza ihtiyacım yok, değil mi? Kendi adıma konuşabilirim."

En azından Dev'in utangaç görünme nezaketi vardı. "Üzgünüm Sam.

Biliyoruz. Ben sadece Xedrix'i bizim tarafımıza çekmeye çalışıyorum." Tekrar iblise baktı. "Onu canlı istiyorlar. Neden olduğuna dair bir fikrin var mı?"

"Bu şekilde daha lezzetli olur diye mi?"

Sam iblisi görmezden geldi ve Dev'e kaşlarını çattı. "Bunu ona neden soruyorsun? O bir Daimon değil."

Dev ona alaycı bir bakış attı. "Eskiden Stryker'la birlikte yaşıyordu ve cehennemde Stryker'ın metresine hizmet ediyordu, bu yüzden neden senin peşinde olduklarına dair bir fikri olabilir."

Xedrix kaba bir ses çıkardı. "Pek sevdiğim insanlar sayılmazlar ve neden onun peşinde oldukları hakkında hiçbir fikrim yok. Kötü

"Şans mı?"

"Xed..."

"Bana hırlama, Ayı. Daha erken ve henüz yemek yemedim." Her ikisine de sanki tenceresi için onları ölçüyormuş gibi sivri bir bakış attı.

Dev derin bir iç geçirdi. "Onu ne için istiyorlarsa, sen bunun iyi olmadığını anlamalıyız. Hiçbirimiz için. Geceye kadar onu tutabileceğim güvenli bir yere ihtiyacım var."

Xedrix başparmağıyla omzunun üzerinden işaret etti. "Kapı şu tarafta."

"Ona misafir odasını göster."

Xedrix yumuşak, nazik ses karşısında dişlerini gösterdi.

Sam onun arkasından bakınca küçük, ruhani bir kadın gördü. Yüz hatları solgun ve kesinlikle çarpıcıydı. Sarı saçları parlıyor gibiydi ve gözleri... beyaz ve canlı, gerçekten ürkütücüydü.

Xedrix de onu gördüğüne pek sevinmiş gibi görünmüyordu. "Kerryrna... hâlâ uyuyor olmalıydın."

Yavaşça ona yaklaştı ve parmak uçlarında yükselip yanağını sevgiyle öpmeden önce omzuna nazik bir el koydu. "Benim vahşi koruyucum. Merak etme. Ben iyiyim." Elini Sam'e doğru uzattı. "Ben Xedrix'in eşi Kerryrna."

"Sam." Kerryrna'nın barış teklifine baktı ve ürperdi. Güçleri azalmış olsa da, yine de iblisin geçmişinden bir şey çıkarma riskini almak istemedi. "Üzgünüm, sana dokunamam. Saldırgan olmak için değil. Güçlerim buna izin vermez."

Kerryrna kolunu indirdi. "Anlaşıldı ve alınmadım."

Xedrix, Kerryrna'nın elini avucunun içine aldı ve Sam ile Dev'e ters ters bakarken kalbine bastırdı. "Aileme savaş getirirseniz ikinizin de kalbini yerim... sossuz."

Bunu söyleme şeklinden Sam bunun bir anlamı olduğunu hissetti.

Dev başını Xedrix'e doğru eğdi. "Anladım."

Sam, Dev'in ailesinin öldüğü geceye dair bir anının zihninde canlanmasıyla tereddüt etti. Kısaydı, bir anda yok oldu. Anlık ama net. Xedrix'e kaşlarını çatı. "Kurtlar Sığınak'a saldırdığında bizimle birlikte savaştın. Ama sen insandın o zaman." Bu yüzden onu tanıyamamıştı. Yüz hatları benziyordu ama mermer mavisi teni olmadan farklılıklar belirgindi.

Bir kalp atışında, Xedrix bir iblisten bir şeytana dönüştü. Savaşta hatırladığı siyah saçlı, kanatları olmayan yakışıklı insan. "İnsan değil. Sadece insan gibi görünüyordum. Gerçek halimle sokaklarda dolaşmak biraz zor. Cadılar Bayramı'na rağmen. İnsanları korkutuyor ve ben de onların saçmalıklarıyla uğraşmak istemiyorum."

"Onları mangalda pişirmedığınız sürece," diye seslendi Ceres tavandan aşağıya. "O zaman insanlar oldukça lezzetlidir."

Xedrix ona baktı. "Kendi işine bakmayan Charonte'ler de öyle."

Ceres kanatlarıyla kendini tamamen örttü.

Xedrix dikkatini Sam ve Dev'e geri verdi. "Ve eğer insanları öldürürsem, burada kalmamızı sağlayan anlaşmayı ihlal etmiş olurum."

ve hepimiz Daimon cehennemine, tanıdığınız en büyük orospu-tanrıçaya hizmet etmek üzere geri gönderileceğiz." Barın uzak köşesindeki merdivenlere doğru ilerlemeye başladı. "Şimdi beni takip edin."

Yerde ilerlerken Sam bir şey fark etti. Yalınayak yürüyordu ve yerden hiçbir şey toplamıyordu.

Ne garip.

Kafası hâlâ tamamen sessizdi. Dev'den mi yoksa Charonte'nin yaptığı bir şey miydi? Hiçbir fikri yoktu ama bunun için minnettardı. Yeniden normal bir insan gibi yaşamak gerçekten güzeldi.

Birkaç dakikalığına bile olsa. Sırf bunun için bile Daimon mıknaatısı olmaya değerdı. Ama bu çılgınlığın bir an önce sona ermesi gerekiyordu; davet edilmeden içeri dalmalarından bıkmıştı.

Kaba, duyarsız piçler.

Xedrix onları üst kattaki koridorun yarısındaki küçük bir odaya götürdü; burada bir yatak, bir çekmeceli dolap ve içinde eski tip bir elektrik lambası bulunan küçük bir komodin vardı. Bir tanesi Pembeler ve Viktoryen fırırlarla dekore edilmiş - çok kadınsı ve tatlı - sert, açık bir şekilde erkeksi şeytan.

Kapının pervazında duraklayan Kerryana omzunun üzerinden kapiya doğru bir işaret yaptı. "Odamız koridorun hemen karşısında, eğer bir şeye ihtiyacım var."

Xedrix itiraz eder gibi bir ses çıkardı ama Kerryana onu duymazdan geldi.

Sam, yeni yürümeye başlayan bir çocuğun ani ağlama sesini duyunca gerildi.

annesinin onlarinkinin yanındaki odadan gelmesini istiyordu.

Kerryrna hemen ortadan kaybolurken, Xedrix'in bakışı daha da sertleşti. "Dediğim gibi Ayı, savaşı benim Ailen ve ben bunun yapacağın son hata olmasını sağlayacağız."

Dev ellerini havaya kaldırdı. "Barış, kardeşim. Ben asla kimsenin ailesine zarar vermem. Bunu biliyorsun."

Yüz hatları sert olan Xedrix kapıyı kapattı ve gözden kayboldu.

Sam, yürümeye başlayan çocuk ağlamayı bıraktığında içindeki acıyı bastırdı. Acı tatlı anılar içinden geçerek kızıyla bir saniye daha vakit geçirmeyi dilemesine neden oldu. Tanrım, o zamanlar, özellikle de Agaria kolik olduğunda, bu ağlamalar ne kadar sinir bozucu görünüyordu. Sam, bu sesi bir daha duymayacağı bir zamanın hayalini kurarken aklını kaçıracağından korkmuştu.

Şimdi bunu bir kez daha duymak için her şeyini verebilirdi. Olmak için Çıglık atan bebeğini kucağına alıp gece boyunca sallayabildi, sinirleri yıpranmış ve uykusuz kalmış olsa bile.

Keşke o zaman bunun ne kadar değerli olduğunu bilseydi, her kalp atışının ve baş ağrısının tadını çıkarırdı. Her dağınık bebek bezi ...

İrkildi, hataların yeniden yapılmasını diledi. Geri sarmanın hiç olmaması kaderin en acımasız oyunuydu.

Ve geçmişini düşünmek hiçbir işe yaramıyordu. Bu yüzden kendini bugüne ve şu anda neyin önemli olduğuna odakladı. "Kerryrna bir Charonte değil, değil mi?"

Dev, tuğla bir duvara açılan sahte perdelerin altında pencere olmadığından emin olmak için başını salladı. "Hayır. Charonte Atlantisli. Kerryrna bir Sümer dimme iblisi."

Bu çok sık rastlanmayan bir kombinasyondur ve ikisinin nasıl tanıştıklarına dair bir hikaye olmalıydı.
sonunda bir çocukla çiftleşti. "New Orleans'a nasıl geldi?"
Antik Sümer'den buraya uzun bir yol vardı.

Dev onunla yüzleşmek için döndü. "Senin gibi o da düşmanları tarafından kovalanıyordu ve kendini burada buldu. Aslında bu biraz basite indirgemek olur. Kerryana ve kız kardeşleri vahşi ölüm makineleridir ve lanetlenip bağlanmışlardır."

Bu kulağa hiç hoş gelmiyordu. "Kız kardeşleri nerede?"

"Hâlâ kapana kısılmış durumdadır. O tek başına kaçtı."

"Ve bu onun için sorun değil mi?"

Dev güldü. "Evet, garip, değil mi? Görünüşe göre aile birlikteliği onun uzmanlık alanı değilmiş. Onu New Orleans'a neyin çektiğinden emin değilim ama buraya geldiğinde Charonte ve daha da önemlisi Xedrix'le tanışmış. Bir şekilde yerleşmişler ve onu korumaya karar verdi. İblis olmadığımı seviniyorum. Çünkü onu içeri almaları için ne tür korkak maymun işlerinin döndüğünü bilmek istemiyorum... ne demek istediğimi anlıyorsanız ve biliyorum ki sen de biliyorsun."

Sam onun yarı mizahi sözleri karşısında bir "heh" çekti. "Peki ya düşmanları? Hâlâ onun peşindeler mi?"

"Muhtemelen, ama sadece bir aptal onu, onun için hayatlarını feda etmeye hazır Charonte'lerle dolu bir evden çıkarmaya çalışır."

Bu ona en az mantıklı gelen şeydi. "Nerede nereden geliyorlar? Charonte'ler neden şehrin ortasında?"

Güldü. "Mardi Gras, bebeğim. Mardi Gras. Her türlü tuhaf şeyin serbest bırakıldığı ve partilerin yapıldığı zaman."

"Dev..."

Ona gerçek cevabı vermeden önce ayıldı. "Birkaç yıl önce, tanrılardan biri dünyaya yıkım getirmek için kendi diyarları ile bu diyar arasındaki geçidi açtı. Kaçtılar ve Acheron onu mühürledi, sonra da kalmalarına izin verdi. O zamandan beri burada mutlu bir şekilde yaşıyorlar."

"Bizi yok edecek olmalarına rağmen mi?"

"Aslında onlar değil. Hanımları yleydi. Sadece emirlere uyuyorlardı ve şimdi burada olduklarına göre, uymaları gereken kuralları koyan Acheron'a itaat ediyorlar - insan yememek gibi - yoksa onları kendi krallıklarına geri gönderecek. Bir süredir buradalar, bu yüzden anlaşıma işe yarıyor gibi görünüyor." Ona sevimli bir sırıtış attı.

Başını sallayan Sam hâlâ tüm bu olanları anlamaya çalışıyordu. "Peki onları nereden tanıyorsun?"

"Küçük kardeşim Kyle'ı yemeye çalıştılar, o da onları vazgeçirdi. Onlara nasıl bir kulüp kuracaklarını ve normal vatandaşlar olarak insan dünyasında nasıl işlev göreceklerini gösterdi. tavan olayına rağmen. O zamandan beri bize dostça davranıyorlar... en azından çoğu zaman."

Sam i çekti. "Bu kasaba çok tuhaf."

Dev onu kendine doğru çekerken güldü. "Evet ama... bu kadar heyecan verici başka bir yer yok."

Doğru. Çok doğru.

Parmağıyla dudaklarının çizgisini takip etti. "Daimonların senden ne istediğini ğrenmeliyiz."

"İkimiz de bunun dünya barışı olmadığını biliyoruz."

"Kesinlikle hayır." Dev, kızın ağzından gözlerinin köşesine kadar uzanan çizgiyi takip etti. "Gözlerinin yeşil olduğunun farkında mısın?"

Sam'in nefesi kesildi.

"Ne?" "Gözlerin yeşil."

Aynaya koşmak için ondan uzaklaştı. Elbette haklıydı. Yerden hiçbir şey çekememesine şaşmamalı. Hiç Karanlık Avcı gücü kalmamıştı. Aynada kendini görebiliyor olması bile bunun bir kanıtıydı.

buna. Avlanırken gizliliklerini korumalarına yardımcı olmak için, güçlerini kullanmadıkları sürece hiçbir Karanlık-Avcı yansıma yapamazdı.

Ve şu anda, o bir insandı. En azından geçici olarak. "Bu yüzden mi beni dövüşten çektin?"

Başını salladı.

Çünkü onun bildiği tek gerçeği biliyordu. Bu haliyle öldürülebilirdi.

* * *

Ethon Stark dişlerini savaşta geçirmişti. Bir insan olarak onu başarılı kılan şey buydu. Bir Kara-Avcı olarak, bu kan ihtiyacı her zaman yüzeyinin hemen altında kaynadı.

Hiçbir şey ona düşmanlarını yere serip kanlarının akmasını izlemekten daha fazla zevk veremezdi.

pahalı ayakkabılar. İçindeki savaşçı bunun için

yaşıyordu. Yaşadığı tek şey.

Arkadaşları bir elin parmaklarını geçmiyordu ve şu anda içlerinden birinin başı ciddi bir beladaydı.

Sam.

Ondan nefret ediyordu, bunu biliyordu. Ama onu suçlamıyordu. O bir canavardı ve kız onun içinde yaşayan karanlığı görmüştü. En iyi gününde onu delirten karanlığı.

Yine de onu hâlâ arkadaşı olarak görüyordu. Ona karşı hisleri ne olursa olsun, hep öyle kalacaktı. Bu yüzden onu güvende tutmak için canını verirdi.

Lanetlenme ve öyle iğrenç bir varoluş ki, zamanının geri kalanını mutlak sefalet içinde çığlık atarak geçirecekti.

Onun için buna değermi.

Aklının bir köşesinde bu düşünce varken, Sığınak'tan Nick'in Bourbon Caddesi'ndeki evine ışınlandı. Kimsenin neler yapabileceğini bilmesinden hoşlanmadığı için sık kullanmadığı bir güçtü bu. Bilgi güç demekti ve güçlerini ne kadar az kişi bilirse, sırlarını saklamak için o kadar az kişiyi öldürmek zorunda kalacaktı.

El oyması bir merdivenin dibinde cisimlendi.

"Nick!" diye bağırdı, onlara ihanet eden ve Samia'nın hayatını tehlikeye atan kişiyi aramak için merdivenlerden yukarı ve evin içine doğru yürüdü.

Kimse cevap vermedi.

"Nick!"

Yine sessizdi.

Gözlerini kapatan Ethon, evin içinde sürünmek için güçlerini kullandı.

Burada kimse yoktu.

Nick hâlâ Daimonlarla birlikte olmalı ve onlara karşı kim bilir neler planlıyor olmalıydı. Bunun için duyduğu öfke içini parçaladı. Ethon'un kapalı tutmak için her gün mücadele ettiği yaraları açtı.

"Peki, seni küçük piç. Saklanmaya devam etsen iyi olur."

Er ya da geç Nick geri dönecek ve Ethon onu öldürecekti.

* * *

Sam nihayet uyurken Dev gözlerini yere dikti. Uzun boylu ve azılı bir savaşçı olmasına rağmen, onda bir şey
Uyurken inanılmaz derecede

savunmasızdı. Neden senden bu kadar

etkilendim?

Tek istediği onu güvende tutmaktı ve bu hiçbir anlam ifade etmiyordu. Sanki derisinin altındaydı ve ona yakın olmak bile daha önce hiç olmadığı kadar canlı hissetmesini sağlıyordu. Aslında kıyafetlerini çıkarıp onun yanına uzanmamak ve onu kollarına almamak için tüm iradesini kullanıyordu.

Bu hiç ona göre değildi. Normalde tek gecelik ilişkilerini yaşamaktan ve onları mümkün olan en kısa sürede yollamaktan çok daha memnundu.

Kapının hafifçe vurulduğunu duydu.

Yataktan uzaklaşarak kapıyı açtı ve Ethon'u diğer tarafta buldu. "Chi ve ben aşağıdayız. Charonte'ler kulübü açmaya hazır hale getirmek için hareketlenmeye başladılar. Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Hayır. Teşekkürler."

Ethon başını ona doğru eğdi. "Acheron itiraz etse bile onu burada tutmamızı söyledi."

"Ve öyle olacak."

Ethon güldü. "Evet, muhtemelen." Kapıyı kapatmak için hareket etti.

Dev tamamen geri çekilmeden önce onu durdurdu. "Sen ve Sam biraz sıkı fıkı görünüyorsunuz. Onun nasıl Karanlık Avcısı olduğunu biliyor musun?"

Ethon'un yüz ifadesi de ses tonu kadar kuruydu. "Ruhunu Artemis'e sattı."

Dev onun ukalaca yorumu karşısında sinirli bir nefes verdi. "Ciddiyim Ethon."

Kararsızlık karanlık bakışlarına damgasını vururken yatağa doğru baktı.

Sonunda Dev'e döndü ve cevap verdi. "Kız kardeşi ona ihanet etti. Sam daha yeni kraliçe seçilmişti ve kız kardeşi tacı istiyordu. Bu yüzden bir grup Daimon'la Sam'i ve yakın ailesini öldürmeleri için bir anlaşma yaptı ve onları veraset sırasından çıkardı."

Bu haber midesine bir darbe gibi inmişti. Bunun acımasızlığı akıl almazdı. Ne tür bir kaltak böyle bir şey yapabilirdi? "Şaka yapıyor olmalısın."

"Bu konuda asla şaka yapmam. Sanırım Sam bu yüzden psikometri gücüne sahip."

Dev kaşlarını çattı. "Anlamıyorum."

Ethon sesini alçaltmadan önce sertçe yutkundu. "Kız kardeşinin ne düşündüğünü ve planladığını bilseydi ailesini kurtarabilirdi."

Garip bir şekilde, bu mantıklı geliyordu. "Peki kız kardeşi kimleri öldürdü? Sam'i ve diğerk kız kardeşlerini mi?"

"Sam'in sadece bir kız kardeşi vardı." Ethon'ın yüz hatları keskinleşti. Ölümcül. "Kocasını, Dev'i ve üç yaşındaki kızını gözlerinin önünde öldürdüler. ölüyor."

Bu sözlerle birlikte acı ona çarptı. Bir dakika boyunca nefes alamadı. Buna nasıl dayanmıştı? O kendisi için kız kardeşinin kanını istedi. Ne tür bir kaltak kendi ailesine bunu yapabilir?

Kendi kız kardeşi mi? Yeğeni.

Ve her parçasıyla Sam'in kız kardeşinin boğazına sarılıp onu koparmış olmasını umuyordu.

"Böyle dövüşmesine şaşmamalı."

Ethon başını salladı. "Bu yüzden kendini güçsüz hissetmeye dayanamıyor. Hamile olmasaydı, bir sonraki çocuğunu doğurmak üzere olmasaydı, asla-"

"Ne?" Dev'in kalbi durdu.

Ethon'ın yüz ifadesi, Spartalı'nın da en az Dev kadar başına gelenlerden rahatsız olduğunu gösteriyordu. "Onu öldürdüklerinde hamileydi. Bildiğini sanıyordum."

"Bunu nereden bilebilirim ki?" Ethon'a kaşlarını çatı. "Sen nereden biliyorsun?"

Ethon'ın kara gözlerindeki acıyı anlamak mümkün değildi. Keder ve suçluluk. "Kocası benim küçük kardeşimdi."

Tam da başka hiçbir şeyin onu sarsamayacağını düşündüğü anda... bu onu yere düşürdü. "Ne?"

Ethon'un çenesinde bir tik başladı. "loel, onun kocası, benim kardeşimdi."

Dev ağzı açık kaldı. Ethon'ın onu bu şekilde korumasına şaşmamalıydı. Şimdi tamamen anlamlıydı.

Ethon duyguları çalkalanırken sessizliğe gömüldü. loel'in Amazon geliniyle olan mutluluğunu çok kıskanmıştı. İkisinin inanılmaz bir ilişkisi vardı. Ve kardeşi için mutlu olsa da, acı çekmişti. loel, anneleri tarafından Sparta kültüründen uzakta yetiştirilmişti. loel azılı bir savaşçı olsa da, lüks ve şefkat dolu, şımartılmış bir hayat yaşamıştı.

Ethon'un aksine.

loel'in istediği her şey ona gelmişti. Ve Ethon her masa için pençeleşmek ve savaşmak zorunda kalmıştı. bulabildiği hurdalar. Ve bugün bile Sam'le ilk tanıştığı anı hatırlayabiliyordu.

Tam zırhı içinde nefes kesiciydi. Arkadaşları ve kardeşiyle şakalaşırken yaşama sevinci bulaşıcıydı.

Ama gözleri sadece loel'i görüyordu.

Bu yüzden ona olan hislerini gömmüş ve evlenip aile kurmalarını izlemek için geride durmuştu. İhtiyaç duydukları her şeyi, hayatlarını daha kolay ve mutlu kılmak için onlara vermişti. Kardeşinin boğazına tıklan sert dersleri bilmesine gerek yoktu.

Agaria doğduğunda yeğenini o kadar çok sevmişti ki.... tıpkı annesine benziyordu. İşte

Hiçbiri için yapmayacağı şey yoktu. Hiçbir şey.

Öldükleri geceye kadar. Ölüm haberleri geldiğinde savaştaydı. Yaralı ve kanlar içinde, hekim yerine doğruca atına yönelmişti. Aptalca bir şekilde, onlara ulaşabilirse durumu değiştirebileceğini düşünmüştü.

Onları kurtarmak için. Belki de bu bir yalandı ve gerçekten ölmemişlerdi.

Onlara ulaştığında Ioel ve Ree yakılmıştı ve Sam'in cesedi kayıptı.

Ertesi gün kız kardeşinin katledilmiş cesedini bulmuşlardı. Bu cinayetin acımasızlığı ona Sam'in intikamını aldığını çok iyi anlatmıştı. Ancak gerçek şu ki, kız kardeşi ucuz kurtulmuştu. Sam'in ona yaptığı şey, Ethon'un onu ilk bulduğunda yapacağı şeyle kıyaslandığında merhamet gösterilerek yapılmış bir cinayetti.

O olaydan sonra Sam'in peşine düşmüştü ama onu asla bulamamıştı. Ta ki kendi ölümünden yüzyıllar sonra ikisi de Atina'da görev yapana kadar.

Daimonlara karşı savaşta tanışmışlar ve sonra şafak sökerken onu evine götürmüştü.

Kana susamışlık ve geçmişteki bağları onları alt etmişti. Kardeşine o kadar benziyordu ki Sam onu yatağına kabul etmişti.

Bir an için neredeyse huzur bulmuştu. Ta ki kızın akli başına gelene kadar.

Ve onu.

O zamana kadar çok geç olmuştu. Suçluluk duygusu ve acı ikisinin de katlanabileceğinden daha fazlaydı. Bu yüzden kendi yollarına gittiler, arada bir yolları kesişiyordu.

Yine de Ethon onu seviyordu. Ona katlanamamasına rağmen. Buna hakkı olmamasına rağmen. Ethon onu seviyordu.

Her zaman yapardı. Ama bu geçmişte kaldı. Ve şu anda Sam'in ona ihtiyacı vardı.

Ethon onu bir daha yüzüstü bırakmayacaktı.

Dev'in bakışlarıyla karşılaştı. "Bana ihtiyacın olursa aşağıda olacağım."

Ethon geri çekilirken Dev konuşmadı. Sam hakkında öğrendikleri hâlâ kafasını kurcalıyordu. Tanrım, nasıl da Kız kardeşinin öldürüldüğünü bilirken, onun ailesiyle paylaştığı bağı görmek onun için acı verici olmalı. ondan her şeyi.

Hayatını bile.

Midesi düğümlenerek onun yanındaki yatağa oturdu ve elini buklelerinin arasından geçirdi. Zavallı Amazon'u. Çok vahşi ve gururluydu.

En çok sevdiği şeyleri koruyamıyordu.

Kavga sırasında neden çılgına döndüğünü ve onu koridora kilitletiğini şimdi anlıyordu. Muhtemelen bu ona öldüğü geceyi hatırlatmış ve içgüdüsel olarak tepki vermişti. Ama o bir insan değildi.

O bir ayıydı.

Ve onu öldürmek için bir Daimon'dan daha fazlası gerekir.
Çok daha fazlası.

"Sana zarar vermelerine izin vermeyeceğim Sam," diye fısıldadı Sam, bukleleri parmaklarını çekiştirirken. İpeksi teller Sam'in tenini sardığı gibi, Sam'e duyduğu yabancı duygular da kalbini sarmıştı.

Eğer Daimon'lar onu istiyorsa, hayatlarının savaşını vermek üzereydiler. Yine de bu düşünce aklından geçerken, onu bir başkası takip etti.

Annesi gibi gözlerinin önünde ölürken, kendisinin bunu durduracak gücü olmadığına dair bir görüntü. Acı onu parçaladı.

Bu bir korku değildi, bunu
biliyordu. Bu bir önseziydi.

Onuncu Bölüm

Dev, Nick'in Bourbon Sokağı'ndaki malikanesinde küçük hıyardan bir iz arıyordu. Bir yere gitmiş olmalıydı. Nick öylece ortadan kaybolmuş olamazdı. Ve burası hâlâ onu bulabileceğimiz en olası yerdi. Ne olursa olsun, Nick her zaman evine dönecekti. Bir Karanlık Avcısı olarak burada olması

birkaç yıl önce ölmesi her şeyi açıklıyordu. Artemis normalde bir Kara-Avcının öldürüldüğü şehre dönmesi için en az yüz yıl geçmesini şart koşardı; bu sürenin sonunda yakın arkadaşları ve ailesi ölmüş, anıları da yok olmuş olurdu.

bu kadar sert olmazdı. Ama Nick'in mihenk taşına ihtiyacı vardı. -Bu ev ve bu şehir. Onlarsız yapamazdı. Sanki New Orleans onun ruhunu besliyordu ve Dev bunu anlayabiliyordu. Ve şu anda bunun için minnettardı çünkü Nick'i tekrar çevresine katacaktı.

Evet, Ethon daha önce onu aramak için uğradığını ve burada olmadığını söylemişti ama aynı şey değildi.

Ethon onu öldürmeye çalışmıyordu. Sadece Cajun'a zarar vermek istiyordu.

Dev, Nick'in bağırsaklarını ayakkabı bağı olarak kullanmak niyetindeydi ama önce Nick'in taze kokusuna ihtiyacı vardı. Kimse bana ihanet edemez. Hiç kimse.

Dev'in bu işin peşini bırakması için Nick'le aralarında çok fazla geçmiş vardı. Küçük Cajun'un Daimon'ları evine -hayır, odasına- getirmiş olması bir savaş ilanıydı. Nick hepsini Daimonlara sunmuştu ve Dev ondan bir parça almayı o kadar çok istiyordu ki, şimdiden tadını çıkarabiliyordu. Nick'in Sam'i incittiği gerçeğinden bahsetmiyorum bile.

Evet, o piç bunu hayatıyla ödeyecekti.

Ama Nick burada değildi ve görünüşe ve hafif kokuya bakılırsa birkaç gündür buraya gelmemiştir. Nick'in Ev terk edilmiş gibi görünüyordu. Yatakta uyunmamıştır. Kirli havlular ya da dişlerini fırçaladığını ya da banyo yaptığını gösteren ıslak bir lavabo bile yoktu. Jaguar XK-R'ı hala garajda park halindeydi. Ne kıyafetleri ne de ayakkabıları kayıp gibi görünüyordu.

Tuhaf. Nereye gitmiş olabilir? Nick, muhafızı Dogs'a yatmaya gideceğini söylemişti. O zamandan beri kimse onu görmemiştir ve bu dört gün önceydi.

Tertemiz yatak odasından çıkan Dev, üst kattaki koridorda durakladı ve duvardaki, Nick'in erken dönem hayatının büyük bir montajını oluşturan resimlerden birini gördü. Annesi buraya bir şey koymuş olmalı. Nick kibirli biri olsa da genellikle kendini beğenmiş biri değildi.

Dikkatini çeken fotoğrafta kendisi, Nick'in annesi, Aimee ve o zamanlar on beş yaşlarında olan Nick vardı. Kadınlar onunla iyi bir fotoğraf çektirmeye çalışıyorlardı ama Nick, Nick-goof yapıyor ve kesip atıyordu. Dev de arkasından yaklaşıp

onu kafasına sarmış. Dev'in annesi Dev onu boğuyormuş gibi yaparken Nick'in güldüğü, Aimee ve Nick'in annesinin şok taklidi yaptığı fotoğraf. Gerçekten sevimli bir fotoğraftı.

Ve o bir an, olup bitenlerden bir adım geri çekilmesine neden oldu. O çocuk nasıl bir adama dönüşmüş olabilirdi? Dev'in ailesini kim tehdit etmişti? Nick daha birkaç ay önce kurt sürüsüne karşı onların yanında savaşmıştı. Sığınak bu ev kadar onun da eviydi ve Nick artık pek iyi olmasa da o kadar da farklı değildi.

Öyle miydi? Gerçekten hepsine ihanet etmiş olabilir miydi?

Ya yapmadıysa ve sen onun hakkında yanılıyorsan? Ya yaptığı şey için bir sebebi varsa?

Garip bir şeyler oluyordu. İçten içe bunu biliyordu.

Şimdi biraz daha düşününce Nick'in iyi bir nedeni olmadan Sığınak'ı ihlal etti. Cajun pek çok şey olabilirdi ama asla bir dönecek olmamıştı.

"Evlat, kendini neyin içine soktun?"

* * *

"Bir sorunumuz var."

Urian tam karşısında cisimleşince Acheron dondu kaldı. Tanrılara şükürler olsun ki karısına canının çektiği Chunky Monkey dondurmasını getirmek için mutfağa girmeden önce bir çift pijama altı giymişti. Yoksa Urian şimdi kör olacaktı ve bu kesintiye daha da sinirlenecekti. "Ahırda mı büyüdün?"

Arka kapı yüksek sesle çalındı.

Acheron Urian'ın alaycılığına gözlerini devirdi, oysa Urian'ın bu sesi ona "canın cehenneme" demek için çıkardığı çok açıktı. Şanslısın ki az önce karımla harika bir seks yaptım ve bu beni öyle mutlu bir yere götürdü ki senin pisliğin bile bunu bozamaz. Aksi takdirde Urian duvarda yanan bir leke olurdu. "N'aber?"

"Dev uyuşturucu kullanmıyor."

Acheron kaşığı lavaboya koymadan önce kaşığın arkasını yaladı. "Hiç öyle olduğunu düşünmemiştim.... Ketamin belki ama asla uyuşturucu değil. Sen neden yaptın?"

Urian Ash'in dondurma kutusunu dondurucuya geri koymasını izledi. "Az önce eski dostlarımdan biriyle sohbetten çıktım." Urian'ın eski dostlarından birini tanımlamak için kullandığı bir terim.

Hâlâ babasına hizmet eden Daimonlar. Bir zamanlar Urian, Stryker'ın sağ koluydu. Ama bu, Stryker'ın Urian'ın karısını soğukkanlılıkla öldürüp Urian'ın boğazını kestikten sonra onu ölüme terk etmesinden önceydi. Düşünsenize, Urian o kadar aşağılık bir piçti ki bu yüzden babasına karşı kin besliyordu.

Evet.

Stryker'ın çekmecesinde ciddi bir vida eksikliği vardı.

"Bana Daimonların gallu iblis ruhlarını bedenlerine alabildiklerini ve Stryker'ın ordusunu onların kanıyla dönüştürdüğünü söyledi."

Acheron bu sözler karşısında dondu kaldı. Sümer gallu güçleri çok yoğundu. Kötülükte son nokta olan bu güçlerden bir tanesi bir Daimon'un bedenine girdiğinde müthiş bir silah olurdu. Dahası, gallu ısırıkları kurbanları akılsız asalaklara dönüştürüyordu. Biri binlerce kazanabilir.

Saçmalık. Bir Daimon artık kendi türünden daha fazlasını üretebilecekti.

Ash hiç terlemeden bir tanesini indirebilirdi, ama normal bir Kara-Avcı ...

Bu gerçekten kanlı olurdu. Ölümcül değilse bile.

"Stryker ne planlıyor?" diye sordu Urian'a.

Ash'e zihinsel işlevselliğinden şüphe eden bir bakış attı. "Her zaman istediği şey. Büyükbabamı öldürmek ve insanlara boyun eğdirmek."

Ash yüzündeki "ah" ifadesine karşılık verdi. "Golü ben istemedim Urian. Bunu biliyordum. İhtiyacım olan şey oyun planı. Neden halkını dönüştürüyor?" Ash'in telefonu çaldı. Ethon'dan geldiğini görene kadar görmezden gelmeye başladı.

Şimdi ne olacak?

İç çekerek tezgâhın üzerindeki erimekte olan dondurma kâsesine baktı. Tory dondurma çorbasından nefret ederdi. Sonra yeniden dondurdu.

yukarıya, o telefona cevap verirken karısının yatakta onu beklediği yere gönderdi. Neyse ki karısı onun tuhafliklarına alışkındı ve neden kendisinin teslim etmediğini anlayacaktı.

Ancak, bu onun kendini

Dondurma ve karısıyla yapmayı planladığı şeyin kesintiye uğramasından dolayı sızlanıyor....

Bazı günler işi ciddiye alıyordu. İnsanlık neden kendi arkasını temizleyemiyordu?

Nankör piçler.

Telefonunu çevirip açtı.

"Nick Daimon'larla birlikte çalışıyor," dedi Ethon söze girmeden.

"Senden haber almak da güzel Spartalı. Neden böyle düşündüğünü bana söylemek ister misin?"

"Çünkü o küçük pislik Sam'i Sığınak'tan kaçırmaya çalıştı. Tüm ihtişamıyla oradaydı, onu bize sunuyordu. düşmanlar." Ethon bundan sonra konuşmaya devam etti ama Acheron tek bir kelimesini bile duymadı.

Bunun yerine kafasında tam olarak yerleştiremediği görüntüler gördü. Tüm bu senaryoda bir şeyler son derece yanılttı. Nick'in Stryker'a kan bağıyla bağlı olduğunu biliyordu ama Nick bu bağla savaşıyordu....

Onu tekrar Stryker'ın emri altına sokacak bir şey mi olmuştu?

Hayır. Asla olmaz. Nick bunun için fazla inatçıydı. Ash bile onu kontrol edemezdi.

Telefonu kapattı ve Urian'ın meraklı bakışlarıyla karşılaştı. "Charonte kulübüne git ve Dev ile Sam'in peşine takıl. Ona ne gelirse gelsin, kim ya da ne olduğu umurumda değil, sen onu koru."

"Tamam. Neler oluyor?"

"Sadece yap." Ash kendini başkalarına açıklamazdı. Asla. Stryker'ın Sam'i neden istediğine dair hiçbir fikri yoktu ama nedeni ne olursa olsun, şeytani olmalıydı. Stryker amaçsız ve hassas bir şekilde hareket ediyordu. Ve Stryker'ın hareketleri Ash'i doğrudan etkilediği için, güçlerini kullanarak o piçin ne halt ettiğini göremiyordu.

Urian ortadan kayboldu.

Ash, Charonte koruyucusunu çağırdı. pazılarında bir ejderha dövmesi şeklinde bulunuyordu. Simi onun önünde insan formuna girmek için kendini soydu.

On dokuz yaşlarında görünen kız, istediği her boyu seçebilmesine rağmen onun 1.80'lik duruşundan sadece biraz daha kısaydı. Uzun siyah saçları kızıl Öndeki şerit onunkine uyuyordu ve kısa ekose bir etek, uzun motorcu çizmeleri ve siyah deri bir korse giymişti.

Ona bir dizi mutlu dişini gösterdi. "Hola, akri. Biz Akra-Tory, Marissa ve N.J. ile sinemaya mı gidiyorsun? Simi o uzun yeşil dev adamı görmek istiyor unk ona amcasını hatırlatıyor-"

"Henüz değil." Onun söz akışını kesmekten nefret ediyordu ama Simi'nin bazen sonsuza kadar gevezelik etme eğilimi vardı. Bu da hoşuna gidiyordu ve genelde çok komik oluyordu ama şu anda odaklanmaları gerekiyordu. "Bir iyiliğe ihtiyaım var, Sim."

Heyecanla ellerini birbirine srterken gözleri parlıyordu. "Sevmediğin bir şeyi yiyebilecek miyim? Sonunda orospu tanrıçayı yiyebilir miyim? Doğru sosla çok lezzetli olur! Etinin acısını çıkarır." Genişçe sırtıttı.

Ash onu alnından öpmeden önce güldü. "Pek sayılmaz. Yukarı ıkıp Tory'yi benim için korumanı istiyorum."

Simi'nin nefesi kesildi. "Akra-Tory iyi mi? Bebeğimiz yaralanmadı, değil mi?"

Simi Tory'ye hamile olduğunu ilk söylediğinde Teknik olarak onun bebeği olduğu ve on bir bin yıldır da öyle olduğu için Simi'nin kıskanması dehşet vericiydi. Onun yerine,
O da en az onlar kadar heyecanlanmıştı ve şimdi bir kısmının sahibi olduğunu iddia ediyordu.

"O iyi, Sim. Sadece ben bir şey yaparken onu yalnız bırakmak istemiyorum." Ve eğer biri karısına saldıracak kadar aptal ve evinin etrafına ördüğü kalkanı kıracak kadar güçlüyse, Simi'nin onu paramparça etmesini istiyordu.

Karısı konusunda güvendiği tek kişi Simi'ydi.

"Tory'ye acil bir durum olduğunu ve hemen döneceğimi söyle."

Simi şüpheyle başını eğdi. "Akri nereye gidiyor, Simi onunla gidemez mi?"

"Dışarı, Sim. Şimdi lütfen onu koru ve unutma, ona zarar vermeye çalışan olursa, eldivenini tak bebeğim ve onlara ziyafet çek. bağırsaklar."

Ortadan kaybolmadan önce onu selamladı.

Ash sokak kıyafetlerini -uzun siyah deri mont, siyah kot pantolon ve tişört- giyerek New Orleans'taki küçük mütevazı evlerinden Artemis'in

Olimpos Dağı'ndaki tapınak. Dışarıdan bakıldığında tapınak çok güzeldi. Orman ve doğa sahneleri ile altından yapılmıştı. her tarafını süslüyordu. Ama Artemis gibi o da kesinlikle derinin altında bir durumdu.

Orospu-tanrıçanın bir zamanlar kendisine işkence ettiği yere gitmeye zorlandığında içi öfkeyle burkuldu. Bu tapınaktan, bir ateş kadar derin bir tutkuyla nefret ediyordu.

Binlerce güneş. Artık Artemis'ten kurtulduğuna ve onu gerçekten seven biriyle olmanın nasıl bir şey olduğunu keşfettiğine göre, ziyaret için bile olsa geri dönmek zordu.

Yaldızlı kapılardan geçerken on bir bin yıllık acı kızgınlığını bastırmaya çalıştı, sonra kısa kesildi.

Tapınak tamamen insansızdı. Artemis'in hizmetçileri bile yoktu. Bu hiç iyi değil. Bunun ne anlama geldiğini anlayınca midesi bulandı.

Nick, seni zavallı orospu çocuğu. Ne yapıyorsun?

Bu çocuğun içinde her zaman intihara meyilli bir damar vardı ve Artemis'le birlikte Nick'in mutlu-şanslı hayatını ne kadar berbat ettiklerini görmek Acheron'u hasta ediyordu. Suçluluk duygusu içini kemiriyordu ama geçmişle ilgili yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Bu gelecekle ilgiliydi.

"Artemis?" Ash seslendi. Derin sesi mermer odanın içinde yankılandı.

Kadın anında adamın önünde belirdi. Sadece bir tanrıçanın olabileceği kadar mükemmel olan bu kadın, şehvetli vücudunu saran alışlagelmiş beyaz kılıf elbisesini giymişti. Uzun kıvılcık saçları o kadar mükemmel bir yüzü çerçeveleyiyordu ki ona bakmak bile zordu.

Yine de yüzyıllardır onun parmağı altında olması, yokluğundan başka bir şeyi takdir etme yeteneğini elinden almıştı ve geldiğinde gerçekten minnettar oldu.

Bir ayağından diğerine geçerken uzun, kırmızı başparmağını çiğnedi. Ash uzun süre acı çeken bir iç geçirdi. Kızın gergin bir şekilde seğirmesinden kötü olacağını anlamıştı.

"Neler oluyor?"

Cevap vermeden önce dudağını ısırıp ve masum görünmeye çalıştı. Başarısız oldu. "Ne demek istiyorsun?"

"Kahretsin Artemis, benimle bu oyunu oynama. Benden bu kadar. Nick nerede?"

"Nick kim?"

Hırlayarak kızın kolunu tuttu ve onu kendine doğru çekti. Evet, olması gerekenden daha sertti, ama o Onu yüzyıllar boyunca acımasızca dövmüş ve sonra da karısını öldürmeye çalışmış. Tanrı affedici olduğu için şanslıydı, yoksa ...

"Burada olduğunu biliyorum. Güçlerinin izini sürdüm. Bunu yapabilen bir avuç tanrıdan biri olduğumu unutmuş gibisiniz."

Yatak odasını işaret etmeden önce yutkundu.

Bunun ne anlama geldiğini anladığında daha fazla mide bulantısı onu tüketti. "Onu kendine mi bağladın?"

Adamın elini kolundan silkti. "Sana ne bundan? Beni terk ettin, unuttun mu?"

Ona yaşattıkları düşünülduğünde, sanki hatalı olan oymuş gibi konuşması onu şaşırtmıştı. Ama bir konuda haklıydı. Bu onu ilgilendirmezdi. Nick yetişkin biriydi... her ne haltsa artık.

Yine de, bu çok aşırıydı. Artık onun ölmesini isteyen varlıklardan biriyle aynı hizaya gelmişti.

Harika. Sadece harika. Bu tren enkazının geldiğini gördü ve maalesef ayağı raylara sıkıştı.

"Sen tam bir baş belasısın," diye hırladı. Kadının yanından geçerek güçlerini yatak odasının kapılarını açmak için kullandı. Duvarlara çarptıklarında büyük bir gürültü çıkardılar.

Odasına girdiği anda dondu kaldı.

Beklendiği gibi Nick yatağında çıplaktı. Ancak bir çeşit ateşin pençesindeydi. Tamamen baygındı ve tüm vücudu terden parlıyordu. Ama Ash'i en çok endişelendiren şey Nick'in Ash'in bilmediği bir dilde fısıldamasıydı. Bir tanrı olarak, konuşamadığı ya da anlayamadığı bir dil olmaması gerekiyordu.

Nick'in ne söylediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Anlamsız mıydı? Yine de kulağa rastgele olamayacak kadar kesin ve biçimlendirilmiş geliyordu. Ensesindeki tüyler diken diken olmuştu.

Ash Artemis'e ters ters baktı. "Ona ne yaptın?"

Artemis omuz silkerek birkaç adım ötede durdu. şeffaf altın perdelerle örtülü beyaz fildişi yatağa uzandı. "Bir şey yok. Bir günü aşkın süredir soğuyor."

"Yanıyor, Artie. Kelimeler 'yanıyor'." Neden konuşma dilini hiç düzgün kullanamıyor?

"Oh, her neyse." Bu umursamaz tavır onu boğmak istemesine neden oldu. Nick ölebilirdi ve onun tek derdi, diğer tanrılar onu görmeden cesedini nasıl atacağı olurdu.

Ash bunu düşünmemeye çalışarak Nick'in göz kapağını kaldırdı ve gözlerinin şeytan kırmızısı olduğunu gördü. Derisi cehennem ateşi gibi yanıyordu. Nick'in dişleri normalden daha uzundu. Tırtıklıydı.

Neler oluyordu? Başka bir şeye mi dönüşüyordu? En önemlisi, onu kim ya da ne kontrol ediyordu?

"Ne zamandır böyle?" Kız cevap vermeden önce bir tiksinti sesi çıkardı. Ne aptalca bir soruydu bu. Artemis için zamanın hiçbir anlamı yoktu. "Hastalanmadan önce bir şey söyledi mi?"

"Hayır."

Sinirlenen Ash, güçlerini kullanarak ne olduğunu araştırmaya başladı. aralarında olanları. Tek gördüğü seks yapmaları ve Nick'in acı içinde geriye düşmesiydi.

O zamandan beri hareket etmemişti. Ama Ash daha derinlere indikçe, bu Nick'ten diğer Nick enkarnasyonlarına geçti. Ve orada gördüm...

"Oh,

kahretsin.

"

Artemis sıçradı. "Ne?"

Ash, Nick'in kalbine doğru şiddetli bir Tanrı şimşegi fırlatırken onu görmezden geldi.

Nick komadan sallanarak çıktı. Özellikle de ona vuranın Ash olduğunu görünce. Ash'i yakalamak için hamle yaptı ama Ash dönerek ondan uzaklaştı. Nick öfkeli bir homurtu çıkardı. "Burada ne halt ediyorsun, pislik herif?"

Ash aralarına biraz daha mesafe koydu. Nick'in onu incitmesinden korktuğu için değil, Nick'i incitebileceğinden korktuğu için. "I
senin için de aynı şeyi sorardı." Artemis'e baktı. "Senin daha iyi bildiğini sanırdım."

Nick ona saldırdı.

Ash vücudunu Nick'in yanına yaklaşamayacağı şekilde siper etti - yine Nick'in koruması için. Cajun'un Acheron'un tüm sabrını aşındıran bir yolu ve ağzı vardı.
onu şiddete Artemis'in onu takip etmesinden daha hızlı motive etti.

"Bir iblis birinin kılığına girdiğinde ne olduğunu hatırlıyor musun?" Ash sordu.

Tamamen çıplak olduğu gerçeğinden habersiz olan Nick ona dudak büktü. "Ne kadar aptalca bir soru bu böyle? Tabii ki biliyorum."

Kopyalanan kurban komada bırakıldı... Ya da öldü.

Ash bakışlarını Nick'in üzerine dikti. "Hatırladığın son gün neydi?"

"Bugün. Salı."

Ash başını salladı. "Bugün cumartesi Nick. Bir süredir Üç buçuk gün komada kalacak." Güçlerini kullanarak Nick'in elini tuttu ve Ash'in söylediklerini doğrulayan yanaklarındaki bıyıklara sürttü.

Sonunda bu onun kabadayılığının bir kısmını ortadan kaldırdı. "Ne?" Sonra sertleşti. "Elimle oynamayı bırak, seni lanet sapık."

Ash onu serbest bıraktı ve üzerine bir battaniye örttü. "Dostum, penisi dışarıda duran ben değilim. Biraz haysiyetli ol."

Nick battaniyeyi beline dolamadan önce onu tersledi.

Ash onun nefretini görmezden geldi. "Bil diye söylüyorum Gautier, Sığınak'a saldırdığını düşündükleri için senden bir parça isteyen birkaç Kara-Avcı ve Arı-Avcı var."

Nick bön bön baktı. "Kurtlar saldırdığından beri yanına bile yaklaşmadım."

"Biliyorum. Vücudunu senin gibi davranan ve koruyucularını sana karşı kışkırtan birine ödünç verme nezaketini gösterdiğinden beri neler olup bittiği hakkında seni bilgilendiriyorum. sen."

Nick küfretti, sonra sanki varlığını hatırlamış gibi Artemis'e baktı. Ash'e dik dik bakmaya başlamadan önce yüzü gerçekten de kızarmıştı. "Stryker'ı öldüreceğim."

"Ondan uzak dur. Henüz güçlerinde onunla kapışmayı düşünecek kadar bile ustalaşmadın. Güven bana. Şu anda yapacağın tek şey onu güzel bir kıymalı turta yapmak olur."

Nick kendini ele verecek bir şey söylemeden önce sessizliğe gömüldü. Acheron'un bildiğinden daha fazla yeteneği vardı ve

Nedense katlanarak büyüyor gibiydiler. Zayıf dizli bir acemi değildi. Ama Ash'in bunu bilmesine gerek yoktu.

Henüz değil.

Nick içinden tuhaf bir dalgalanma geçerken irkildi. Son zamanlarda çok sık oluyordu ve nedenini bilmiyordu. Keskin ve yoğun, nefesini kesiyordu. Bir diğeri omurgasına vurarak onu dizlerinin üzerine çöktürdü.

"Nicky?" Artemis onun yanına koştu.

Kafasında tuhaf görüntüler dans ederken Nick onu geride tuttu. Geçmişinden bazı şeylerin yeniden düzenlendiğini gördü.... Tanımadığı insanlar ve ölmüş olan diğerleri ...

Bu da ne...?

"Sen iyi misin?" Ash sordu.

Hayır, ama bunu Ash'e itiraf edecek değildi. Bir daha hiç kimse onun zayıflıklarını bilmeyecekti. Neler olup bittiği onu ilgilendirirdi. Ash ona zaten bir kez ihanet etmişti. Hayatına zarar vermesi için ona bir şans daha vermeyecekti.

Ve kafasının içinde, son zamanlarda gittikçe yükselen sesleri duydu. Etrafındaki insanlara zarar vermesini isteyen sesler. Çok baştan çıkarıcıydılar ve onlarla birlikte karşı konulması çok zor bir güç geliyordu.

Gözlerinin kızardığını hissetti.

Ham, ilkel bir güç geliyordu ve kan istiyordu. Tek soru şuydu: Kimin?

On Birinci Bölüm

"Anne?"

Sam konuşmayı yeni öğrenen çok küçük bir sesle irkilerek uyandı. Yatakta yatıyordu, acaba hayal etmişti.

Görmemişti.

"Şşşt, ufaklık, bu kadar yüksek sesle konuşma. Misafirlerimiz var." Kerryana, duyma menziline çıkarken annelerin çocukları için ayırdığı o tatlı oktavda konuşmaya devam etti.

Sam nefesinin altında küfretti. Eğer bir çocuk daha görür ya da duyarsa ...

Tanrılar son zamanlarda onu cezalandırmaktan zevk alıyormuş gibi görünüyordu. Kederi onu boğarken ağlamak istiyordu. Neden kendi çocuklarını büyütememişti? Onların büyüdüğünü görüp hayatının tüm günlerinde onlara sarılamaz mıydı? Plan buydu. O ve loel, birlikte yaşlanmak...

Lanet olsun size, tanrılar.

Hayır. Kaybettikleri için kız kardeşini suçluyordu ve bu hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Acı hâlâ oradaydı, çiğdi ve kanıyordu.

Al bakalım, Amazon. Sen bir Kara Avcısın. Koruduğu tüm insan ırkının annesiydi. Kendi ailesinin hayatını kurtaramazken bile onların hayatını kurtarmıştı. Bu ironi onu yüzyıllardır rahatsız ediyordu. Ve o aşağılık sürtük merhamet dilenirken bile ona kız kardeşinin boğazını parçalama gücünü veren de buydu.

Merhamet, kıcım.

Bu onun içinde yoktu. Artık değildi. Öbür tarafa geçtiği ve hayatın gerçek dehşetini gördüğü günden beri yoktu. Sadece onun değil, sayısız kişinin üzerine yığılmıştı. Orada yatarken geçmişin görüntüleri onu yaktı ve içini sızlattı. İstiyordu.

Lütfen bana yardım edin....

Arkasından gelen hafif bir horultu dikkatini geçmişten uzaklaştırdı ve ağır, kaslı bir kolun koruyucu bir şekilde üzerine örtüldüğünü fark etti. Sıcak bir bedenin onunkine bastırıldığı gerçeğine.

Dev.

Ayı onu tarif edilemeyecek kadar değerliymiş gibi kucakladı. Kocasının bir zamanlar yaptığı gibi...

İçinden şefkat geçti. Böyle uyanmayı ne kadar özlemişti. Bir erkeğin vücudunun onunkiyle sarmaş dolaş olduğunu hissetmeyi. Dikenli tüylerinin bacaklarına sürtünmesini.

Onun sert aleti

kalçasına yaslanmıştı. Dev'le birlikte olmaktan neden hoşlandığını bilmiyordu. Görünürde hiçbir dur işareti olmadan onu duvarlara doğru sürükledi. Onu tartaklıyordu, bundan nefret ediyordu ve zaman zaman erkek bir boynuzlu köpeğin timsaliydi.

Kibirliydi. Dik kafalıydı.

Ve onu güvende tutmak için hayatını riske attı. Şimdi bile burada olmak zorunda değildi ama yine de orada yatıyordu.

Oyuncak bir ayı gibi. Bu düşünceye sessizce güldü. Dev'in sevimli bir yanı yoktu. O tamamen kaslıydı. ve o çok büyüktü.

Bakışları adamın kolundaki ok ve yay dövmesine gitti. Sam onun yaptığı fedakârlığı yapmamıştı ama çağrışı anlıyordu. Sam yutkundu. Artık ölmek istemiyorum....

Çok uzun zamandır yalnızdı. Yüzyıllar boyunca acı çekmiş ve gözyaşlarını emmişti. Hiçbir şey bunu hafifletmemişti.

Şimdiye kadar. Her ne sebeple olursa olsun, Dev onun hissettiği acıyı yok etti. Bir şekilde berbat mizahı ve tuhaf bakış açısıyla her şeyi daha iyi hale getirdi.

Bu çok yanılttı. O bir Karanlık Avcısı'ydı, o ise bir Varlık Avcısı. Düşman olmaları gerekiyordu.

Yine de öyle hissetmiyordu. Ve şu anda nefesiyle tenine düşerken ve kolları onu sararken, onu istedi. Ona verdiği sıcaklıkla yıkanmak istiyordu. Onun kokusuyla sarhoş olana kadar onu içine çekmek...

Dev uyandığında hayatında aldığı en tatlı öpücükle karşılaştı. Sam çıplak bedenini onunkinin üzerine örterken öpücük şefkatli ve sıcaktı. Göğüsleri göğsüne yaslanmıştı ve ona erkek olduğuna neden bu kadar memnun olduğunu hatırlatıyordu.

Ona bakmak için geri çekilmeden önce dudaklarını dişleriyle ısırdı. Geceliği yoktu; onu uyandırmadan önce yere atmıştı ve bukleleri dökülüyordu kremsi omuzlarının etrafında. Gözleri bir kez daha koyu kahverengiydi. O bir Karanlık Avcısıydı ve şu anda o da onun gönüllü kurbanıydı.

Ona gülümsedi. "İşte bir erkeği uyandırmanın yolu budur."

Başını sallayarak buklelerinin güzelce sallanmasına neden oldu. "Hayır... onu uyandırmanın yolu bu."

Adam ona ne demek istediğini sormadan, kadın adamın vücudundan aşağı kaydı ve onu ağzına almak için başını eğdi. Zevk tüm benliğini sararken aklı başından gitti.

Evet, bu konuda kesinlikle haklıydı. Bu bir erkeği uyandırmak için çok daha iyi bir yoldu. Ah, kahretsin, eğer böyle başlarsa her gün iyi bir ruh hali içinde uyanmaktan memnuniyet duyardı. Kızın dili, onu tamamen ağzına almadan önce boylu boyunca aşağı doğru inerken nefesini sertçe içine çekti. Her yeri titrerken gözleri kafatasının içinde geri yuvarlandı.

Onun tadını çıkarmasını izlerken elini yumuşak, bal rengi buklelerine daldırdı. Tanıdığı en inanılmaz kadın o değilse ne olaydı. Onun utangaç ya da çekingen olmamasını seviyordu. Hiçbir şekilde çekingen değildi. Onu, bir erkeğe son kez dokunacakmış gibi seviyordu. Sanki bir dakika içinde öleceklermiş ve bu onun yaşamak için son şansymış gibi.

Yoğunluğu ve becerileri inanılmazdı. Güçleri artarken elini onun yanağına koydu. Onun yeteneklerini bu şekilde besleyebilmesinin sebebi neydi? Bundan da öte, daha önce hiçbir kadının dokunmadığı bir yerden dokunmuştu ona.

Kalbi.

Hayatı boyunca yalnızdı. Evet, etrafta insanlar vardı ama kimse onu görmemişti. İnsanların, kardeşlerinin bile ona bu kadar yaklaşmasına asla izin vermemişti. Sonra değil Bastien ve Gilbert'ı kaybetmişti. Genç bir yavruyken ağabeylerine tapardı ve onlar Aimee'yi korurken öldüklerinde ...

Kayıplarını asla atlatamadı. Tam olarak atlatamadı. Bu yüzden kız kardeşi ve annesine karşı her zaman çok korumacı olmuştu. O kardeşlerini gururlandırmak istiyordu. Bunu bilmelerini sağlamak için

Onlar gitmiş olsa bile, geride kalan sümüklü yavru kendi başının çaresine bakabilirdi.

Hayat baktandı. Bunu o da herkes kadar iyi biliyordu ve Sam'in üzerine bu kadar sıcılmasından nefret ediyordu. O da Onu, üzerine atılan acıdan uzaklaştırmak istiyordu. İkisinin de içinde yaşadığı düşmanca dünyadan uzaklaştırmak.

Ama şu anda, onu acıdan ve sefaletten uzaklaştıran kişi oydu.

Sam Dev'i dişlerken homurdandı. Bir erkeğin tadına bakmayı her zaman sevmişti. Kokularını ve hislerini. Ve Dev... O her şeyden daha tatlıydı.

Daha fazlasına aç olan kadın, adamın vücuduna tırmanıp kendini ona dayamadan önce son bir kez yaladı. Derin bir ses verdi, erkeksi bir hırıltı. Elini göğsünden kaldırdı, böylece onu yumuşak ve kolay bir şekilde sürerken parmaklarının pedlerini kısıtıp kızdırabilirdi. Onunla sonsuza dek bu şekilde kalmayı ne kadar da istiyordu.

Ama kapılarını yırtan aslanlar vardı. İkisinin de peşinde düşmanlar ve uğruna savaşmalarına bağlı olan bir dünya. Görevini anlamıştı. Davasına inanıyordu. Yine de şu anda kendisi için bir şey istiyordu. Bir anlık huzur ve bağlantı.

Bunu istemek çok mu fazla?

"Çok güzelsin," dedi Dev elini kızın bacaklarının arasına kaydırıp onun zevkini artırırken.

Sam tısladı. "Bütün ayılar bu kadar nazik midir?"

Onun sorusuna güldü. "Erkek ayılarla yatmak gibi bir alışkanlığım yok, nereden bileyim?"

Onun kahkahasına katıldı. Sonra kahkahaları büyük bir zevk dalgasının altında kayboldu. Zevkin içinden akıp gitmesine izin verdi, bu onu ürpertti ve titretti.

Ta ki bakışları kazara kapıya düşene ve gerçeklik ruh halini bölene kadar. Yakında hava kararacaktı. Bunu hissedebiliyordu. O zaman onu terk etmek ve Daimonlar onun peşindeydi. Hem onun hem de kendisinin iyiliği için. Daimonların Sığınak'a dönmesini göze alamazdı. Ailesini tehlikeye attığında değil. O

buna değmezdi.

Neden bir an olsun huzur bulamıyorum?

Çünkü ruhunu dünya uğruna satmıştı....

Dev, Sam'de bir şeylerin değiştiğini hissetti. Birbirlerinin kollarında çıplak olmalarına rağmen aralarında bir duvar yükselmişti. Elini geri çekti. "Canını yaktım mı? Sen?"

"Hayır, bebeğim. Bana kesinlikle zarar vermedin."

Ama gözlerinde bir gölge vardı. Bir acı. Bunu ondan alabilmeyi ne kadar isterdi.

Dev ayağa kalktı, böylece kız ona karşı öğütmeye devam ederken onu tutabildi. Yüzünü onun boynuna gömdü ve onun itişlerine göre onu okşamaya devam ederken onun tadına baktı. Onun kokusu içindeki ayıyı vahşileştirdi.

Sam, Dev'in kendisine sarıldığını hissetmekten zevk alıyordu. Ellerini Dev'in uzun saçlarında gezdirdi ve saçlarının Dev'in saçlarına karışmasına izin verdi.

bukleler. Tanrım, muhteşemdi. Her gün bir kadın onun gibi bir adam bulacak kadar şanslı olmuyordu.

Dev keskin bir hırıltıyla ondan uzaklaştı ve ona öyle sıcak bir bakış attı ki, kanı cızırdadı. Kız ona sorunun ne olduğunu sormadan Dev ağırlıklarını kaydırды ve onu yatakta yan yatırdı. Bacaklarını ayırmak için kalçasını kullandı. ve ona arkadan girdi. Etrafını tamamen saran adam, kendini derinlere doğru sürükledi.

Kendini korunmasız ve aynı zamanda güçlü hissediyordu. "Ne yapıyorsun?"

Kulağına nefes vermeden önce eliyle göğsünü kavradı, "İşte bir ayı kadını böyle alır."

Adam vuruşlarını hızlandırdıkça ve zevki arttıkça düşünemiyordu. Adamın gücünden mi yoksa başka bir şeyden mi bilmiyordu ama hayatında hiç böyle bir şey yaşamamıştı. Her itiş, nihai coşku üzerine bir çalışmaydı.

Ve boşaldığında, bu şimdiye kadar yaşadığı en yoğun orgazmdı.

Dev ona katılana kadar kulağına usulca güldü. Sonra, hâlâ sert bir şekilde onun içinde kaldı ve düzensiz bir şekilde nefes alırken ona yakın durdu. Adamın sıcaklığı onu sarmaladı ve kendini mutlu bir şekilde güvende ve garip bir şekilde akli başında.

Sam kalbinin onun omzuna çarptığını hissedebiliyordu. Bu anın ve onun sıcaklığının tadını çıkarırken bıçakla kesildi. "Boynuzlu köpek olmana şaşmamalı. Yaptığın işte gerçekten çok iyisin."

Samia'nın yanağına şefkatli bir öpücük kondurmadan önce saçlarını geriye doğru taradı. "Bu anı ucuzlaştırma Samia. Bunu hiçbir kadınla yapmadım. Bu bizim dostlarımız için ayırdığımız bir şey."

"O zaman neden benimle yaptın?"

"Çünkü kulağa ne kadar aptalca gelse de, başka hiç kimseyi önemsemediğim bir şekilde seni önemsiyorum. Kural olarak, insanları pek sevmem. Aileme tahammül edebilirim ama günün sonunda yalnız kalmayı tercih ederim. Tek kadın sensin
Şimdiye kadar aradığım."

Buna inanmaya cesaret edebilir miydi? İmkansız görünüyordu ve yine de ...

Bunun doğru olmasını istiyordu çünkü o da bunu anlıyordu. Onun için de aynı şeyleri hissediyordu. "Neden?"

Onun burnunu öptü. "Hiçbir fikrim yok. Kız kardeşim ve yeğenlerim bir yana, sen tanıdığım en sinir bozucu kadınsın. Tek anlayabildiğim ya kafadan hasta olduğum ya da tam bir mazoşist olduğum."

Karnına dirsek attı.

"Ah!" diye homurdandı aynı anda telefonu çalmaya başladı. "Ne demek istediğimi anladın mı? Sana katlanabilmem için istismar bağımlısı olmam gerekiyor." Onun üzerinden komodine uzandı ve
Cevap verebilmek için telefonunu kaptı. Ona hem sevimli hem de kötücül olmayı başaran bir bakış atarken saçları üzerine düştü. "Bana iyi davran Amazon, yoksa telefonumla sana dokunur ve sana imgelemler veririm."

"Muhtemelen sen de öyle yapardın."

Gülümseyerek, cevap vermeden önce yuvarlandı.

Sam, güçlerinin geri geldiğini ve çarşafın artık olmadığını fark ettiğinde çarşafı kendi etrafına sardı.
kirletici her....

Neler oluyordu? Neden diğerk insanları algılamıyordu?

"Bundan emin misin?" Dev saçlarını geriye taradı ve başını kaşıdı. diğerk hat. "Evet, tamam. Size güveniyorum. İzliyor olacağız ve bir şey olursa sana haber vereceğim." Telefonu kapattı ve ona baktı. "Ash'e göre Daimonların içeri girmesine izin veren Nick değilmış."

"Ne?"

"Kendisi gibi davranan biri olduğuna yemin ediyor."

Gautier benzeriyle yaptığı konuşmaya geri döndüğünde burnunu kırıştırdı. "Bilmiyorum. Gördüğümüz Nick oldukça ikna ediciydi."

"Doğru, ama Ash bize yalan söylemez. Bazı şeyleri saklayabilir ama yalan söylemez, özellikle de böyle bir konuda."

Bu kadarı doğruydu. Ve orada otururken, Nick'le ilgili bir şeylerin doğru olmadığına dair hissettiği sızıyı hatırladı. Sahtekârı fark etmiş miydi? "Peki Nick değilse, kimdi?"

"Kimsenin cevabını bilmediği soru bu."

Sam pirinç yatak başlığına yaslanırken Bu düşünceyi kafasında evirip çevirdi. "Neden bize Nick olarak geldiler? Bizi ona karşı kıskırtmaya mı çalışıyorlardı?"

"Mantıklı olurdu. Onunla koruma ekibindeki insanların arasını açmak."

"Ama neden?" Nasıl kesip biçerse biçsin, Gautier'ye komplo kurmak için bir neden bulamıyordu.

"Belki de sana yakınlaşmak istedikleri kadar basittir ve Gautier taklit edebilecekleri tek kişiydi."

Bu işe yarayabilirdi ve Dev haklıydı. şu anda ne kadar şüpheli olsalar da onlara yaklaşmak zor olacaktı. "Ama neden sadece saldırmıyoruz?"

"Ailemi karşılarına almak istememiş olabilirler. Nick gibi, adamımız da seninle birlikte odaya girip geçidi ağabildi. Ön kapıdan girip size ulaşmak için savaşmaktansa daha az kan dökölür."

Bir başka geçerli nokta.

Kapı alındı.

Dev güçlerini kullanarak vücudunda giysiler oluşturdu ve aynı zamanda kadının üzerine daha kalın bir örtü attı. "İçeri gel."

Sam onun tepki süresinden etkilenmişti. Adam kesinlikle birçok açıdan yetenekliydi.

Kapı açıldığında büyük bir yemek tepsisi taşıyan bir Charonte gördüler. "Xedrix a olabileceğinizi düşündü."

Sam Dev'e gülümsedi. "Sizi bilmem ama benim iştahım epey kabardı."

Dev sırtarak tepsiyi almak için yataktan kalktı. Tam o sırada Charonte ona ulaştığında tepsiyi ona doğru fırlattı ve onu duvara geri itmek için kullandı. Dev ona kafa attı ama bu iblisi korkutmadı. Dev'i saçlarından yakaladı ve boynundan öyle derin bir ısırık aldı ki, kelimenin tam anlamıyla onu parçaladı.

Kan gömleğinden o kadar hızlı akarken Dev sendeleyerek geri çekildi ki, kan kaybından ölmesine fazla zaman kalmayacağını biliyordu.

Tökezleyerek uzaklaştı, bir havlu ortaya çıkardı ve yarayı kapatmaya çalıştı.

Hâlâ çıplak olmasına rağmen Sam yataktan çıktı ve Dev bilincini kaybetmemek için mücadele ederken iblisi makasla tekmeledi. Onun daha kötü yaralanmasına izin vermeyecekti. Elinden gelse bile.

Dev güçlerini kullanarak ona hızlıca bir kot pantolon, botlar ve bir tişört giydirdi. Onun çıplak olmasını takdir etse de, bunu tercih etmeyeceğini biliyordu. Yine de kesinlikle hayatını onun alçakgönüllülüğünün önüne koymasını takdir etti.

Neden bu yaranın kanamasını durduramıyorum? Sanki üzerinde hayatta kalamayacağını garanti eden bir büyü varmış gibiydi.

Charonte ona doğru hamle yaptı.

Sam onu çenesinden yakaladı ve yumruğunu çenesine sapladı. nefes borusuna üç kez hızlıca vurdu. Öksüren iblis sendeleyerek uzaklaştı. Sam onu takip etti, yumrukladı ve ısırtıklarından tüm gücüyle kaçınarak bir profesyonel gibi üzerine atladı.

Dev onun yeteneklerinden etkilenmişti ama yapabiliyorken bunu durdurmanın zamanı gelmişti. Dövüşe yeniden katılmak ve kafasını omuzlarından koparmak için gitti.

Hiçbir iblis beni öldürüp yaşayamaz. Eğer aşağı incekse, Charonte'yi de yanında cehenneme götürecekti.

Şaronte gülerek bir eliyle Dev'i kaldırdı ve Onu yerden beş metre yükseklikteki duvara fırlattı, sonra Sam'e döndü ve vücuduna sarıldı. Bir an savaşıyordu. Sonra, o ve iblis gitmişti.

Dev yerde kanlar içinde yatıyordu, olanlar karşısında dehşete düşmüş ve sersemlemişti.

İblis onu varoluşlarından koparıp almıştı.

On İkinci Bölüm

Dev'in çağrısı üzerine Ethon, Chi ve bir adım arkasındaki iki köpekle birlikte koşarak odaya girdi. Dev hâlâ Kanamasını durdurmaya çalışıyor ve bunu başaramıyordu. Kara Avcılar'ın aksine ölümsüz değildi ve bunu kısa sürede kontrol altına alamazsa ölecekti.

Ona ilk ulaşan El Escorpión'du, Orta Çağ'dan beri kullandığı siyah hançerlerden dolayı bu ismi almıştı, akrepleri olan bir Karanlık-Avcı olmuştu. bıçakların ve kabzaların üzerine kazınmıştı. Kimse gerçek adının ne olduğunu bilmiyordu ve çoğu kişi onu sadece Scorpio olarak anıyordu. Geçmişiyile ilgili anlattığı tek şey Ortaçağ İspanya'sında bir şövalye olduğuydu; hangi yüzyılda yaşadığını bile doğrulamıyordu. Bu da ancak onu konuşturabilerseniz mümkündü - ki bu da bir Mac ürününün satışa çıkması kadar sık gerçekleşen bir şeydi.

Scorpio, yarayı inceleyebilmek için Dev'in yanına diz çöktü.

Acil bir tehdit olmadığını anlayan Kalidas, kolundaki çiviye siyah deri kol bandının içine geri çekti. Boyu ortalama bir Hintli erkekten daha uzun olan Kali'nin bir zamanlar eski bir prens olduğu söyleniyordu. Hindistan'ın klasik dönemi. Bu Kali'nin ne doğrulayacağı ne de inkâr edeceği bir şeydi. Ama ikisinin dövüşme şekline bakılırsa, birinin onları öldürebileceğine inanmak zordu.

Ethon odanın içinde dönüp Sam'i aradı. "Ne oldu?"

Kali'nin ses tonu da ifadesi kadar kuruydu. "Belli ki bir şey acıkmış ve ayıyı ısırılmış."

Ethon onu tersledi.

Dev birbirlerine olan düşmanlıklarını görmezden geldi. "Bir iblis Sam'i yakaladı ve onunla birlikte kaçtı. Bir gün buradaydılar.
bir saniye sonra gitmiş."

Chi, yerde Dev'in yanında Akrep'e katıldı. Onun ısırığını görünce irkildi. "Oh, bu iğrenç."

Scorpio yorum yapmadı. Eliyle yarayı kapatarak Dev ile bakışlarını kilitledi. "Derin bir nefes al, Ayı."

Denediği anda Dev kötü bir küfür savurdu. Scorpio'nun dokunuşu tenini hiç kimsenin yapamayacağı kadar yaktı. Sanki Karanlık Avcısı içinden elektrik geçiriyormuş gibi hissetti-

Dev hâlâ insan formunda olduğu ve insan ile ayı arasında kontrolsüzce gidip gelmediği için bu imkânsız bir şeydi. Ama benzetebildiği tek şey buydu.

İyi haber ise kanamayı durdurmasıydı.

ve yarayı Scorpio'nun dağlamasından daha iyi kapattı.

Dev pisliği temizlemek için nemli bir havlu hazırladı.

"Teşekkürler." Scorpio başını ona doğru eğdi.

Ethon sanki kafasında dövüşü yeniden canlandırmaya çalışıyormuş gibi yemek kalıntılarına ve dövüştükleri yere bakmakla meşguldü. "Ne tür bir iblisti?"

Dev havluyu geri çekip ne kadar kan kaybettiğini görünce yüzünü buruşturdu. "Bir Charonte. Ama daha önce Nick'miş gibi davranan kişiyle aynı kişi olduğunu düşünüyorum."

Bu Kali'nin dikkatini çekti. "Bir şekil değiştiren mi?"

"Evet, ama bir Were-Hunter değil. Belki bir iblis Tr m? Yarı tanrı mı? Hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim nasıl dövşleceğini bildiği ve onu buradan beni kızdıran bir kolaylıkla kaçırdığı."

Ethon homurdandı. "Acheron'a haber vereceğim."

Scorpio elini Dev'e uzattı ve ayağa kalkmasına yardım etti, sonra İspanyolca bir Şeyler mırıldandı. Emin değildi ama kulağa Belli belirsiz kötü büyü gibi.

Chi bir tür tuhaf transa girmiş gibi görünürken Dev kıyafetlerini biraz daha az kanlı bir Şeyle değiştirdi. O da sormaya başladı, ancak Köpekler onun için normalmiş gibi davrandılar ve Dev onu yargılayacak kadar iyi tanımadığı için o da görmezden geldi.

Kali telefonunu çıkardı ve birkaç saniye sonra küfretti. "Onu takip edemiyorum."

Ethon'ın çenesinde bir tik oluştu. "Ona sahip olan her neyse bizi engelliyor. Ne yazık ki hiçbirimizin iz sürebilecek bir gücü yok."

Dev ona alaycı bir bakış attı. Spartalı, Arı-Avcıları hakkında hiçbir Şey bilmiyor muydu? "Ben biliyorum."

Yüzündeki şüphecilik rahatsız ediciydi. "Nasıl?"

"Ben yarı hayvanım." Aptal -barış ve Sam'e ulaşmanın Ethon'la savaşmaktan daha önemli olduğu gerçeği uğruna, Dev bu kelimeyi sadece kafasının içinde sessizce söyledi. Gerçi dürüst olmak gerekirse, Ethon muhtemelen ne yapabileceklerini bilecek kadar çok Varlık-Avcısı'nın etrafında bulunmamıştı. "Bir tazi gibi iz sürebilirim."

Ama denedikçe güçlerinin işe yaramadığını fark etti.

Bu nasıl olabilir? Were-Hunter'lar beş boyutta iz sürebiliyorlardı ve onun altıncı boyutta olmasına imkan yoktu....

Kızın kokusu duyularına işlememiş de değildi. Yine de onun herhangi bir yerde olduğuna dair hiçbir iz yoktu.

"Eee?" Ethon pek de etkilenmemiş bir ses tonuyla sordu.
"Süper koklayıcın sana ne söylüyor, Gus?"

Kara Avcı'ya şeytani bir bakış fırlattı. "Psikoloji göndermesi yapmayı kes, pislik. Unutma, ben seni lime lime edebilecek birkaç türden biriyim."

Ethon alay etti. "Senden korkmuş gibi mi

görünüyorum, halı?" "Siz ikiniz durun!" Chi yerinden

fırlayıp

tuhaflik. "Burada büyük bir sorunumuz var. Sam bir Daimon ya da Charonte tarafından kaçırıldı. Onu kaçıran Empusae'lerden biriydi."

"Ah, işte bu çok yanlış." Kali başını salladı.

Ethon ve Dev aynı anda lanet okudular. Empusae, her türlü zalimliği yapabilen, şekil değiştiren Yunan iblislerinin nadir bir türüydü. Ama en çok kurbanlarının kanını emmeleriyle bilinirlerdi.

köleleştirip kontrol edebiliyordu. Onlar vampir efsanelerini başlatan orijinal Yunan iblisleriydi.

Ve aradaki farkı bilmeyenler tarafından sık sık Daimonlarla karıştırılırlardı. Onları diğerlerinden ayıran en önemli şeyler empusae'lerin gün ışığında yürüyebilmeleri ve

yirmi yedi yaşında ölmekle lanetlenmemişlerdi.
Hepsinden önemlisi, Kara Avcı kanı onlar için zehirli değildi.

Eğer onlardan biri Sam olsaydı...

İşler hızla çirkinleşebilirdi. Empusae yarı tanrılardı ve Kara Avcılar ya da Daimonlardan çok daha güçlüydüler.
Dev'in onu takip edememesine şaşmamalı. Altıncı boyutta olmalı.

Kahretsin.

Chi çenesini Dev'e doğru salladı. "Fang'i ara ve iblisimizi takip etmek için Cehennem Avcısı güçlerini kullanıp kullanamayacağını öğren." Ethon, Scorpio ve Kali'ye baktı. "Siz aşağı inip bıçaklarınızı bileyin ve korkutucu görünün."

Ethon kaşlarını çattı. "Bunun için özel bir neden var mı?"

"Onun izini yakalayana kadar seni saçımdan ve sinirlerimden uzak tutar. Şimdi git. Bu iş bitmeden Sam'i bulmalıyız.
şey onu öldürür."

* * *

Sam, onu Sanat Bölgesi'ndeki karanlık bir sokaktan aşağı taşırken kendisini tutan canavarla savaşmak istedi. Ama yapamadı.

Onu kollarına aldığı an, bakışlarını ona kilitlemişti ve içinde bir şeyler kopup kırılmıştı. Tamamen uyuşmuştu.

Vücudundaki her kas gevşek ve değersizdi. Nefes almak için bile mücadele ediyordu. Zihninde, onun öldürdüğü insanları gördü. O acılarına gülerken, onların çığlıklarını ve hayatları için yalvarışlarını duydu.

Delinin tekiydi. Kime ya da neden zarar verdiği umurunda değildi. Tek umursadığı
istediği şey, onlara acı çektirirken üzerlerinde sahip olduğu

gücü hissetmekti.

İblis güldü. "Bu doğru, kaltak. Sana sahibim ve sonsuzluğun geri kalanı boyunca nihai acıyı bileceğin pek çok şekilde sana işkence edeceğim."

İçindeki Amazon çığlık atarak savaşmak istedi. Ama vücudu işbirliği yapmayı kesinlikle reddediyordu. Adamın merhametine kalmıştı ve adam ondan anlaşılmaz bir derinlikle nefret ediyordu.

Onun böyle hissetmesine neden olacak ne yapmıştı? Cevabı bulmak için anılarını karıştırmaya çalıştı ama eğer bir cevap varsa bile, onu derinlere gömmüştü. O kadar derindeydi ki, ona ulaşmaya çalışmak başını ağrıtıyordu.

"Lazaros!"

İblis çağrı üzerine sağa döndü. Gölgelelerin derinliklerinde bir adamın dış hatlarına benzeyen bir şey vardı.

"Bırak onu." Bir bağırış değil, ama Lazaros'un itaat etmezse pişman olacağını söyleyen bir alt akım taşıyan sessiz, güçlü bir talep.

Lazaros, ayakkabısındaki bir çakıl taşından daha endişe verici bir şey olmadığını düşündüğü gölgeyle alay etti.
"Bana emir veremezsin, imisysmorfi."

Sam, adamın biçimsiz ya da yarım akıllı olduğu anlamına gelen bu eski hakaret karşısında nefesini içine çekti. Gerçi kelimenin birebir çevirisi ardındaki anlam kadar kötü değildi. Onun zamanında erkekler bu yüzden birbirlerini öldürmüşlerdi. İblisin iyiliği için, adamın eski bir Yunanlı olmamasını umuyordu. Aksi takdirde bolca kan dökülecekti.

Gölge ortadan kayboldu, sonra tam arkalarında yeniden belirdi. "Boo."

Lazaros onu yere bıraktı ve dövüşmek için döndü. Ow!
Büyük bir ah! Yere öyle sert çarptı ki nefesi kesildi. Bunu
yarın kesinlikle hissedecekti.

Eğer bu gece ölmezse.

Ve bu, o aşağılık pislği öldürmek istemesinin bir başka
nedeniydi. Keşke hareket edebilseydi. Bu sırada gölge ve
iblis birbirlerine zehirli bir şekilde saldırdı.
Fury'ler kıskanırdı. Ama en azından onun üzerine
basmıyorlardı.

Henüz.

Sam hala onun kontrolü altındaydı ve dürüst olmak gerekirse
yorulmaya başlamıştı. Savaşmak istiyordu, değersiz bir
topak gibi sokakta yatmak değil. Zeus'un peşindeki Titanlar
gibi birbirlerine saldırırlarken, sahip olduğu tüm demir
iradeyle onlardan uzaklaşmaya çalıştı. Bu etkileyiciydi ve
onları alt etmeyi gerçekten istemesine neden oldu. Gölge
kesti, kaçtı ve iblise onu yerden neredeyse üç metre havaya
kaldıracak kadar büyük bir güçle vurdu.

Onlara aldırış etme. Yanındaki sokağa sürünerek girebilirse,
iblisin dikkati dağılmışken kurtulabilirdi.

Hadi, vücut, şimdi beni yüzüstü bırakma. Yapabilirsin.

Ama bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. İblis ne yapmıştı?
ona ne yapmıştı da bu kadar çaresiz kalmıştı? Daha da
kötüsü, bu güçsüzlük hissi, ölümüyle ilgili anılar arttıkça
Kara Avcı güçlerini yok ediyordu.

Sakin ol, Sam.

Odaklan. Keşke

yapabilseydi ...

Üzerine bir gölge daha düştü.

Biri onu sırt üstü çevirirken Sam irkildi. Başını kaldırdı ve mükemmel sarışın bir meleğin yüzüyle karşılaştı. Bir ray kadar zayıf ama yine de kaslı olan bu kadın bir Amazon olmalıydı. Ama en ürkütücü yanı gözleriydi; koyu kahverengi gözlerinin irisleri parlak sarı şeritlerle çevriliydi.

Başka bir iblis miydi?

Bakışları kilitlenene kadar Sam'in başını eğdi. Tekrar Sam'in içindeki bir şey cam gibi kırıldı. Bir an felç oldu. Sonra, iblisin ona yaptığı şeyden kurtuldu.

Kanı deli gibi akan Sam ayağa fırladı ve iblisin üzerine yürümeye başladı ama kadın onu belinden tutup durdurdu. "Cael onu yakaladı."

Evet, doğru. Adamın ona yaptıklarından sonra bunun peşini bırakacak mıydı sanki? "Oh, lanet olsun. Bu bir kin maçı."

"Bildiğinden daha fazla, Sam. Geri çekil."

Onun adını nereden biliyordu? Amaranda'nın geçmiş i aklından geçerken bu şok onu hareketsiz bıraktı. Amaranda'yı Seattle'da ailesinin işinde büyüyen küçük bir kız olarak gördü, kız kardeşiyle oynuyordu. Ama Sam'i şaşırtan şey Amaranda'nın ailesi değildi.

Kadının bir Daimon.... ve daha fazlası olduğu gerçeğiydi.

Bir şey...

Sam bu konuyu derinlemesine araştırmaya çalıştı ama Amaranda ondan daha fazla ayrıntı alamadan onu serbest bıraktı. Lazaros onlara doğru döndü ve kadının ayağa kalktığını fark etti. Bunun üzerine ona doğru koştu ama Cael onu arkasından yakaladı ve onu doğruca yere yapıştırdı.

Lazaros Cael'i ısırmaya çalıştı ama Cael ondan hızla kurtuldu. "DNA örneğine ihtiyacım yok. Yine de teklif için teşekkürler." O Lazaros'un yan tarafına sert bir yumruk attı.

Lazaros uluyarak Cael'e tısladı, sonra da kötü kokulu bir sülfür bulutunun içinde kayboldu.

"Gah! Ne yedin sen?" Cael hırladı. Buluttan kaçmak için geri sıçrarken onu körükledi. "Korkak! Kıçını buraya getir ve bir iblis gibi dövüş, seni korkunç bir canavarın sümüklü israfı. Hadi ama, seni kim eğitti? Casper mı?"

Sam'in yanındaki kadın güldü. "Zayıflarla alay etmeyi bırak, aşkım. Bu anlamsız."

Cael ona bir sırtıfış fırlattı. "Evet, ama seni dövüş yeteneğimle etkiledim mi?"

"Dövüş hünerlerinle beni her zaman etkiliyorsun bebeğim. Daha iyisi yok." Bu sözler neredeyse alaycı bir tonda söylenmişti.

Cael yırtıcı bir hayvanın ölümcül hızıyla onlara doğru yürüdü. Saçları, taştan yontulmuş bir yüzü çevreleyen gevşek siyah buklelerden oluşan bir cümbüştü. Şaşırtıcı derecede yakışıklıydı. Ve bir kolu karmaşık bir kabile dövmesiyle kaplıydı.

Sam'i görmezden gelerek kadına yaklaştı ve onu kollarının arasına alarak o kadar ateşli bir öpücük verdi ki Sam bunu izlerken kendini garip hissetti. İkisi sanki yıllardır birbirlerini görmemiş gibi öpüşüyorlardı ve içlerinden biri

ölümcül hastalık onları bir dakikadan daha kısa bir sürede ele geçirecekti. Her an giysilerinin uçuşmasını bekliyordu.

Tamam.

Sam onlardan uzaklaştı. "Bak ne diyeceğim. Siz ikiniz bir oda tutun. Ben geri dönüyorum-"

"Hayır!" Cael öpücüğünü geri çekti ve gitmesini engellemek için onun kolunu tuttu. "Oraya geri dönemezsin."

Onun dokunuşunu omuz silkerek uzaklaştırdı, ama bir şey görmeden önce değil
Acheron'la bir anlık bakışması.... onun bir Kara-Avcı olduğunu gösteriyordu.

O şeytani gözlerle mi?

Bir şeyler yanılttı. Bunların hiçbiri mantıklı değildi. Hiçbiri.

Ve bunu çözmek için etrafta dolaşmayacaktı. "Durdur beni, pislik."

Onlardan bir adım uzaklaştığında ve göğsüne sert bir şey çarptığında bu ukalalık öldü.

Nefes nefese kalarak sokağa yığıldı.

* * *

Sam uyandığında kafası iki yana ayrılmıştı. Ön yollardan. Her yönden. Hayatında hiç bu kadar çok canı yanmamıştı. Aslında acıdan midesi bulanıyordu.

Buna ne sebep olmuştu?

Birden onu kaçıran iblisi ve ardından onu "kurtaran" tuhaf çifti hatırladı. Öfke ve panik birbirine karışmış bir halde gözlerini açtığında kendini

küçük bir oda. Garip bir şekilde ona Viktorya döneminden kalma bir şeyi hatırlatıyordu. Neyi? Bütün iblisler o zamanları mı severdi?

Dönem mi? Bej duvarlar koyu kahverengi bir parşömen baskısıyla kaplanmıştı ve üzerinde yattığı yatak Gotik siyah ferforje demirdi. Başlık ve ayakucu ona spiralli katedral pencerelerini hatırlatıyordu.

Victoria Ticaret Şirketi kataloğunda sıkışıp kaldım. Eşyaları güzel olmadığından değil, sadece ona göre değildi. Ve şu anda, neler olduğunu gerçekten bilmek istiyordu.

Tehlike yakın görünmüyordu, ama sonra, kaçırılmıştı, bu da onun o kadar da yakın olmadığını düşünmesine neden oldu. görüldüğü gibi güvendeydi. Yataktan kalktı ve birinin ona kısa pembe bir önlük giydirdiğini fark etti.

Evet, bu tüyler ürpertici olmaya başlamıştı ve kıyafetlerden ya da başka bir şeyden herhangi bir titreşim almaması durumu daha da tüyler ürpertici hale getiriyordu. Bu nedenle, rüyasında başka insanlar da görmemişti.

Dev'le birlikte olmak gibiydi ama onun dokunuşunun sıcak rahatlığı yoktu.

Kapıya gitti ve hemen kapı tokmağı olmadığını öğrendi. Açmanın hiçbir yolu yoktu.

Sam yavaşça arkasını döndü, gitmek için bir pencere ya da başka bir yol aradı ama yoktu. O Burada kapana kısıldım. Tek başına. Ona düşünceler gönderen bir hamamböceği bile yoktu.

"Alo?"

Büyük sürpriz, kimse cevap vermedi. Bu hiç hoşuna gitmemişti.

Tamam, kızım. Panik yapma. Panik yapmaya pek yatkın değildi ama... Hammer film setinden fırlamış gibi görünen odalarda kilitli kalmaya da alışık değildi.

Harika. Boris Karloff tarafından yakalandım.

Alçak ve uğursuz bir kahkaha kulaklarına fısıldadı. "Ben tam olarak Boris değilim ve zaten düşündüğün aktör de o değil. Peter Cushing olabilir. Birbirlerine benzedikleri daha önce hiç aklıma gelmemiştir ama hakkını vereyim. Yine de ikisiyle de ortak bir nokta var-"

"Kadınları kaçırıyor musun?"

"Kural olarak değil ama insanları ürkütme eğilimindeyim. En azından sağduyu sahibi olanları."

Etrafında dönerek sesin kaynağını bulmaya çalıştı. Sesler etrafını sarmış gibiydi ve tekrar ondan hiçbir şey. Bu nasıl olabilir? Ne dilediğinize

dikkat edin, başınıza gelebilir.

Çünkü şu anda o gücü en kötü şekilde geri istiyordu. Bunun her zaman ne büyük bir nimet olduğunu ancak şimdi anlıyordu. Diğer insanların yanında nerede durduğunu her zaman biliyordu. Her zaman ne düşündüklerini biliyordu. ve nasıl bir insan olduklarını. Şimdi

... hiçbir şey.

Evet, bana tuhaflığımı geri getir.

"Kimsin sen?" diye tekrar denerdi.

O derin, kışkırtıcı ses tonuyla ona baktı ve içini bir ürperti kapladı. "İsmim gerçekten umurunda değil şekerim. Neden burada olduğunu bilmek istiyorsun."

"Evet, evet biliyorum." Odanın içinde dolaştı ve adamın sesi onu takip etti. O bir hayalet miydi?

Yoksa hayal gücünün bir ürünü

mü? "Seni güvende tutmak için

buradayım."

Neden buna inanmadı? Bir dakika, çünkü yüzünü gösterecek cesareti bile olmayan bir adamın elinde tutsaktı. Yataktan bir süs eşyası aldı - buradan çıkmak için savaşmak zorunda kalırsa yumruğuna bir paket koymaya yarayacaktı. Ve yine, ona hiçbir şey gelmedi.

soğuk metal. "O

zaman bırak

gideyim."

Güldü. "Bu konuşmayı gerçekten yapacak mıyız?

Gitmene izin verecek olsaydım, burada olmazdın. Bu ikimiz için de kötü olurdu. O yüzden rahatına bak, Kara Avcı. Bir süre burada kalacaksın."

Varlığın gittiğini hissetti. Oh, bu harika. O

Kabarık, köpüklü bir cehennemde kapana kısılmıştı ve görünürde bir çıkış yoktu. En azından buradaki şeylerden imgeler ya da duygular çıkarmıyorsun.

Evet, ama bir kez olsun buna ihtiyacı vardı. Neyle uğraştığını bilmesi gerekiyordu.

Gözlerini kapatarak derinlerdeki güçlerini çağırdı ve onu kimin ve neyin rehin tuttuğunu bulmaya çalıştı.

İlk başta hiçbir şey yoktu. Bir iz bile yoktu. Sonra yoğun bir sis çöktü ve içinden görüntüler görmeye başladı.

Aklının bir köşesinde, koyu sarı saçlı ve mükemmel yüz hatlarına sahip muhteşem bir adam gördü. Ortaçağdan kalma zırhlar giymiş olan bu adam, cehennemin kendisinden yapılmış gibi görünen bir orduyu yönetiyordu. Kan kırmızısı flaması rüzgârda dalgalanırken, son sürat bir tepeden aşağı iniyor ve düşmanıyla savaşmak için onun kalbine doğru koşuyordu.

Sadece düşmanı insan değildi. Onu tamamen yok etmeye kararlı bir iblis lejyonuydu. Onu parçaladılar. ve onu şeytani atından indirdi; at şaha kalktı, siyah toynaklarıyla onlara saldırdı ve bir Quentin Tarantino filmindeki gibi kan fışkırtmasına neden oldu. Yine de, yaralı ve yaya olmasına rağmen, bir Kara Avcı olsaydı onu bir Savaş Köpeği yapacak bir öfkeyle onlarla savaştı.

Onların arasından sıyrılıp kılıcıyla kesip biçerek ilerlerken şiddetli bir savaş çılgılığı attı. O rakipsiz bir savaşçıydı....

Sam geri çekildi. Neden o iblis şövalyeyi görüyordu? Duyduğu ses o muydu?

Eğer onu kaçıran oysa, iyice boku yemişti. Böyle bir adamı yenmek kolay olmazdı. Mümkün olsa bile.

Sonra birden görüntü kayboldu. Kimi ve neyi gördüğünü daha iyi anlamak için görüntüyü geri çağırmaya çalıştı ama işe yaramadı.

Onun yerine gözleri başka bir sarışına döndü....

Dev. Onu, yanında neredeyse ikizleri olabilecek iki yaşlı adamla birlikte genç bir adam olarak gördü. Kıyafetlerinden bunun geç Gürcü dönemine ait olduğunu anladı. Şunlar vardı

Üç adam ve bir ayı yavrusu bir ahırın ahırına sığınmışlardı. Hava zifiri karanlıktı ve etraflarındaki atlar kaçmaya çalışırken çılgına dönmüşlerdi.

Dev'in uzun saçları kuyruğundan dökülmeye başlamıştı. ve genç yüzünün etrafında düzensiz bukleler halinde sarkıyordu. Siyah yeleğinin iki düğmesi eksikti ve beyaz gömleğine kırmızı kan bulaşmıştı. "Arkadyalılarla savaşılabirim."

Yaşlı ayı başını salladı. "Sen çok gençsin, Devereaux. Aimee'yi babam ve anneme götürmen gerekiyor. O bizim tek dişimiz. Hayatta kalması gerektiğini biliyorsun. Ona bir şey olmasına izin veremeyiz."

"Ama-"

Gilbert onu ensesinden yakaladı ve sertçe sarstı. "Benimle tartışma. Sana güveniyoruz, mon frère. Bizi hayal kırıklığına uğratma."

Dev, itiraz ederek sızlanan yavruyu kucağına aldı. Kız güçleriyle ısınmak için çok gençti. Onu öldürme riski olmadan güçlerini onun üzerinde kullanamazlardı. Simsiyah olan kız, Dev'in kollarında kocaman olmuş ve Dev onu göğsüne bastırmıştı.

Gilbert yüzünü yavrunun kürküne gömdü. "Güvende kal, küçük hanım." Onu kulağından öptü.

Bastien ayağa kalktı ve Sam o zaman onun Zar'ın ikiz kardeşi olduğunu fark etti... Yessy ve Josie'nin babası. Zavallı Dev, kaybettiği kardeşinin yüzüne bakmak zorunda kalmıştı....

Ve zavallı Nicolette.

"Ateşlerini üzerime çekeceğim." Bastien aşağıya, Aimee ve Dev'e baktı. "İyi şanslar. Je t'aime." İyi şanslar. Seni seviyorum.

Sonra o kadar hızlı gitti ki Dev veda bile edemedi.
Bir kalp atışı sonra Dev silah seslerini duydu. Korku içini kemirirken Aimee'ye daha sıkı sarıldı.

Lütfen ölme.... "Git!"

Gilbert tersledi.

Dev bunu istemedi. İnsan-Arcadian ayılarının iki kardeşini de öldüreceğini biliyordu. Onları bir daha asla göremeyeceğini de. Kalbi paramparça olmuştu.
Kız kardeşine duyduğu sadakat ve erkek kardeşlerine

duyduğu sadakat. İkisi arasında nasıl seçim yapabilirdi?

Bu öğleden sonra buraya sadece böğürtlen toplamak ve Aimee'nin insanlardan uzakta dolaşmasına izin vermek için gelmişlerdi.

büyüsünü eğitmesine ve geliştirmesine yardım etmişti.
Mükemmel, mutlu bir öğleden sonra olması gerekiyordu. Ve Arkadyalılar Gilbert için geldiklerinde sona ermişti.

Onlara yanlış yaptığı için değil.

Çünkü Kaderler tarafından Arcadian ayılarının kız kardeşiyle çiftleştirilmişti. Gilbert'ı öldürmek istediler.

kız kardeşlerinin bir hayvan Kattagari ile yatmak zorunda kalmaması için töreni tamamladı.

Bunun için Bastien ve Gilbert ölecekti. En kötüsü de Bastien'in de bir Arkadyalı olmasıydı. Bu piçler Omegrion'un gözünde bile cinayet işlemek üzereydi.

Ve umurlarında bile değildi. Gilbert'ı ortadan kaldırdıkları sürece, geri kalanlar sadece ikincil zararlardı. Katledilecek hayvanlar.

Dev onlara bir Arkadyalı olduğunu söylerse, kendilerinden biri olduğu için onu bağışlayacaklardı. Ama kız kardeşini değil. Arkadyalılar Aimee'yi de öldürür ve kürkünü çizme yapmak için kullanırlardı.

Tanrım, bu hiç adil değildi.

Bastien'in haykırışını duydu; bu haykırış öyle iğrenç bir sessizlikle kısa kesildi ki içini parçaladı. Bir an sonra, Arcadialılar tezahürat yaptı. "Bu doğru hayvan mı?"

"Hayır. Hâlâ içeride olmalı."

Gilbert Dev'in omzunu kavradı. "Şimdi gitmelisin. Aimee'yi bizim için koru."

Kardeşi ayağa kalkıp bir ayıya dönüşmek üzere tezgâhtan kayarken Dev başını salladı -Gilbert'in en zayıf dövüş formuydu ama bu Arkadyalıların dikkatini dağıtacak ve Dev'e kaçmak için daha fazla zaman kazandıracaktı. Arkadyalılar dört kişi olduklarını biliyorlardı. Gilbert'ı öldürdüklerinde, onu ve Aimee'yi arayacaklardı.

Gitmem gerek.

Yüzünü Aimee'nin kürküne gömerken gözyaşları yanaklarından aşağı aktı. Gilbert düşmanlarıyla savaşırken onu yakınında tutarak arkadan sıvıştı. Dışarısı çok soğuktu.

Daha fazla silah sesi ve ardından Arkadyalıların sevinç çığlıklarını duydu.

Gilbert ölmüştü....

Arkadyalılar Gilbert'in insan olduğunu anladıklarında lanet okudular.

ve hayatlarına mal olacak bir cinayet işlediklerini söyledi. "Diğer ikisini bulun. Yaptıklarımızı anlatmadan önce onları öldürmeliyiz."

Aimee haince bir çığlık attı.

Dev, feryadını bastırmak için eliyle ağzını kapatırken onu yakınında tuttu. "Seni tutuyorum, Aimee. Kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim. Yemin ederim. Kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim." Ve bu yeminle birlikte arka taraftan çıkıp, çiftliği çevreleyen ağaçların arasına daldı. geçici sığınak.

Küçük eve geri dönmesi bütün bir gecesini aldı. Londra'da ailesinin evi olarak adlandırdığı ev. Tamamen bitkin düşmüştü. Zayıftı. Yaraları çok kanıyordu.

Ama Aimee zarar görmemişti.

Kapıyı açtığı anda, annesi elbisesi ve bornozuyla oradaydı. Güzel ve sarışındı. omzunun ötesine bakarken zarafet çalışması Şafak sökerken gökyüzü. "Mon Dieu, Devereaux! Nerelerdeydin? Saatin kaç olduğuna dair bir fikrin var mı? Seni izlemeye çalışıyorduk ve..." Adam içeri girip kapıyı kilitlediğinde durakladı. Kadının gözlerindeki panik adamın içini parçaladı. "Gilbert ve Bastien nerede?"

Dev söylemek istemediği kelimeleri boğazında düğümledi. Güçlerini kokusunu maskeleyerek için kullanmıştı, böylece Arkadyalılar onu takip edemeyecekti. Ailesinin de bunu yapamayacağı gerçeğini hiç düşünmemişti.

Annesi kapıdan dışarı bakmak için onun yanından geçti. "Atlara mı bakıyorlar? Onları ne tutuyor?"

Dev yüzünü ona dönmeden önce kız kardeşinin uyuyan bedenini yere yatırdı. "Onlar öldü, anne."

Kadının yüzündeki ifade Sam'in kalbine işledi. Saf bir ıstırap ifadesiydi bu... Sam'in hiç istemediği kadar iyi bildiği bir ifade.

Nicolette'in yanaklarındaki tüm renk uçup gitti. "Ne oldu?" "Saldırıya uğradık ve-"

Yüzüne sert bir tokat attı. "Onları ölüme mi terk ettin?"

Dev eliyle ağzını sildi, patlamış dudağından ve burnundan akan kanı bulaştırdı. "Aimee'yi korudum."

Nicolette çığlık atarak evin geri kalanını uyandırdı. Aimee koşarak masanın altına saklanırken, anneleri Dev'i gömleğinden yakalayıp duvara doğru itti. "Gitmek isteyen sendin. Onları oraya sen çektin."

"Hayır, anne. Bilseydim asla gitmezdim."

Hâlâ ona bağılıyor, bir korkak gibi kaçarken onları ölüme terk etmekle suçluyordu.

"Nicolette!" diye bağırdı babası onu Dev'den uzaklaştırırken. "Ne oldu?"

"Oğullarım öldü." Dev'i işaret etti. "O melez piç kaçtı ve onları orada ölüme terk etti." Dev'le alay etti. "Seni değersiz insan! Keşke ölen sen olsaydın!"

Babası onu kucağına alıp odadan çıkarırken Dev nefesini içine çekti ve tuttu. Diğer kardeşleri de annelerini teselli etmek için onu takip etti. Annesinin sözleri kulaklarında yankılanırken Dev'i orada paramparça bir halde bıraktılar.

"Keşke ölen sen olsaydın."

O ben olmalıydım. Ben olmalıydım.... Gözyaşları akarken suçluluk ve ıstırap onu parçalara ayırdı. Neden o

eve gelmekten rahatsız mı oldu? Onlarla birlikte ölseydi çok daha kolay olurdu.

Aimee masanın altından çıktı. Adamın elini yaladıktan sonra kucağına tırmanıp çenesini yaladı. Dev ona sarıldı ve içindeki tüm acıyı dışarı attı.

Ama bu acıyı hâlâ yanında taşıyordu ve Sam'in kalbini kırıyordu. Annesi o gece için onu asla affetmemişti. Evet, yas tutuyor ve acı çekiyordu. Ama hayatının geri kalanında, Sam onun gözlerindeki karanlığı görmüştü. ona bakmıştı. Sesinde daha önce olmayan keskin tonu duymuştu.

Onu memnun etmek için bu kadar uğraşmasının ve Sığınak'ı asla terk etmemesinin nedeni buydu.

Aimee onu orada tutan bağıydı ve kız kardeşi için her şeyi yapardı.

Sam ayısı için ağlamak istedi. Dev çok iyi bir adamdı. Bundan şüphe etmemişti ama şimdi onun yaralarının da en az onunkiler kadar ağır olduğunu biliyordu. Onların ölümünden ve annesinin kalbini parçaladığı için kendini suçluyordu. Her seferinde Çocukları için ağlamasına kulak misafiri olması ruhuna bir bıçak gibi saplanmıştı. Tüm bunlara kendisinin sebep olduğuna inanıyordu.

Bu yüzden hiç çiftleşmeye çalışmamıştı. Bir kadının ona sırt çevirmesini ya da daha kötüsü, ailesinin kendi ailesi için gelmesini istemiyordu. Bu yüzden kendi türünden biriyle yatmaktan kaçınmış, bir Ak-Avcı'nın bir insanla çiftleşmesinin nadir olduğunu bilmişti. Evet, oluyordu ama sık rastlanan bir durum değildi ve olsa bile bir insan onlara asla zarar veremezdi. Bu yüzden.... gerçekten istediği tek şey kendine ait bir aile olsa da.... bu olasılıklara oynamıştı.

Sam boğazındaki yumruyu yutarken Dev'in burada olmasını ve ona sarılabilmeyi diledi. Acısını ondan uzaklaştırmak ve ona ailesinden kimsenin söylemediği tek şeyi söylemek istiyordu. Uğruna hayatını tehlikeye attığı kız kardeşine bile. Güvende olduğundan emin olmak için karanlığın içinde elleriyle taşıdığı kız kardeşine bile.

Hayatta kalmana çok sevindim.

Gözyaşlarını geri kııptı, onları hissettiği gerçeğine öfkelen-di. Gözyaşları zayıflıktı.

Hiçbir şey başaramadılar.

"Neden onun anılarını kanalize ediyorum?" Onun yanındayken onları hiç hissedemiyordu. Peki neden şimdi buradaydılar?

Ve bunu düşünürken Dev'i yanında hissedebildiğine yemin etti. Kollarından koparıldığı ve bunu durduramadığı için yaşadığı paniği hissedebiliyordu. Şu anda kargaşa içindeydi. Her parçası onu geri almak için çaresizce çırpınıyordu.

Bunun için gerekirse cehennemin kapılarını ardına kadar açmaya hazır-dı.

Şefkat daha önce hiç olmadığı bir şekilde içine yayıldı. Ve bu sıcaklıkla birlikte korkunç bir farkındalık geldi....

Ona aşık oluyordu. Ben

olamam.

Ama içindeki duyguları inkâr etmek mümkün değildi. Bu çok iyi bildiği bir duyguydu ve loel'le birlikte olduğu her gün içini doldurmuştu.

Aklında hiç şüphe yoktu. Çünkü şu anda, hayatı tehlikeyken, kendini düşünmüyordu.

Ona ne yaptıkları umurunda değildi. Her ne olursa olsun, canını dişine takacaktı. Aklındaki tek şey, ölümünün Dev'e ne yapacağı korkusuydu.

Ölmek istemiyordu çünkü yaşamak için bir nedeni vardı.
Ölmek istemiyordu çünkü bu onun ayısını yok edecekti....

"İşte bu yüzden buradasınız."

O bedensiz erkek sesi geri geldiğinde gerildi. "Affedersiniz?"

"Dev'in gitmesine izin

vermelisin." "Neden?"

"Çünkü eğer yapmazsan, bu onun ölümüne neden olacak."

On Üçüncü Bölüm

Dev, Sığınak'ın ofisinin kapısında durakladı. İçeri girip annesinin boş masasını gördüğünde her zaman olduğu gibi midesi sıkışmıştı. Kimse yerinden kımıldamamıştı. hiçbir şey yapmadılar. Cesaretleri yoktu. Annesinin kullandığı son kalem bile telefonun yanına bıraktığı yerde duruyordu. Çok ürkütücüydü ve bu şekilde kaldığı sürece, onu orada görmeyi, bir şey söylemesini beklerken gözlüklerinin kenarından kendisine bakmasını beklemeye devam etti.

Onunla ilgili çok karışık duygular içindeydi. Onu her şeyden çok sevmişti ve yine de ...

O kadar da sevimli değildi. Gerçek bir anne ayı Kelimenin tam anlamıyla sert ve haşın biriydi. Sevgi gösterebilse de -özellikle Griffe, Bastien, Kyle ve Aimee gibi sevdiği kişilere karşı- bu onun için kolay olmamıştı. Onlardan sadece en iyisini beklerdi ve onu hayal kırıklığına uğrattıklarında bunu onlara hemen belli ederdi. Hepsinden önemlisi, onları sert bir şekilde Aileyi batırdıklarını veya tehlikeye attıklarını düşündüğünde, en sevdikleri de dahil olmak üzere herhangi birini cezalandırmak.

Ama burada olma nedeni bu değildi ve acelesi vardı. Şu anda aklında olması gereken tek şey Sam'di.

Buraya Aimee'yi aramaya gelmişti. Her gün evrak işlerini yaparken yaptığı gibi duvar dibindeki masasında oturuyordu. Tıpkı anneleri gibi o da karşı çıkıldığında ya da rahatsız edildiğinde oldukça kötü olabiliyordu ama en kötü ruh halini bile hafifleten, doğuştan gelen bir nezaketi vardı.

Başını kaldırıp onu gördüğünde gülümseyerek "Selam bebeğim," dedi. Nedense onu her zaman tek yumurta kardeşlerinden ayırt edebilmişti. "Club Charonte'de işler nasıl gidiyor?"

"Bir iblis içeri girip Sam'i kaçırana kadar harika gidiyorduk."

Nefesi kesildi.

"Fang'i gördün mü? Aramaya çalıştım ama sürekli telesekretere yönlendiriyor." Onu Sığınak'a geri getiren de buydu. Fang'in iblisin izini mümkün olduğunca çabuk bulmaları gerekiyordu.

"Remi'yle birlikte bir yükü dondurucuya boşaltmaya yardım ediyor. Onu aramaya yardım etmemi ister misin?"

Bu da telefonun berbat çekmesini açıklıyor. Dondurucunun çeliği o kadar kalındı ki, bir nükleer bomba bile onu delmek. "Teşekkürler ama bu sefer kenarda oturmanı tercih ederim. Seni yakın zamanda başka bir iblis diyarından çıkarmak istemiyorum ve eminim ki Fang aynı şekilde."

Küçük bir kızgınlık sesi çıkardı.

Adam gitmeye hazırlanırken, kadın onu durdurdu.

"Dev?" "Evet?"

"İyi misin?" Onu incelerken yüzündeki endişeyi gördü. "Tuhaf görünüyorsun."

Garip mi? Kendini çok kötü hissediyordu. Nedenini bilmiyordu ama kardeşlerinin öldüğü geceyi yeniden yaşamaya devam ediyordu. Kendini yiyip bitirmişti. Aynı çaresizlik duygusuyla yaşıyordu ve bundan nefret ediyordu. O yapamadı

önemsediği birinin zarar görebileceği düşüncesine dayanamıyordu.

Sam senin için bir şey ifade etmiyor. Pek sayılmaz. Yabancıdan biraz daha fazlasıydılar.

Öyle hissetmiyordu. Asla arkadaştan öte bir şey olamayacaklarını bilmesine rağmen onun içinde yaşayan bir parçası vardı.

Belki ara sıra seks aramaları.

Oraya gitme. Özellikle de kız kardeşı ona bakarken. Bu çok ürkütücüydü.

"Ben iyiyim." Aimee'nin gerçeği bilmesine asla izin vermezdi. Ama yine de duygularını kimsenin bilmesine izin vermezdi. Onları esprilerin ve iğnelemelerin arkasına saklardı.

Böylesi daha güvenliydi.

Kapıyı kapatarak kendini Remi ve Fang'in et stokladığı dondurucuya attı.

Bir kutuyu rafa kaldıran Remi, Dev'in şu sözleri karşısında dudağını büktü beklenmedik bir görünüm. "Tüm zor işler bittikten sonra ortaya çıkacağın belliydi. Bu konuda her zaman esrarengiz bir yeteneğin olmuştur."

Dev, Fang'in bir merdivenin üzerinde durduğu yere doğru yürürken onu görmezden geldi. "Fang. İblis uzmanlığına ihtiyacım var."

Fang yeniden düzenlemekte olduğu biftek kutularından çekilip ona baktı. "Ne için?"

Dev ona "duh" der gibi baktı. "İblisler, tabii ki."

Fang merdivenden inerken onu tersledi. "Neden yine burada sizinle yaşıyorum?"

Remi homurdandı. "Çünkü kardeşimizi seviyorsun ve o gitmeyecek. İnan bana, biliyorum. Yıllardır onu kaçırmaya çalışıyorum."

Fang, Dev'e dönerken başını ona doğru salladı. "Neler oluyor?"

"Empusae'lerden biri Sam'i kaçırdı ve onu bulamıyoruz. Nereye bakacağımı söylemeni istiyorum."

Fang alçak bir ıslık çaldı. "Bir empusa'yı takip etmek kolay bir şey değildir. Onu yakalayanın bu olduğuna emin misin?"

"Chi de öyle dedi."

"O bilirdi." Fang çenesini kaşıdı. "Lanet olsun. Bu hiç iyi değil. Adamlarıma danışmam için bana bir dakika verin, sonra size geri döneceğim."

"Biraz acele edebilir misiniz? Onu kaçıran empusanın Nick kılığında buraya gelenle aynı kişi olduğuna dair içimde kötü bir his var. Eğer haklıysam, o zaman Stryker, ve eğer öyleyse, Sam'e Hotel Daimon Central'da iyi davranılmadığına bahse girebilirsiniz."

* * *

Lazaros ejderha formuyla Kalosis'in içinden kükredi. Güçlerini ana salondaki çalışma odasında yalnız olan Stryker'ı bulmak için kullanırken içinde öfke alev alev yanıyordu. Hiç yavaşlamadan binanın duvarına doğru uçtu. Tam o sırada ona çarptı, güçlerini kullanarak içinden geçti.

Lazaros süslü oymalı masasının önünde gerçek iblis formunda belirdiğinde Daimon lordu kaşlarını kaldırdı. Ama bunun dışında gerçek bir tepki vermedi.

Çünkü Lazaros, tüm empusae'ler gibi Tanrıça Empusa'nın soyundan gelen Lazaros'un iblis formunda sadece bir bacağı vardı. Ama düşmanlarının kıcını tekmelemek için tek bacağa ihtiyacı vardı.

Ve şu anda ayağını doğruca Stryker'ın sfinkterine sokmak istiyordu. "Neden bana Nick Gautier'in Malachai olduğunu söylemedin?"

Stryker başını ellerinin arasına alıp yastıklı siyah deri koltuğunda arkasına yaslanırken uzun süre acı çeken bir iç geçirdi. "Siz hercai menekşelerin nesi var ki tek bir kelime sizi kuyruğunuzu bacaklarınızın arasına sıkıştırıp bana gönderiyor?"

Onu gördüğün için altına işediğini mi söylüyorsun? Evet, o Malachai, yani la di fucking da ne?"

Lazaros onu patlatmak için harekete geçti.

Stryker patlamayı yakaladı ve iblisi mermer şöminesinin üzerindeki duvara sabitleyecek kadar güçlü bir karşı patlamayla ona on kat geri gönderdi. Gücü azalttı, iblisin acı içinde kıvranmasına izin verdi. "Gautier tek değil yetenekleri olan biri. Benim de bir tanrının güçlerine sahip olduğumu hatırlasanız iyi edersiniz. Ve onları kullanmaktan gerçekten korkmuyorum."

Lazaros öfkeyle bağırdı.

"Oh, kapa çeneni." Stryker onu susturmak için güçlerini kullandı.

En azından yapabildiği kadarıyla. İblis hâlâ kafesteki bir hayvan gibi homurdanıyor ve hırıliyordu.

Stryker iblisi yere indirirken sinirli bir nefes verdi. "Seni Gautier'e gönderdim çünkü onun
Şu anda manipüle etmesi kolay. Güçleri artıyor ama bizimkilerle kıyaslanamaz bile. Eğer bu kadar aptal olmasaydın, benim istediğim gibi onu ele geçirebilir ve diğerlerini ona karşı kışkırtabilirdin."

Nick'in kaçmasına ihtiyacı vardı.

Ama bu, birincil planının başarısız olma ihtimaline karşı yedek plandı. Ki öyle olmasa iyi olur.

Ve şu anda Samia'yı istiyordu.

Lazaros'a ters ters baktı. "Eğer seni serbest bırakırsam, beş saniyeliğine yetişkin bir iblis olabilir misin?"

Lazaros bakışlara öfkeli bir kaş çatmayla karşılık verdi.

"Ben de öyle düşünmüştüm ama yine de tıkacını çıkaracağım çünkü ben böyle bir adamım. Beni pişman etme. Eğer yaparsan, bir dahaki sefere ağzını tıkamam. Başını keserim."

Lazaros öne doğru bir adım attı, sonra akıllıca aptallığını kontrol etti. "Sen tam bir pisliksin!"

"Belalıların Kralı'na uyuyor. İyilerin kralıysam lanetlilerden oluşan bir orduya liderlik etmem biraz zor."

Lazaros ona ters ters baktı.

"Şu acınası bakışlarla vaktimi harcamayı bırak. Lafi açılmışken, Samia'nın bu sefer neden seninle olmadığına dair ne gibi sevimsiz bir bahanen var?"

"Sokakta daha önce hiç görmediğim bir şey tarafından saldırıya uğradım."

Stryker alay etti. "Onlara sivrisinek deniyor. New Orleans'ta oldukça büyük olduklarını biliyorum ama-"

"İğnelemeyi bırak. Bir Kara-Avcı ve bir Daimon'un güçleriyle karışmış bir iblis. Ne tür bir Frankenmonster yarattın sen?"

Stryker donup kaldı, çünkü bu hiç de hoş olmayan bir zili çaldı. Birkaç yıl boyunca gözden kaybolmayı başarmış bir çan. Sonunda yeniden ortaya çıktığını bilmek güzeldi.
"Cael?"

"Evet. Diğer kadın da ona öyle diyordu."

"Sonofa..." Stryker zihni yeni bilgilerle dolup taşarken ofisinde volta atıyordu. Cael'in karısı Amaranda Seattle'daki Apollite. Bir Apollit klanının nasıl olup da bir Karanlık-Avcı'ya ev sahipliği yapmakla kalmayıp onu koruduğundan hâlâ emin değildi. Birkaç yıl önce onlara yapılan bir saldırıda Cael ve gelini Daimonlara dönüştürülmüştü.

O zamandan beri kimse onlardan haber alamadı.

Neden buradaydılar? Neden şimdi? İblis kanıyla yaptığı numarayı mı keşfetmişlerdi? Yoksa onları hayatta tutan başka bir şey mi vardı? Bir Kara Avcının hayatta kalmak için bile bir insanın canını alabileceğini düşünemiyordu....

Belki de Lazaros'un içlerinde hissettiği iblis özü, kendisinin ve ordusunun Daimon varlığını güçlendirmek için kullandığı numaranın aynısıydı. Bu kan bir Kara Avcı'ya ne yapabilirdi ki?

Bu çok ilgi çekici bir olasılıktı.

"Sana bir şey söyledi mi?" Stryker ona sordu.

"Aslında bana sessizce ölmemi söyledi. Senin gibi."

Stryker, Lazaros'un ses tonunda duyduğu korkuyla yüzünü buruşturdu. Bu iyi bir şey olamazdı. Onlar için değil. Bunun bir tesadüf olduğuna inanmayı reddetti. Böyle şeylere inanmazdı.

Her şeyin bir sebebi vardı. Her şeyin. Bu da Cael'in Stryker'ın Samia için Lazaros'u göndereceğini bilip bilmediğini merak etmesine neden oldu. Yoksa Cael de onun koruyucularından biri miydi?

Spekülatif bakışlarını iblisin üzerine dikti. "Onlara bir şey söyledin mi?"

Lazaros'un yüzündeki ifadeye bakılırsa iblisin bağırsaklarını yerde bırakmak istedi. Ne yazık ki bunu deneyecek becerisi ya da cesareti yoktu. Stryker her zaman iyi bir dövüşe hazırdı. "Tabii ki hayır."

"Güzel." Her şeye rağmen o piçi öldürmek zorunda değildi. "Şimdi itaatkâr küçük bir iblis ol. Git ve bırak düşüneyim."

Lazaros kapıya doğru bir adım attı, sonra durdu. "Onunla işim bitmedi, Stryker. O benim ailemi öldürdü ve şimdi beni serbest bıraktığına göre, onun kalbini avucumun içine alana kadar rahat etmeyeceğim."

Stryker bu yüzden büyük amcası Hades'in bölgesine inmişti. Samia'nın geçmişini araştırdığında, kız kardeşinin anlaşmasının ve iblisin kökenini ortaya çıkarmıştı. birlikte yapmıştı. Aptal Samia, kocasını ve çocuğunu öldürenlerin Daimon'lar olduğunu sanmıştı.

Değildi.

Daimonlar bu tür anlaşmalar yapamazdı. Sadece tanrılar ve yarı tanrılar yapabiliirdi ve Samia, Sam Lazaros'un kardeşini katlettikten sonra Artemis onu koruduğu için şanslıydı. Artemis'in bu nadir fedakârlığı olmasaydı Samia hemen öldürülecekti. Bunun yerine Artemis, Lazaros'u evcil Amazon savaşçısından uzak tutmak için Tartarus'a kapatmıştı.

Şimdi Stryker iblis yarı-tanrının varlığının anahtarını elinde tutuyordu.

"Tamam. Sadece onu öldürmeden önce bana çektiğinden emin ol. Benim ihtiyaçlarım seninkilerden önceliklidir ve eğer bu konuda beni hayal kırıklığına uğratırsan, yemin ederim sana yapacaklarım Prometheus'un cezasını plajda bir gezinti gibi gösterecektir."

Samia onun için babasını öldürmenin ve dünyaya sahip olmanın anahtarıydı. Bu sefer onu hiçbir şey durduramayacaktı.

* * *

Fang onları karanlık bir koridora soktu. Dev'in keskin görüşü olmasaydı, kör olacaktı. Fang yürümesini engellemek için elini Dev'in omzuna koydu. "Unutma Ayı, bırak konuşmayı ben yapayım. Thorn sana bir şey sormadıkça konuşmayacaksın."

Dev omuz silkerek dokunuşunu uzaklaştırdı. Thorn'un kim olduğunu bilmiyordu-Fang ayrıntı vermeyi reddetmişti. Dürüst olmak gerekirse, umurunda da değildi. Önemli olan tek şey bu... kişinin Sam'i gözaltına almış olmasıydı ve bu bile tek başına onun ölümünü gerektiriyordu. "Ben bu şifreli saçmalıkları oynamam, Wolf."

"Ve senin bağırsaklarını temizlemek istemiyorum. Aimee'ye sevgili ağabeyinin yerde parçalandığını da söylemek istemiyorum. Anladın mı?"

"Anladım."

"Anladığımı sanmıyorum. Thorn kötülüğün vücut bulmuş hali. Savitar'ın steroidli halini düşünün."

Bu Dev'i duraksatmayı başardı. Savitar tüm Were-Hunter'ların bağlı olduğu Omegrion konseyini yönetiyordu. Kimse onun kim ya da ne olduğunu bilmiyordu. Tek bildiği, Savitar'a en yakın kişi olduğuydu. Bir varlığın olabileceği kadar her şeye kadirdi ve ona karşı gelen hiç kimse pişman olacak kadar uzun yaşamadı.

Aslında Savitar, kendisini rahatsız eden bir şeyle uğraştıklarında tüm bir Varlık Avcısı türünü yok etmişti. O zamandan beri herkes ondan uzak durmaya çalışıyordu.

"Anladım. Burayı Thorn yönetiyor. Çenemi kapalı tutacağım."

Başını ona doğru eğen Fang, onu sonsuza dek uzanıyormuş gibi görünen karanlık ve ürkütücü koridora götürmek için bir adım uzaklaştı. Hiç ışık yoktu. Yine de Fang koridorda bir profesyonel gibi ilerledi. Bir kapıya yaklaştıklarında Dev alttaki çatlaktan ateş ışığının dans ettiğini görebiliyordu.

Dev hâlâ buranın neresi olduğundan emin değildi. Bir dakika önce Fang halkıyla "konuşurken" dondurucudaydılar ve bir dakika sonra Fang onu Cehennem Âlemi'ni hatırlatan ışiksiz bir boşluğa ışınlamıştı.

Ya da kötü bir Gece Galerisi bölümü.

Ama o da değildi. Bu neredeyse bir boşluk gibiydi... yıldızsız uzay gibi.

Onu durduran Fang kapıyı çaldı. Ses etraflarında yankılandı. Bir kalp atışı sonra, Dev'in kapıyı görebilmesi için tavandan bir ışık çıkıp kapıyı aydınlattı.

Kapının dış tarafında bile perçinler bulunan ortaçağ yapısı. Göz hizasındaki çelik dönerek dişleri ve alev alev yanan kırmızı gözleriyle tamamlanmış bir iblis kadının yüzü.

Konuşmadan önce onları taradı. "Usta meşgul." Fang tereddüt etmedi. "Onu görmem gerek."

Dişlerini göstererek tısladı.

"Bırak geçeyim, Shara. Önemli olmasaydı burada olmazdım."

Ona dudak büktü. "Cesursun, Kurt. Çok cesursun. Ya da belki aptal demek daha doğru olur. Burada hizmet eden tüm varlıklar arasında senin daha iyi bilmen gerekirdi." Kapıya doğru geri çekildi.

"Kim o?" Dev, Fang'e sordu.

O cevap veremedi, kapı iyi yağlanmış bir menteşe üzerinde yavaşça açıldı ve en ufak bir ses bile çıkarmadı.

Koridora yayılan ışık, alışana kadar gözlerini acıttı.

İblis şimdi yirmi iki yaşlarında güzel, ince bir kadındı. Sivri kulakları ve kısa siyah saçları vardı, Vücudunun her yerini açıkta bırakan şeffaf kırmızı bir kılıf giymişti.

Dudaklarını yalayarak Dev'e onu garip bir şekilde üşüten sıcak bir bakış attı. Şu anda hiçbir kadınla ilgilenmiyordu, belli bir Amazon dışında.

Kapıyı kapattı ve onları küçük, sade antrepodan, duvarlarında antik silahların süs olarak asılı olduğu karanlık bir odaya götürdü. Kılıçlar, baltalar, mızraklar... Dev'in tanımlayamadığı diğerleri. Bir köşede kocaman, süslü bir şekilde oyulmuş bir masa ve üzerinde aşırı doldurulmuş bir sandalye vardı. Oymalar o kadar karmaşıktı ki, üzerindeki gargoyller her an canlanıp saldıracakmış gibi görünüyordu.

Fang onu tek bir sandalyeye götürdü... ya da taht daha uygun bir terim olurdu. Masa gibi o da devasaydı ve ejderha başlarıyla oyulmuştu. Onlar yaklaştıkça, oymalar gözlerini açarak onlara ilgiyle odaklanan sarı ve kırmızı göz bebeklerini gösterdi.

Ejderhalardan biri bir ateş püskürterek Fang'in daha fazla yaklaşmasını engelledi.

Dev orada oturan adama kaşlarını çatarak baktı. Kusursuz bir şekilde siyah ipek ve yün takım elbise giymiş olan adam, siyah gömleğinin üst düğmesini açık bırakmıştı. Dev, köprücük kemiği boyunca uzanan ve bir zamanlar birinin boğazını kesmeye çalıştığı anlaşılan bir yara izi gördü.

Yüz hatları o kadar mükemmeldi ki, omurganı koparmayı planlıyorum şeklindeki ölümcül havası olmasa kadınısı görünebilirdi. Soğuk ve karanlık bakışlarını Fang'e dikti, sonra da Dev'e çevirdi. "Onu alamazsın."

"Affedersiniz?" Dev kırılgan bir ses tonuyla sordu.

Dev'e küçümseyen bir bakış fırlattı. "Samia'yı almana izin verirsem, Lazaros onu öldürür. Acı çektirerek. İnanın bana, onu burada tutarak ikinize de iyilik yapıyorum."

Dev başını salladı. "Onu koruyabilirim."

"Ve sen de takdire şayan bir iş yapıyorsun. Samia'nın yerinde olsaydım, gösterdiğin ilgiden çok mutlu olurdum." Bu ses tonu o kadar kibirliydi ki, Dev'in boğazına sarılmamak için tüm kontrolünü kaybetmesi gerekti.

Thorn konuşmaya devam ederken Dev'in öfkesini görmezden geldi. "Küstahlık... uzun ve kasvetli bir günün ardından aptallığın bu sesini nasıl da seviyorum." Kadehini havaya kaldırdı ve Dişi iblis, şaraptan çok kana benzeyen bir şeyle doldurmak için öne çıktı. "Ayına söyle Kurt, düşmanlarımızla başa çıkacak donanıma sahip değil."

"Denedim, Thorn. Dinlemiyor."

"Ne yazık ki asla yapmazlar. En azından yapmak için çok geç olana kadar.

kalıntılarını kazımdan başka bir şey yapamaz." Thorn içkisini yudumlarırken gözleri tuhaf bir ışıldayan yeşilden, onlara bakmaya devam eden bazı ejderha gözleriyle eşleşen parlak bir sarıya dönüştü. "Geleceği görmekle ilgili sorunu biliyor musun?"

"Piyangodan kazandığınız tüm paraları koyacak kadar bankanız kalmadı mı?"

Thorn, Dev'in alaycılığına kısa ve kuru bir kahkaha atarken, Fang nefesini sertçe içine çekti ve ona uyarıcı bir bakış attı. "Özgür iradenin önüne geçemezsin. Bu sizin varlığınızın laneti."

Dev ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Komik, ben özgür iradeyi hep bir armağan olarak düşünmüşümdür."

"Yaparsın. Bu da senin ne kadar saf olduğunu gösteriyor."

Belki saftı ama şu anda bu pislik, B sınıfı film tiyatrosuyla ve uyarılarıyla onu gerçekten kızdırmaya başlamıştı. Boğazına sarılmamak için elinden geleni yapıyordu.

Fang, sanki onun niyetini sezmiş gibi elini omzuna koyarak, istediğini elde etmenin yolunun ihtiyattan geçtiğini hatırlattı.

Thorn'dan kurtulmak istiyordu. Eğer Savitar gibiyse, açık saldırganlığı Sam'in ölümüne neden olabilirdi.

Sadece ve sadece onun için, öfkesini dizginleyecekti.

Fang boğazını temizledi. "Bir keresinde bana ölümün birden fazla türü olduğunu söylemişsiniz."

Thorn cevap vermeden önce derin bir yudumun tadını çıkardı. "Gerçekten de var."

"O zaman nasıl bir ölümle karşılaşacaklar?"

Thorn'un ağzının bir köşesi yukarı kıvrıldı. "Buna cevap veremeyeceğimi biliyorsun Wolf. Şey... verebilirim ama bu bazı şeyleri değiştirebilir ve bu da berbat olabilir. Olmayabilir de, ama ben kimim ki böyle olasılıklarla oynayayım?" Omzunun üzerinden baktı. "Shara? Bir iyilik yap ve Hotel California'daki son iki misafirimizi getir."

"İstediğin zaman çıkış yapabilirsin ama asla ayrılamazsın...." Yetmişli yılların eski Eagles şarkısına yapılan gönderme Dev'in gözünden kaçmadı.

Onun olayı ne? Dev, Fang'e mırıldandı.

Fang'in gözleri genişleyerek onu uslu durması için uyardı- Başkalarını kızdırmak için yaşayan biri için neredeyse imkânsız olan bir şey.

Thorn ayağa kalktı.

Dev geri adım attı, korkudan değil, dehşetten. Orada bir Eski ve ölümcül bir havası vardı. Kusursuz tavırlarına ve konuşmasına rağmen, sohbet etmekten çok boğaz kesmeye daha uygun olduğunu söyleyen bir şey. Ve

Nedense Dev'in gözünde alevler içinde kalmış bir adam canlandı.

Thorn Dev'e baktı. "Kabalığımı bağışlayın. İkinize de içecek bir şeyler ikram ederdim ama inanın bana, bende olanlardan hiçbirini istemezsiniz. Asla."

Tamam... İyi patron, Fang. Bu adam Acheron değildi. Bok gibi ürkütücüydü ve kesinlikle öğle yemeği için dışarıdaydı. Dev, Savitar ya da Ash'i normal gösterebilecek biriyle karşılaşacağını hiç düşünmemişti ama Thorn ...

İkisi güçlerini birleştirirse Tanrı yardımcısı olsun.

Bu da Thorn'un Sam'e ne yapmış olabileceğini merak etmesine neden oldu. Güvende miydi?

Ona zarar vermedim. Scout'un onuru.

Kafasının içinde Thorn'un sesini duyunca gerildi. Thorn'un yüzünde bilmiş bir bakış bulmak için bakışlarını kilitledi.

Evet, Bear, her şeyi duydum ve Sam oldukça güvende.

Dev dişlerini sıktı ve düşüncelerini Thorn'un garip gücüne değil de havaya odaklaması gerektiğini kendine hatırlattı.

Birkaç saniye sonra Shara yanında ... Dev ikisinin ne olduğundan emin değildi. İlk izlenime göre Daimon'a benziyorlardı ama Dev'in algıladığı başka bir şey. Hiçbir anlam ifade etmeyen başka bir güç katmanı.

Thorn kadehiyle onları işaret etti. "Amaranda. Cael. İş arkadaşlarınızdan biri olan Fang ve kayınbiraderi Dev ile tanışın."

Amaranda büyüleyici bir yaratıktı. Soluk pembe bir yazlık elbise giymiş olan Amaranda'nın esmer teni gece yaşayan ırkını yalanlıyordu. Ve Thorn'un kine taş çıkartacak vahşi bir auraya sahip olan Cael, altında gömlek olmayan siyah bir yelek ve yırtık pırtık bir kot pantolon giymişti.

Dev'in bakışları doğrudan Cael'in açıkta kalan kalçasındaki ok ve yay işaretine gitti. "Sen bir Karanlık Avcısı mısın?"

Cael ona dişli bir sırıtış fırlattı. "Sayılır."

Uh-huh... Dev, tüm savunmaları yüksek vitesle geçerken bakışlarını ona dikti. "Bir tür Karanlık Avcısı nedir?"

Thorn açıklamadan önce şeytani bir kahkaha attı. "Hayatını kurtarmak için kendisini Daimon'a dönüştüren bir Apollite'e aptalca aşık olan bir Kara Avcı." Fang'e döndü. "Sana neden aşkın benim yapabileceğim her şeyden çok daha uğursuz olduğunu anlatmaya çalıştığımı anlıyor musun? Acheron'un düğününün bu yüzden olduğuna ikna oldum. Yüzük siyah ve üzerinde kafatası ve çapraz kemikler var." Fang'e sert bir bakış atmak için durakladı. "Ama sen de beni dinlemedin." Çenesini sallayarak Amaranda ve Cael'i gösterdi. "Böyle savaşçıların harcanmasına dayanamadım ve onları kanatlarımın altına aldım."

Dev, Thorn'un kanatları altına girmenin bir Mack kamyonu tarafından ezilmekten sadece biraz daha iyi olduğunu hissediyordu. Sonra da tedbir olsun diye geri geri gitti. "Nasıl yani?"

"O bizi kurtardı," dedi Amaranda. "Benim ve Cael'in halkından kaçıyorduk."

Dev ona alaycı bir bakış attı. "Öyle mi düşünüyorsun? İnsan ruhlarıyla yaşıyorsunuz ve insanlar buna biraz sinirleniyor. Lanet olası çürümüş piçler. Bunun neden kötü bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum."

Cael, kadınına karşı iğneleyici konuşmaya cüret ettiği için Dev'i tokatlamak istercesine gerildi. "Aslında biz insanlara dokunmayız ve hiç dokunmadık. Biz yozlaşmış iblislerle besleniriz.

Herkes için çok daha lezzetli. Daha az kalori. Daha doyurucu."

Oh... şimdi kendini aptal gibi hissediyordu. Cael haklıydı. Kimse o yemek için onu suçlayamazdı.

"Yani onlar da benim gibi Hellchaser mı?" Fang Thorn'a sordu.

Thorn kadehiyle onu selamladıktan sonra kadehi atması için Shara'ya uzattı.

Fang, Dev ile şaşkın bir şekilde kaşlarını çattı. "Ama neden buradalar?"

Thorn cık cık etti. "Seni aşan şeyler soruyorsun Wolf. Geri çekil ve bu konuda endişelenme. Tek bilmen gereken onların senin oyun arkadaşların olduğu. Paylaş ya da bunun için şaplak yiyin."

Evet, Dev'in onsuz da yapabileceği bir görüntü vardı. İhtiyacın olduğunda bir galon göz ağartıcı neredeydi?

Ama bu yine de Dev'in kafasını tamamen karıştırdı. "Cael nasıl hem Artemis'e hem de sana hizmet edebilir?"

Thorn alay etti. "Artemis'in öyle ya da böyle umurunda değil, özellikle de şimdi."

Dev onun bu kibirli tavrına şaşırmıştı. Tanrıça karşı karşıya geldiğinde son derece acımasız olabiliyordu. "Ne demek istiyorsun?"

Thorn onun omzunu sıvazladı. "Onları tartışmaya devam etmek ister misin yoksa kendi

kız arkadaşı ve onun gelecekteki refahı?"

"Sam benim kız arkadaşım değil."

"Benim hatam o zaman." Thorn geri adım attı. "Onu serbest bırakacağım

Çünkü ikiniz de bunu istiyorsunuz. Bence siz lanet olası aptalsınız. Ama bu sizin seçiminiz. Tanrı sizin özgür iradenize müdahale etmemi yasaklıyor."

Dev'in içinden rahatlama yerine bir endişe titremesi geçti. "Bu kadar kolay mı?"

Thorn güldü. "Hiçbir şey o kadar kolay değildir, Bear. Stryker bildiğimiz dünyayı yok edebilmek için senin balını istiyor. Bir orduya komuta etmeme ve bir yerde yaşamama rağmen kibirli bir şekilde onu benden daha iyi koruyabileceğini iddia ediyorsun. ulaşamazlar. Ben bunu test edelim derim. En iyi canavar kazanır."

Şüpheleri arttıkça Dev'in tüyleri diken diken oldu. Bu bir numara olmalıydı. Thorn'a onunla aynı odada göz kırpacak kadar bile güvenmiyordu; çakal o kadar kurnazdı.

Bekleyin.... kesinlikle bir numara geliyordu.

"Aklında ne var?" Dev sordu.

Thorn parmaklarını şıklattı ve duvarda bir geçit açıldı. "Senin için bir görevim var, Ayı. Hippolyte'in Kuşağı'nı hiç duydun mu?"

"Herkül'ün almak için Amazonlarla savaşmak zorunda kaldığı mı?"

Thorn neredeyse saygıyla başını ona doğru eğdi. "Bir Aşırı basitleştirme bekleniyor ama evet. Herkül'ün sahip olmak için savaşmak zorunda kaldığı yer. Ve bunun farkında mısınız bilmiyorum ama Samia, Stryker'ın kuzeni oluyor."

İşte şimdi Dev'in duymayı gerçekten beklemediği ilginç bir konu dışı haber vardı ve yanlış anlamadığından emin değildi. "Neymiş o?"

Thorn daha yavaş, yine Dev'in yumruğunu adamın çenesine gömmek istemesine neden olan o tepeden bakan ses tonuyla konuştu. "Hippolyte-Samia'nın büyükannesi, efsanevi Amazon Kraliçe mi? Babası savaş tanrısı Ares'ti. Ares Samia'nın büyük büyükbabası olduğuna göre, bu onu ve Stryker'ı kuzen yapar."

Bu Sam'in dövüş becerileri hakkında pek çok şeyi açıklıyordu. "Sam bunu biliyor mu?"

"Umarım büyük büyükbabasının kim olduğunu biliyordur. Bu hiçbir zaman bir sır olmadı. Hippolyte yarı tanrı olduğu gerçeğiyle oldukça gurur duyuyordu."

Dev bunun için onu suçlayamazdı. Böyle bir iddiada bulunabilseydi o da bunu etrafa yayardı ama bunların hiçbirisi şu anda olanlarla ilgili değildi. "Bunun benimle ne ilgisi var?"

"Aslında hiçbir şey, Herkül kuşağı çaldıktan sonra bir süreliğine insanların eline geçmesi dışında, çünkü ona inandılar.

takan kişiye belirli güçler aşılacaktır." "Öyle mi?"

Thorn'un gözleri koyu kırmızıya döndü. "Hem evet hem hayır. Görünüşe göre hikâyenin önemli bir kısmı hiç anlatılmamış."

"Peki bu ne olabilir?"

"İşe yaraması için takan kişinin Hippolyte'in soyundan gelmesi gerekiyormuş." Thorn'un sesi kibar bir beyefendiden derin bir iblis baritonuna dönüştü. "Sam'i geri

istiyorsan... onu koruyabilmesi için o kuşığı ona ver, ben de
seninle gitmesine izin vereyim."

Evet, bu görev kız kardeşinin Fang'i iblis cehenneminden çıkarmak istediğinde ondan istediği göreve rakip olacak kadar zorlu olacaktı. "Peki bu kuşak nerede?" Hiç şüphe yok ki pis kokan, sıcak ve şeytandan daha ölümcül bir yerde. kobra zehri çiftliği.

Thorn derin bir kızgınlık sesi çıkardı. "Ne? Senin için bir harita çizmemi mi istiyorsun? Seni oraya götürüp bir kuş köpeği gibi işaret etmemi mi?" Parmaklarını şıklattı. Dev bir siyah reçine saat belirmeden önce solundaki duvar parıldadı. Yüzü, Thorn'un kiyle tuhaf bir şekilde eşleşen canlı kırmızı gözleri olan bir ejderhaya aitti. Elleri ejderhanın kanatlarıydı.

Dev'in huysuz ev sahibi onu işaret etti. "Bir günün var, Ayı. Şu andan itibaren yirmi dört saat. Ya kuşağı alıp dönersin ya da Sam burada kalır... sen de kalırsın." Son şartı eklemeyen önce durakladı. "Sonsuza kadar."

Bu bir yerde kalmak için uzun bir süreydi ve Dev'in Thorn'un burada kaldığı süreyi Disney World'de geçireceği bir güne çevirmeyeceğini hissediyordu - Karayip Korsanları gezintisinin işkence kısmını saymazsak tabii. "Eğer bu oyunu oynamayı reddedersem?"

İfadesi taş gibi şeytandı. "Zaten oynuyorsun. Şimdi durursan seni dışarı atarım ve Sam de cehennem donana kadar burada kalır. Belki ondan bir iki gün sonra bile."

Dev önerilen şartları beğenmedi ve Thorn'u bir kademe aşağı çekmek istedi. İblis Lordunu korkutamayacağını biliyordu ama korkutabilecek birini tanıyordu. "Acheron'un büyük olasılıkla bu konuda söyleyecek bir şeyleri olacaktır."

Thorn tek bir asil kaşını kaldırdı. "Oyuncağı kırılmış bir bebek gibi ona ağlayacak ve tamir etmesini mi isteyeceksin?"

Dev öne doğru bir adım attı ve Fang onu yakalayıp durdurmasaydı bu yorumundan dolayı ona saldıracaktı.

İntihar saldırısı.

"Yapma," diye fısıldadı Fang.

Yapma, kıcım....

Ama sağduyusunu tekrar devreye soktu. Ölüydü, ona hiç yardım edemezdi. Kendisi için de pek bir şey yapamazdı.

Ve bu sağduyu, Thorn'a onu vücudunun elmas oluşturacak kadar sıkı tuttuğundan emin olduğu bir kısmına sokmasını söylemesi için ona yalvardı.

Aklına Sam'in güzel yüzünün görüntüsü geldi. Tanıdık olmayan şeylerin etrafında olmaktan hoşlanmazdı. Hepsinden önemlisi, parmaklıkları ne kadar yaldızlı olursa olsun, bir kafese kapatılmayı onun isteyeceğinden daha fazla istemezdi.

"Peki ne olacak Bear?"

Dev bacağını kaldırdı ve kalçasına alaycı bir tokat attı.
"Vallahi, ben iki numaralı kapıyı alacağım, Bob. Hani şu sakatlama ve acıyla birlikte doğrudan intiharı gerektiren kapı var ya?
Bunun için kıllı kıcımları imzala ve geç kalma." Cael

gülerken Fang küfretti.

Cael ayılmaya çalıştı ama başaramadı. "Ölecek olman çok yazık Bear. Sanırım gerçekten de arkadaşlar."

Thorn'un gözlerinde bir eğlence vardı ama geri kalanında en ufak bir kıpırdanma bile olmadı. "Yeri bulmak için dört ipucunuz var ve-" Saate baktı. "-İbreler tik tak ediyor."

"İpuçlarını verecek misin, Hoss? Yoksa tahmin etmek zorunda mıyım?"

Thorn, yaramaz bir çocuğu okşayan bir öğretmen gibi onun yanağını okşadı. "Champs-Élysées'nin kıyısında, göz önünde,

Kuşak gizli bir yerde yatıyor. En karanlık gecenin eşiğinde, konum görüşünüzü doldurur. Asla bulunamayacak olanı görmek için, çemberin etrafını arayın. Tanrıların iptal ettiği şeyi geri almak için en güçlü Kasırga ile yüzleşmelisin."

Dev'in içinden aniden onun kendini beğenmişliğine bir yumruk atmak geldi. "Biliyor musun, tüm bunlardan kaynaklanan migren gerçekten yerini bulmama yardım edecek."

"İpuçlarını aldın, Ayı. İyi şanslar."

Bölüm On Dört

Sam, Dev'in Thorn'un alanından çıkarılışını ve yolculuğuna hazırlanabilmesi için Peltier House'a dönüşünü izledi. Boğazına bir hıçkırık düğümlendi. Dev'in onun için yapmak istediklerine inanamıyordu. Aldığı riske.

Sadece ölme. Lütfen.

Onun yüzünden değil. Özellikle de ona yardım edemediği zaman. Ne tür bir işkenceydi bu?

Lanet olsun sana,

Thorn. "Sam?"

Amaranda'nın yumuşak sesiyle irkildi. "Burada ne yapıyorsun?"

"Yapmamız gerekenden çok daha fazlasını riske atıyoruz. Ama hissettiğiniz dehşeti biliyoruz ve acı çekmenize izin veremeyiz."

"Biz mi?"

"Ben, Cael ve Fang." Yatağa doğru işaret etti. "Eğer uzanırsan, Fang ve ben senin özünü çıkarabiliriz ve sen de Dev'le birlikte gidebilirsin."

"Bunu yapabilir

misiniz?"

"Yapabileceğimizi

düşünüyoruz."

"Düşünmek" güçlü bir kelime değildi, özellikle de Amaranda'nın tereddütle söylediği şekilde. İçini bir ürperti kapladı. "Bana söylemediğin şey ne?"

"Sağ salim geri dönememe ihtimaliniz var."

Evet, bu kötüydü. "Detaylandırmak ister misin?"

Amaranda'nın gözleri onun kararsızlığını yansıtıyordu. "Seni derin bir bilinçsizlik haline sokmak zorundayım.

Daha önce hiç denemedim. Bunu berbat edebilirim ve sizi sonsuza dek vücudunuzun dışında bırakabilir. Ya da sürekli bir komada kalabilirsiniz."

Sam, Dev'in Thorn'un bilmecesini çözebilmek için yazmakta olduğu duvara baktı. Onun için kendi özgürlüğünü ve hayatını tehlikeye atıyordu.

Onun için daha azını yapabilir

miydi? "Ben yaparım."

Amaranda dudağını ısırıldı. "Riskleri anlıyor musun?"

Sam başını salladı. "En azından denediğin için teşekkür ederim. Yaptığın şeyi gerçekten takdir ediyorum ve eğer bu işi berbat edersen, söz veriyorum sana fazla kin tutmayacağım."

Sam'in bunu yapmayı kabul ettiği için aptal olduğunu düşündüğünü belirten bir ses çıkardı. "Umarım hala böyle hissediyorsundur

Seni tekrar bir araya getiremezsem diye." "İnan bana, yapacağım."

Amaranda yatağa doğru işaret etti. "Tamam o zaman, uzan ve imkansızı deneyelim."

Sam ona itaat etti. Sırtüstü yatarken Amaranda'nın gergin bakışlarıyla karşılaştı ve Amazon savaş sloganını tekrarlamadan önce gülümsedi. "Kim sonsuza dek yaşamak ister?"

Özellikle de Dev'le yaşayamayacaksa.

* * *

Dev masasında oturmuş, başını ellerinin arasına almıştı. Hiçbir anlam ifade etmeyen kelimeleri incelerken uzun ve sinirli bir nefes verdi. ona hiçbir anlam ifade etmiyor. "Champs-Élysées'nin kıyısında, göz önünde, kuşak saklı duruyor. En karanlık gecenin eşiğinde, konum görüşünüzü doldurur. Asla bulunamayacak olanı görmek için, çemberin etrafını arayın. Tanrıların iptal ettiği şeyi geri almak için en güçlü Kasırga ile yüzleşmelisin."

Champs-Élysées Paris'te bir yoldu ve sonunda bir daire vardı. Suyu yakın olmasına rağmen su üzerinde değildi. Öyleyse nasıl bir kıyısı olabilirdi?

Bütün o kasırga saçmalığını da boş verin. Paris'i böyle bir şeyin vurduğunu hiç bilmiyordu.

Paris hakkında Google'da bilgi aramak için iPhone'una uzanırken, "Bu umutsuz bir durum," diye mırıldandı. Tüm bunlar uzun sürse bile, uzun bir atış, o pes etmeyecekti.

Sam'den değil.

Kapısı çalındı. "Meşgulüm," diye seslendi, Aimee'nin kendisini rahatsız etmek istediğini düşünerek Tuvalette oturağı indirmeyi unutması ya da banyoda çorap unutması gibi önemsiz şeyler. Saçma sapan şeyler yüzünden ona sürekli bağıırıyordu.

"Dev?"

Fang'in boğuk sesiyle durakladı. "Öyle mi?"

Fang kapıyı iterek açtı. "Nereye gitmeniz gerektiğini biliyoruz."

"Akıl hastanesi mi?"

Fang güldü. "Evet ama ben senin şu anki meselenden bahsediyordum, uzun süredir devam eden çekincenden değil." Dev'in üzerinde çalıştığı kâğıda anlamlı bir bakış fırlattı.

İçinde bir umut fısıltısı alevlendi. "Korsenin nerede olduğunu biliyor musun?"

"Ben bilmiyorum. Ama sanırım bilen birini tanıyorum." Fang Sam'in titrek bir görüntüsünü göstermek için kapıyı daha da açtı.

İçine öyle derin bir rahatlama hançeri saplandı ki gözleri yaşardı. Daha iyi düşünemedi ayağa kalkmış ve odanın diğer ucuna geçmişti. Kalbi küt küt atarken Sam'i kollarının arasına almak istedi ama ellerinin Sam'in vücudunun tam ortasından geçtiğini fark etti.

Ne oluyor be?

Ona gülümsedi. "Ben tam olarak bedensel

değilim." Korku içinde patladı. "Öldün mü sen?"

"Hayır," dedi o ve Fang aynı anda.

Sam başparmağıyla Fang'i gösterdi. "Amaranda ve Fang güçlerini birleştirdiler, böylece bunu yapmanıza yardım edebildim."

Dev kaşlarını çattı. "Nasıl yardım edeceksin?"

"Sen Fransızsın. Yunanistan hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Bu arada ben bu konuda yürüyen bir ansiklopediyim."

"Fang's Greek."

Fang inkâr edercesine başını salladı. "Soyadım Yunan ama ben Ortaçağ İngiltere'sinde doğdum. İnanın bana, Yunanistan hakkında çok az şey biliyorum."

"Dediğim gibi," Sam'in ses tonu kararlıydı, "ikinize de yardım edebilirim."

Evet, eğer risk almak istiyorsa. Ama istemiyordu. "Bunu yalnız yapmalıyım."

Fang bir adım öne çıktı. "Hayır, yapamazsın."

Dev onun sözünü kesti. "Bak dostum, beni Thorn'dan daha çok korkutan tek şey kız kardeşim. İnan bana, sana bir şey olursa, çocuklarıma şekerleme yapar ve onları kahvaltı niyetine yer." Sam'le bakışlarını kilitledi. "Ve seni riske atamam."

"Neden?"

"Çünkü etrafındaki insanların ölmesiyle ilgili sorunları olan tek kişi sen değilsin."

Kızgın bir şekilde iç çekti. "Şey, her şey içimden geçip giderken ölmek biraz zor. Senin aksine."

Haklıydı. Ama hâlâ pes etmeye hazır değildi. "Thorn'un ipucu Yunanistan'la ilgili değildi. Paris'le ilgiliydi. Orada doğdum ve orası benim bölgem."

Alay etti. "Saçmalama Dev. İpucunda Thorn'un söylediğinden daha fazlası var. Hiçbir şey bu kadar açık değildir. Onun gibi varlıklarla uğraşırken değil."

"Buna ne dersin? Gitmene izin vermeyi reddediyorum."

Ona hiç yüz vermedi. "Buna karşı ne söylediğinizin bir önemi yok. Olan oldu. Ben buradayım ve Thorn'un dediği gibi

saat işliyor. Ya benimle anlaşsınız ya da o kadar çok zaman kaybedersiniz ki ikimiz de batarız."

Fang, tartışmaları onu huzursuz etmiş gibi ensesini kaşıdı. "Kahretsin Dev, kadınlar hakkında hiçbir şey bilmiyor musun? Onu arkanda bırakırsan seni takip etmek için başka bir yol bulur ve muhtemelen bunu yaparken yaralanır. Bizimle geliyor, en azından onu koruma şansın var ve kesinlikle ona göz kulak olabilirsin."

Dişlerini sıktı, ikisini de boğmak istiyordu ama Fang haklıydı. Sam'in inatçılığı sınır tanımıyordu. "Pekâlâ. Nereye gitmemiz gerektiğini bildiğini söylemiştin?"

"Evet. Hades."

Dev tek kaşını kaldırdı. "Yeraltı dünyasının Yunan tanrısı

mı?" Kadın başını salladı. "Champs kıyısında göz önünde-Élysées- Fransızca'da Cennet Tarlaları anlamına geliyor"- Duh, bunu biliyordu. Sadece geçici olarak unutmuştu.- "Yeraltı Dünyası'nda, Hades olarak da bilinir. Yeraltı Dünyası'nın içinden geçen beş nehir vardır. Sanırım bunlardan birinin kıyısında kuşağın tutulduğu yer var."

Bu düşündüğü şeyden daha mantıklı geliyordu, Ve eğer Yeraltı Dünyası'nda olsaydı, büyük olasılıkla korkunç bir kasırga ve diğer tehlikeler olurdu. "Peki ya bilmecenin geri kalanı?"

"Oraya vardığımızda bulacağımız ipuçları olmalı. Ama onları çevirmek için bana ihtiyacınız olacak."

Dev homurdandı. Evet, çünkü bunu anlayamayacak kadar cahildi.

Ve onu yanına alma konusunda hâlâ ikna olmamıştı. Onun güvenliği onun için büyük bir dikkat dağıtıcı olacaktı... tıpkı şu anda tek düşünebildiği şeyin onu öpmek olduğu gerçeği gibi - onu boğduktan sonra.

Cismani olmasa bile sadece varlığı bile onu alev alev erekte ederken doğru düşünmek zordu.

"Ethon'u alıp şifreyi çözmek için kullanamaz mıydık?" diye mırıldandı nefesinin altında.

Sam sıırttı. "Ethon o kadar sevimli değil."

Evet ama Ethon ölse bile Dev'in umurunda olmazdı. Hatta gerekirse onu kurban olarak bile sunabilir.

Bu da ona ve Fang'e soracağı bir sonraki soruyu beraberinde getirdi. "Peki Hades'e nasıl gideceğiz?"

Şaşkın bakışlarla birbirlerine baktılar.

Dev, bu bakış yüzünden içinden bir mide bulantısı dalgası geçerken lanet okudu. Tüm kabadayılıkları buraya kadarmış. "Bilmiyorsun. Bayan Ben-Yunan'ım ve efsanelerimi bilirim, hiçbir fikrin yok, değil mi?"

Yüzünü ona doğru çevirdi. "Bir ipucum var. Yeraltı Dünyası batı ufkunun ötesinde yer alır. Odysseus oraya Kirke Adası'ndan yelken açarak ulaşmıştır."

Dev etkilenmişti. Belki de her şeye rağmen bir şansları vardı. "Hangisi nerede?"

Alçak sesle cevap vermeden önce dudağını ısırıldı. "Bir şekilde battı ve kayboldu. Artık kimse nerede olduğundan emin değil."

Yararlı olmak için çok fazla. Dev kısa bir "heh" sesi çıkardı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Ayaklarımızda zincirlenmiş kül blokları ayakkabılarla ve cıvata kesicimiz olmadan derin bir uçuşta." Masaya gitti ve telefonunu aldı.

Sam hemen arkasında durmak için hareket etti. "Ne yapıyorsun?"

"Bu konudaki tek gerçek uzmanı çağırmak için yardım hattımı kullanıyorum."

Sam gözlerini açtı. "Artemis mi?"

Dev gülebilirdi ama o daha iyisini biliyordu. Bu sadece onu gücendirirdi ve eğer bedenine geri dönerse, ondan intikamını alırdı ve bunu yaparken çıplak olmazdı. "Aramamı kabul edeceğini sanmıyorum." O uzmanının sesiyle durakladı. "Hey, Ash... Burada bir durum var."

* * *

Dev neler olup bittiğini açıkladıktan sonra Ash, onunla Fang arasındaki odaya girdi. Sam'e öldürücü bir bakış fırlattıktan sonra onları da aynı ürpertici bakışla süzdü. "Sizler aklınızı mı kaçırdınız?"

Dev ortak bir cevap verdi. "Evet." Sam'e doğru bir bakış attı. "Ama en azından ben ve Fang hâlâ bedenlerimizdeyiz." Başını Sam'e doğru salladı. "Bazı insanların aksine ben isim."

Ash boğazının derinliklerinde homurdanırken parmağını kaldırdı ve Dev'in, parmağıyla sessiz bir ritim tuttuğunu düşünmesine neden oldu.

Tekrar konuşmadan önce ona kadar saydı. Yüzündeki ifadeden Atlantisliyi kırmamaya çalıştığı anlaşılıyordu. "En azından Daimon'lar sizi oraya götürmeyecek. Diğer iblisler ve

Tanrılar bağırsaklarınızı yiyebilir ama ruhlarınız güvende." Dikkati Sam'e yöneldi. "Senden daha iyisini beklerdim." Dönen gümüş bakışlarını Dev ve Fang'e çevirdi. "Siz ikiniz, o kadar da değil çok."

Dev öfkesini bir kenara bıraktı. Sanki Ash hiç aptalca bir şey yapmamıştı. Hatta Ash'in daha ödüllü birkaç aptallık anına bile tanık olmuştu. "Bizimle tur rehberliği yapmak ister misin?"

Ash iç çekti. "O kadar kolay değil. O olmadan oraya giremem Beni kendi alanına sokmaya pek de hevesli olmayan Hades'le pazarlık yapıyorum."

"Neden olmasın?"

"Politika ve şu anda Persephone ortalıkta yokken, sadece bir aptal onunla herhangi bir pazarlık yapmaya çalışır. O bu işin içinde değil.

en iyi ruh hali." Bakışları tekrar Sam'e döndü. "Ve bir Karanlık Avcısı olarak hiçbir tanrının etrafında olmaman gerektiğini biliyorsun. Seni gördükleri anda yok ederler ve buna şu anda içinde bulunduğun yarı gerçek halin de dâhil."

O cevap veremedi Dev araya girdi. "Onlardan kaçınamaz mıyız? Yeraltı Dünyası'nda kaç tane tanrı var? Her neyse?"

"Oh... tonlarca." Ash'in ses tonu da bakışları kadar kuruydu. "Gotik takıntısı olan tek kişi Hades değil. Onunla takılan koca bir tanrılar ve yarı tanrılar sarayı var. Birçoğu sırf lanetlilere işkence edebilmek için, bu da onların empati ve saygıdan tamamen yoksun oldukları anlamına geliyor. ve Yeraltı Dünyası'nda sürekli hareket halindedirler. Biriyle karşılaşma ihtimaliniz oldukça yüksek ve Murphy Yasası da işin içine girmiyor."

Bu istenmeyen haber planlarını bozarken Dev ensesini kaşıdı. "O zaman anlaştık. Sam geride kalıyor."

Yanaklarına sıcaklık yayıldı. "Cehennem gibi."

Ama geri adım atacak durumda değildi. "Hiçbir şey gibi."

Gözleri öfkeyle parlıyordu, onunla burun buruna durdu. "Bensiz gitmiyorsun. Buna izin vermeyeceğim."

Dev homurdandı, onun bir santim bile vermeyeceğini biliyordu. Bu yüzden dinlemesi gereken bir takviyeye yöneldi. "Ash, ona yerinde kalmasını söyle."

"Yapamam." Ash, Dev'in yazdığı bilmeceye bakmak için masaya doğru ilerledi.

"Ne demek istiyorsun?" Dev sordu.

Ash soruyu duymazdan gelerek kâğıdı eline aldı. "Bunlar senin ipuçların mı?"

"Evet."

Ash gözlerini devirdi ve kısa, acı bir kahkaha attı. "Tabii ki öyle..." Dev ile bakışlarını kilitledi. "Thorn seti Kaldır kıcını, Bear. Korseyi bulmak için Hades'i aramanıza gerek yok. Size şu anda tam olarak nerede olduğunu söyleyebilirim."

"Peki bu ne olabilir?"

"Sokağın aşağısında."

Bu haber Dev'e bir yumruk gibi çarptı. "Pardon?"

Ash ipuçlarını yüksek sesle okudu. "Kuşak, Champs-Élysées'nin kıyısında, gözlerden uzak bir yerde saklı duruyor. Şanzelize'de

en karanlık gecenin eşiğinde, konum görüşünüzü doldurur. Asla bulunamayacak olanı görmek için, çemberin etrafını arayın. Tanrıların iptal ettiği şeyi geri almak için en güçlü Kasırga'yla yüzleşmelisin." Bakışlarını Sam'e çevirdi. "Sen en güçlü Kasırga'nın kim olduğunu bilmeli. Bir zamanlar kuşağın koruyucusuydu."

"Aello?"

Başını ona doğru eğdi.

Dev'in kafası her zamankinden daha karışıktı. "Aello kim?"

"Büyükannemin sağ kolu ve korumasıydı," dedi Sam. "Kuşak için geldiğinde Herakles'le ilk savaşan oydu ve onun öldürdüğü ilk kişi de oydu."

Dev detaylandırması için eliyle işaret etti. "Peki bu nasıl önemli oluyor?"

Ash kâğıdı masaya geri koydu. "O aslında yenilmez."

"Görünüşe göre Herkül ona öğle yemeğini verdiyse öyle değil."

Ash orta parmağıyla kaşının çizgisini takip etti. "Çünkü o sırada Nemean Aslanı'nın derisini giyiyordu. O kupanın şu anda nerede olduğunu düşündüğünü söyleyen var mı?"

Dev'in tahmin etmesine gerek yoktu. O zaten biliyordu. "İyi ya da kullanışlı olmayan bir yerde ve eminim ki onu geri almak ölüme meydan okuyan bir cesaret işi olacaktır."

Ash alaycı bir şekilde eliyle görünmez bir çan çaldı. "Ding, ding, ding. Bu çocuğa bir ödül verin." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ve o olmadan, bir pelerin giyemeyeceksin

Onunla karşılaştığınızda eski Herc gibi yenilmezlik hissine kapılacaksınız ve şunu da eklemeliyim ki insan olduğu sürece onunla savaşılmayacaksınız.... O artık kana susamış ve öldürülemeyen insan düşmanı, öfkeli bir ruh."

Dev gözlerini devirdi. "Teşekkür ederim Bay Huysuz, ama şu anda daha iyimser bir bakış açısının daha verimli olacağını düşünüyorum. Thorn'u Sam'i serbest bırakması ve beni kancadan kurtarması için ikna etmenin bir yolunu bilmiyorsan, bir şeyler denemek zorundayız ve ne kadar kötü olursa olsun, elimizdeki tek şey bu."

Ash, Dev'in daha önceki migrenine yakalanmış gibi başını ovuşturdu. "Evet, böyle bir şey olmayacak. Thorn benden pek hoşlanmıyor.... İyi. Gün batımına kadar yapılacak bir şey yok."

Dev bunu anlamadı. "Sokağın hemen aşağısında olduğunu söylemiştin. Neden beklemek zorundayız?"

"Başka bir boyutta, Sparky. Gün batımına kadar erişemeyeceğin bir boyut, dolayısıyla sayfandaki karanlık çizgi."

Şimdi mantıklı geldi. Bilmecelerin bu kadar komik görünmesi cevapları bildiğinizde kolaydı. Ash bu kadar konuşkan olduğuna göre... "Bilmemiz gereken başka bir şey var mı?"

"Evet. Yuvarlak daire kısmı

mı?" "Ne olmuş ona?"

"Hem seyahat etmeniz gereken yeri hem de değişen döngüyü ifade eder."

Dev'in midesi, onlar için hoş olmayacağından emin olduğu bir şey karşısında sıkıştı. "Değişen ne-?"

Ash, Dev'e dönmeden önce her birine tek tek baktı. "Siz çocuklar bir tuzak labirentine gireceksiniz.

sürekli kaydırın ve Aello'nun savaşmak için bekleyeceği merkeze gitmeniz gerekecek. Bunu kötü bir video oyunu gibi düşünün. Tam iyi olduğunuzu düşündüğünüzde, zemin altınızdan düşecek ve duvarlar kayacak ve sizi sersemletir... ya da öldürür... üstelik fazladan yaşam puanı olmadan."

Fang ellerini birbirine sürttü. "Peki bu eğlenceli intihar koşusunda bize katılacak mısınız?"

"Çok isterdim ama yapamam."

"Neden olmasın?" Sam sordu.

"Eğer gidersem, Thorn feryat edecek ve benimle hile yaptığını söyleyerek anlaştmanın kendisine düşen kısmını yerine getirmeyi reddedecek."

Dev kaşlarını çattı. "Bunu Fang ile yapmayacak mı?"

"Hayır. Fang her şeye kadir değil. Fang'in öldürölme ihtimali yüksek. Benimle, o kadar da değil."

Sam yüzünü buruşturdu. "Bu çok iğrenç."

Ash omuz silkti. "Kimse başka bir şeyi tartışmayacak. Thorn'un pek fazla arkadaşı yok."

"Fark ettim," dedi Fang nefesinin altından.

Ash başını Dev'e doğru eğdi. "Unutma, merkeze gitmeli ve muhafızı yenmelisin."

"Nasıl geri döneceğiz?"

"Hiçbir fikrim yok. Labirentin içine hiç girmedim."

Dev iç çekti. "Acınası olmasaydı bu komik olurdu."

Ash geniş bir sırtış attı. "Varlığıma hoş geldin. Şimdi müsaade eder misiniz?"

"Bekle!" Sam onun gitmesine engel oldu. "Oraya gitmek için ne yapacağımızı hâlâ bilmiyoruz. Başka bir boyut olduğunu mu söylemiştin?"

Ash başıyla onayladı. "Elysian Fields'ın sonuna, UNO'ya bağlandığı yere git. Orada bir daire var. Pontchartrain'e bakan dış kenarda dur ve-"

"Araştırma ve Teknoloji Parkı manzarayı engellemeyecek mi?" Fang onun sözünü keserek sordu.

"Uzun sürmez."

Dev hâlâ şaşkındı. "Ama çemberin içinde hiçbir şey yok. Boş."

Ash ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Deliği ben yaratmadım. Sadece ona nasıl ulaşacağını söylüyorum. Yüzünü parka dön ve güneş ufkun altında battığı anda yol gösterilecek. Sadece altmış saniye sürecek. Hızlı hareket edin. Kapı kapandığında, bir sonraki gün batımına kadar açılmayacak."

"Bu da bizim için zaman aşımı demek," dedi Sam nefesinin altından.

Ash başını salladı. "İyi şanslar çocuklar." Bu sefer onlar başka bir şey soramadan ortadan kayboldu.

Fang, Dev'e bakmadan önce uzun bir nefes verdi. "Önümüzdeki birkaç saat boyunca yapabileceğimiz bir şey olmadığından, karımla vakit geçirmek için buradan ayrılıyorum... her ihtimale karşı geri dönemeyebilirim."

Ona iyi bir plan gibi geldi. Fang odayı kapıdan terk etti. Bir Were-Hunter için garip bir hareketti ama bazen

onların kaotik paranormal varoluşlarında sadece normal olmanız gerekiyordu.

şimdi Sam'le yalnız olan Dev, ona dokunabilmeyi diledi. O kadar üzgün görünüyordu ki, onun için acı çekiyordu. onun tekrar gülümsediğini görmek istiyordu. "Korseyi alacağız, bebeğim. Güven bana."

Sam ona inanmak istiyordu ama önsezisini aklından çıkaramıyordu. Tekrar tekrar Dev'in öldüğünü gördü. Çok netti. İşkence gibiydi. Eğer o ölürse ne yapacaktı?

Hayatta kalabilecek miydi?

"Keşke Thorn'la bu pazarlığı yapmasaydın."

Dev ona o güne kadar gördüğü en nazik, en kibar gülümsemeyi sundu. "İkimiz de savaşçıyız. Ne yaptığımı biliyorsun. Dışarı çıkmayacağız hafifçe ve onu yenmenin bir yolunu bulacağız. Bana inanın."

Keşke o kadar kolay olsaydı ama halkının vahşetini biliyordu. Evet, Amazonlar kadındı ve fiziksel olarak erkeklerden daha zayıftılar. Ancak, daha önce hiç bu kadar yetenekli savaşçılar bir araya gelmemişti ve Aello da onların en iyilerinden biriydi.

Eski bir deyişin dediğı gibi, kavgada önemli olan köpeğın büyüklüğü değıldi. Önemli olan köpeğın içindeki kavgaydı.

Ve bir Chihuahua'nın bedeninde bile bir Amazon, bir Rottweiler'dı.

Adamın bir tutam saçını gözlerinden uzaklaştırmak için uzandı ama hiçbir şey hissetmedi. Parmakları hiçbir şeyi etkilemedi. O

onun sıcaklığının yokluğunu kayıp ruhuna kadar hissetti.

Keşke sana dokunabilseydim, Dev.

Bu düşüncenin kendisini ne kadar üzdüğünü bilmesini istemediği için ona bir gülümseme sundu. "İyi haber şu ki, bu enkarnasyonda kimsenin duyguları bana musallat olmuyor."

"Gördün mü, her zaman iyi bir tarafı vardır."

Ve o bunu her zaman gördü, ama o göremedi. Hayatı dolu dolu yaşarken ve onu iki eliyle kavrarken, onun güzelliğini hiçbir zaman gerçekten görememişti. Bu yeteneğini kaybetmişti.

Ta ki Dev'in Sığınak'ın dışında durduğunu görene kadar.

Dev ona görmezden gelmeyi öğrendiği şeyleri hatırlatıyordu. Onunlayken hayatın sunduğu mutluluğu - coşkuyu - gerçekten hissediyordu.

"Keşke seninle sevişebilseydim."

Nefesini sertçe içine çekti. "Böyle konuşuyorsun, sen beni öldürecek." Onun hemen önünde durmak için hareket etti. "Keşke seni koklayabilseydim."

Sertçe geri çekildi. "Beni koklamak mı?" Ne iğrenç bir düşünce.

Başını salladı. "Kokun beni sarhoş ediyor. Çarşaflarımda ve vücudumda olmasını seviyorum."

Evet, tamam, iğrenç değil. Bu aslında onu ateşli ve muhtaç hale getiren bir düşünceydi. "Şu anda Thorn'dan gerçekten nefret ediyorum."

"Ben de. Sence o pisliği öldürmeli miyiz?"

Güldü. Olay ya da durum ne kadar vahim olursa olsun nasıl oluyordu da onu hep güldürüyordu?

Dev aç bakışlarını onun dudaklarına indirdi. Bu hareket midesinin şehvetle kasılmasına neden oldu. "Yine de iyi tarafından bakabiliriz."

"New Orleans'ta park yeri aramak zorunda değil miyim?"

Gülüştü derin ve zengindi ve kadının üzerine bir ürperti gönderdi. "Düşünmediğim bir avantaj var. Ama ben Daimon'un ilgisizliğinden bahsediyordum. Aslında bir kez olsun sessiz."

Sam bunu ona kabul ettirmek istemiyordu. "Evet, seninle seks yapabilseydim bu büyük bir bonus olurdu."

Kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "Şimdi kim boynuzlu köpek oluyor?"

Elleri onun saçlarını avucunda hissetmek için can atarken şakacı bir şekilde burnunu kırıştırdı. "Kesinlikle ben, çünkü bunun senin için ne kadar eziyetli olduğunu biliyorum."

"Ben internette sörf yapabilirim, sen de biz birbirimizi görmezden gelirken yatakta bir roman okuyabilirsin, sonra da mutlu bir evli çiftmişiz gibi davranabiliriz."

Yine güldü. "Karıyla gerçekten böyle mi yapardın?"

"Kesinlikle asla. Yüzlerce yıl yalnız yaşadım. Eğer eşimi bulacak kadar şanslı olsaydım, hayatımın geri kalanını ona sahip olduğum için ne kadar minnettar olduğumu göstererek geçirirdim."

"Ne kadar da boynuzsuz bir köpeksin."

"Biliyorum," diye fısıldadı. "O yüzden kimseye söyleme. İtibarımı zedellersin." Ona doğru uzandı, sonra ona dokunamayacağını hatırlayınca elini bıraktı. "Peki ya sen? Kocanı hiç görmezden geldin mi?"

Ioel'i ve onun büyüleyici gülümsemesini hatırladığında bir düğüm onu boğdu. Bir elin parmakları kadar yıl sayabilirdi. onu tanıyacak kadar şanslıydı. "Ona sahip değildim sıkılacak kadar uzun süre. Belki eninde sonunda olurdu ama bundan şüpheliyim. Bu gerçekten ironik. İkimiz de bunu kabul ettiğimizde kısa bir evliliğimiz olacağını biliyorduk. İkimiz de savaşçı olduğumuz için, ihtimaller hiçbir zaman bizim lehimize olmadı. Sadece doğru savaş sırasında yanlış darbe meselesiydi. Bu yüzden bir araya geldiğimiz andan itibaren her kalp atışına değer vermemiz gerektiğini biliyorduk çünkü bu son kalp atışımız olabilirdi."

Dev, onun sözlerinde duyduğu acı ve gözlerinde gördüğü azap için acı çekiyordu. "Yaşadıklarım için çok üzgünüm. oldu."

"Ne? Kız kardeşimin bencil bir sürtük olduğunu mu? Bu kesinlikle senin hatan değildi."

"Hayır, ama ailelerin her türlü zorlukta birbirlerine destek olmaları gerekir. Bunu yapmadıkları zaman midem bulanıyor. Keşke senin için kız kardeşini öldürebilseydim."

Sam ona karşı neler hissettiğini söylemeden önce kendini tutmalıydı. Bundan iyi bir şey çıkmazdı. Asla birlikte olamayacaklardı ve bunu biliyordu. Olmasını ne kadar isterse istesin....

Bazı dileklerin gerçekleşmemesi gerekiyordu ve dünyadaki tüm arzular bunu değiştiremezdi.

Seni seviyorum, Dev.

Ne yazık ki aşkı bencilce değildi. Sadece onun için en iyisini istiyordu ve en iyisi kendisi değildi. Onun çocuklarına sahip olabilecek ve burada onun yanında durabilecek bir kadındı. Sığınak. Ruhunu bir tanrıçaya satmış biri değil.

Fisher'ın "You" şarkısı kafasının içinde çalmaya başladı. Bu sözler her zaman içini burkmuştu ama daha önce hiç olmadığı kadar iyi anladığı şu anki kadar değil.

"Henüz bilmiyorsun ama sen her şeysin...."

Neden hayatı, değer verdiği şeyleri kaybetmek üzerine bir çalışma olmak zorundaydı? Bu hiç adil değildi ve yine de nasıl
Şikayet mi? Bu hayatı o seçmişti. O dünyanın savunucusuydu. Bundan daha büyük bir görev olamazdı. Hiçbir iş daha onurlu ya da asil.

Onu bırakma konusundaki kararlılığını pekiştirmeye çalışarak boğazını temizledi. "Hiç çocuk sahibi olmayı düşündün mü?"

"Her zaman. Bir ev dolusu olmasını çok isterdim. Sonra yeğenlerimden biri Exorcist'i bana çeviriyor ve iki ucundan akla gelebilecek en iğrenç şeyleri kusuyor - şeytan sümüğünü köpük banyosu gibi hissettiren şeyler. Bu genellikle beni en azından bir ya da iki günlüğüne bu aptallıktan kurtarır."

O kadar çok güldü ki gözleri yaşardı. Bunu hiç bu şekilde düşünmemişti ama adam haklıydı. Çocukların patlamaya eğilimleri vardı. Hem de çok. "Çok kötüsün."

Kesinlikle sahip olmadığı bir masumiyetle omuz silkti. "Sen sordun. Ben de cevapladım."

Başını iki yana salladı. "Cidden, Dev yavrularını istemiyor musun?"

"Dürüstçe mi? Bilmiyorum. Bu çok büyük bir sorumluluk. Korkutucu ve öngörülemez. Bazen bunu düşünüyorum. Önemli olduğundan değil. Mitoz bölünme yeteneğine sahip tek hücreli bir organizma değilim, bu yüzden bir eşim olmadan bu tartışmalı bir konu ve sahip olmadığım şeyler için kendime işkence ediyorum. Sahip olduklarıma odaklanmayı ve bunlar için minnettar olmayı tercih ederim."

Gah, ondan nefret etmeyi çok zorlaştırdı. Onu itmek çok zor. Yapılması gereken tek pratik şeyin bu olduğunu bilse bile.

Hepsinden önemlisi, ona uzanıp dokunmak istemesine neden oluyordu. Sadece bir anlığına ona sarılmak için.

Keşke ...

Dev aralarındaki ani garip sessizliği demir bir pelerin gibi hissetti. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Hayır."

Kadınlar bunu nasıl yapardı? Kastettiklerinin tam tersi bir kelime söylerler. Belli ki onun neşeli ruh halini bozacak bir şey söylemiş ya da yapmıştı.

Keşke ne olduğunu bilseydi.

Her neyse. Kadın onu gücendirecek ne yaptığını söylemedikçe durumu düzeltemezdi. Ama kadın cinsiyetiyle ilgili onu çıldırtan tek şey de buydu. İletişim becerileriyle övünen bir grup için, kendileri için gerçekten önemli olan şeyler söz konusu olduğunda dikkat çekici derecede sessiz olabiliyorlardı.

Eski bir "beni tanısaydın, neden deli olduğumu bilirdin" oyunuydu bu. Peki, kadın ona söylemezse onu nasıl öğrenecekti?

Kısır döngü ve bunun için zamanı yoktu. Hepsinin ölümüne yol açabilecek bir işe girişmek üzereyken olmazdı. Ölü yatan kızın görüntüsü onu yaktı. Onun şu anki hali, başarısız olması halinde neler olabileceğinin ölümcül bir hatırlatıcısıydı.

Ve Fang...

Aimee onu asla affetmeyecekti. Ama onu affetmenin hiçbir yolu yoktu.
onu evde bıraktı. Fang o tür bir kurt değildi. Piç kurusu.

Karnında bir şeylerin olması gerektiği gibi olmadığına dair hastalıklı bir his vardı. Etrafındaki eterde onu uyarmak isteyen bir şey vardı.

Keşke ne olduğunu bilseydi ...

Görünenler ve görünmeyenler. İşler hepsi için çok tehlikeli bir hal almak üzereydi.

* * *

Ethon düşmüşlerin ruhlarının kendisine fısıldadığını duyunca başını eğdi. Bu, son beş bin yıldır ona iyi hizmet etmiş bir yetenektir. Düşmanlarının geldiğini görmesini ve Daimon'lar tarafından ayartılmış ruhlara duymasını sağlıyordu.

Ama şu anda söyledikleri şey onu soğutmuştu.

Dev ve Sam kendilerini öldürmek üzereydiler.

Aello'ya karşı iki kişi aptalca bir işti. Ethon onunla hiç karşılaşmamış olsa da, Herakles onu yendiğinde büyükbabası da Herakles'in yanındaydı. Ethon küçük bir çocukken, büyükbabası saatlerce Aello'yu nasıl yendiğini anlatmıştı.

bir kabile olarak Amazonların ve özellikle Aello'nun acımasız saldırıları.

İlahi bir müdahale olmadan kimse onlardan yara almadan kurtulamazdı. Ki Sam ve Dev'de bu yoktu.

Bu iş kanlı olacaktı ve eğer kimse onlara yardım etmezse, bu aptallığı atlatamayacaklardı.

Telefonuna uzanarak hızlıca bir arama yaptı.

Savaşa gideceklerse, yalnız gitmeyeceklerdi. Tekrar ölmene izin vermeyeceğim Samia. Bu sefer onu yüzüstü bırakmayacaktı. Ve eğer onun için kendi hayatını feda etmesi gerekiyorsa, öyle olsun.

* * *

Dev koridorda Fang'le karşılaştı. Fang'in surat ifadesinden, kurdun bu gece intihar koşusunda kendisine katılmaktansa bara bakmayı tercih edeceğini anladı. Onu hiç de suçlamıyordu. Kendisi de alt katta olmayı tercih ederdi.

Ama Sam'in özgürlüğü pahasına değil.

"Burada kalabileceğini biliyorsun," dedi kayınbiraderine. "Aslında bunu tercih ederim."

Fang başını salladı. "Bunu yapman için seni asla yalnız bırakmazdım. Bana yardım etmek için cehenneme gitmekten çekinmedin Dev. Bunu unutmadım."

Bu yüzden Dev, onun eşsizliğini takdir etmeye başlamıştı. aile üyesiydi. Fang, Dev'in onu kurtarmak için aldığı riske değdiğini kanıtlamıştı ve ona kardeşi demekten mutluluk duyuyordu.

Sam boğazını temizledi. "Acele etsek iyi olur. Hava kararana kadar fazla vaktimiz yok."

Dev başını eğdi. Tam kendisini ve Sam'i çembere ışınlamak üzereyken, iki kişinin merdivenlerden yukarı çıktığını gördü.

Ethon ve Scorpio.

Ve savaş için giyinmişlerdi. Her ikisi de simsiyah giyinmişti; Ethon bir pantolon ve düğmeli bir gömlek giymişti. Uzun paltosu tam bir silah cephaneliğini saklıyordu. Bıçaklar, en az bir silah ve büyük olasılıkla bir kılıç. Öte yandan Scorpio çok daha açıktı. Kısa kollu bir gömlek giymiş ve deri vambrace takmıştı. Dev, çelik çivileri gizlediğini biliyordu. hemen hemen her şeyi delip geçmek için kullanabilir.

Dev onlara kaşlarını çattı. "Burada ne işiniz var?"

Ethon ona boktan bir sırtıyla baktı. "Arkanı kolluyorum, Cochise."

İlginç bir karşılaştırma. Cochise becerikli ve zekiydi, defalarca ölümden kaçmıştı. Dev sadece bu savaş bittiğinde Apaçi şefi kadar şanslı olup barış içinde ölmeyi umuyordu.

Sam Spartalı'yı orada görünce hemen geri çekildi. "Ethon-"

İtirazını durdurmak için elini kaldırdı. "Her şey yolunda Samia. Scorpio ve ben bunu Ash'e anlattık. Köpekler birlikte duruyorlar. Bunu biliyorsun. Sonuna kadar savaşçılar."

"Sonuna kadar aptallar," diye

tersledi. Ethon'ın sırtışı genişledi.

"Her zaman."

Sam onunla tartışmak istiyordu ama bunun sahip olmadıkları zamanı boşa harcamaktan başka bir işe yaramayacağını biliyordu. Ethon da en az

imkansız ve Dev kadar inatçı. "Tamam. Ayak uydurduğundan emin ol."

Fang Ethon'a doğru bir adım attı. "Bunu ben alacağım."

"Diğeri bende." Dev onun bakışlarıyla karşılaştı. "Bir dakika içinde görüşürüz."

Sam onların koridordan parka ışınlanmalarını izledi. Bir an için eski evin etrafına göz gezdirirken, omurgasında garip bir önsezi titremesi hissetti. Burada şeytan iş başındaydı.

Tek umduğu, bunun tek hedefinin kendisi olmasıydı.

Gözlerini kapatarak Fang ve Dev'in solmakta olan güneş ışığında durdukları yere ışınlandı. Kara Avcılar'dan hiçbir iz yoktu.

Kalbi atmaya bıraktı. Alevler içinde mi kalmışlardı?

"Acıktın ve iş arkadaşlarımı mı yedin?"

Dev ayaklarının dibinde duran ve kadının bir şekilde göremediği koyu yeşil yün battaniyeyi işaret etti. "Hâlâ sizi su toplatacak kadar gün ışığı var, bu yüzden onları hemen sakladık."

Ama garip bir şekilde, güneş ışığı ona hiç zarar vermiyordu - büyük olasılıkla hayaletimsi formu yüzünden. Hayretler içinde, beş bin yıldan fazla bir süredir gördüğü ilk gün batımını izledi. Gökyüzü, koyulaşan mavinin arasından kıvrılan pembe ve turuncu şeritlerle kesinlikle nefes kesiciydi.

Keşke ışınları teninde hissedebilseydi.

Ama onu görmek yeterliydi. Bunca zamandır özlediği bu manzara karşısında ağlamak istedi. "Bu çok güzel." Ama bu şefkatli

Battaniyeye bakıp çimenlerin üzerine serilmiş halinin neye benzediğini fark ettiğinde göğsündeki kabarıklık kayboldu.

İki ceset.

Ve o battaniyenin altında cesetler olduğu acı bir şekilde belliydi.

Bir araba yanlarından geçerken yavaşladı ve Fang'ın ensesindeki tüyleri diken diken etti. Sürücü, Fang ona bakana kadar onlara baktı. Sonra sürücü gaza bastı ve olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaştı.

Sam uzun bir nefes verdi. "Çocuklar, biri polisi arayıp Pontchartrain'de ceset saklamaya çalıştığınızı söylemeden önce acele etsek iyi olacak."

Ethon'ın kahkahası battaniyenin altından

çınladı. Dev onu tekmeledi. "Özür dilerim. Kaza oldu."

Ethon boğazının altından hırladı. "Sıkıştığırna memnun olsan iyi edersin, Ayı."

Dev, dikkatini tekrar görevlerine vermeden önce ona bir sırtış fırlattı. "Güneş batıyor. Bir şey gören var mı?"

Sadece araştırma binası ve caddenin karşısındaki Lake Oaks Parkı. Solunda üniversite ve spor salonunun otoparkı ve onların arkasında da evler. Her şey tamamen normal görünüyordu ve trafik giderek yoğunlaşıyordu.

Biz hapse gireceğiz.... Ash

onları kurtarır mı? Fang

yavaşça arkasını döndü.

Ve tahminine uygun olarak, uzaktan polis sirenlerinin yaklaştığını duydu.

Saçmalık.

Fang, "Tanrım, umarım bu bizim için değildir," diye mırıldandı.

Dev homurdandı. "Öyle olduğunu biliyorsun. Bu bizim şansımız, mon frère." Gözlerini ufka dikti. "Hadi, gün batımı. Bizi hayal kırıklığına uğratma."

Fang onun sözleriyle alay etti. "Bizi hayal kırıklığına uğrat, lanet olsun. Polis gelir ve ben de eve dönerim. Köpekleri burada bırakalım da kendi kışlarını askıdan çıkarsınlar derim."

"Canın cehenneme, Kurt," diye tersledi Ethon.

Dev onları susturmak için elini kaldırdı. "Bakın."

Sam son ışın da kaybolana kadar hiçbir şey görmedi. Sonra sadece birkaç metre önlerinde hafif bir parıltı oldu. Çoğu kişinin yaz sisi diye önemsemeyeceği türden bir şeydi. Kaldırımından gelen ısı.

Ama öyle değildi.

"Dev..." Hızla gelen arabaların sesi yaklaştıkça Fang'in sesi sertleşiyordu.

Sam polis ışıklarını gördü.

"Avcılar, ayağa kalkın!" Dev

emretti.

Ethon ve Scorpio, polisin kıpırdamamaları için bağırdığı sırada battaniyenin altından çıktılar. Onları görmezden gelerek ileri doğru koştular.

Sam silahların ateşlenme sesini duydu. Bir saniye sonra Dev'e bağırarak sırtına doğru gelen kurşundan kaçmaya çalışırken, bir sonraki her şey farklıydı.

Arazi aynı kalmıştı. Ama sokaklar ve binalar yoktu. Parlak, delici bir ışık her şeyi aşırı pozlanmış bir parıltıyla yıkıyordu. Kaynağı ne olursa olsun, güneş ışığı olmadığı belliydi çünkü ne Scorpio ne de Ethon bu ışıktan kabarıyordu.

Sam iyi olduklarından emin olmak için adamlara bakarken gözlerini korumak için elini kaldırdı.

Onun önünde savaşçılar gibi durdular. Dev kalçasını kaldırmış, diğerleri de savaşmaya hazırdı. Ama ortada dövülecek bir şey yoktu.

Dev, yeni manzaralarını seyrederek yavaş bir daire çizdi. "Hangi yolu denememiz gerektiğine dair bir tahminde bulunmak isteyen var mı?"

Ethon elini çenesine sildi. "GPS takibini deneyelim derdim ama bahse girerim burada hiç uydu çekmiyordur. Sen ne düşünüyorsun?"

Scorpio, vambrağlarındaki sivri uçları serbest bırakarak cevap verdi, böylece bir kirpinin tüyleri gibi göze çarpıyorlardı. Hiçbirine tek kelime etmeden, kara suya doğru yöneldi. açık gri bir sahile vuruyordu.

"Sanırım kuzeye gidiyoruz," dedi Dev yavaşça. "Herkes Lassie'yi takip etsin. Timmy kuyunun içinde."

Scorpio sol kolunu kaldırdı. İlginçtir ki, bıçak uzatıldığında Dev'e acımasız bir "FU" gibi görünüyordu.

Ethon Dev'in sırtını sıvazladı. "Dikkatli ol, Ayı. Sanırım Lassie'yi kızdırdın. Unutma, onun durumunda ısırık kesinlikle kabuktan daha ölümcül."

Tam suya yaklaştıklarında, ayaklarının altındaki zemin kaymaya başladı. Fang yer yarılrken lanet okudu ve bir vadiye düşmeye başladı. Dev ve diğerleri sabit bir zemine doğru koşarken, o insandan kurda dönüşerek sıçradı.

Şu anki haliyle Sam tehlikede değildi. Değişen zeminin üzerinde süzülerek, ayaklarını şüpheyle izleyen adamların yanına geldi.

"Çok yakındı."

Adamlar onu görmezden geldi.

Sam kaşlarını çatarak dikkatlerini çekmek için elini salladı. Hepsi sanki o görünmezmiş gibi davrandı.

Bu da ne böyle?

Onlara sinirlenerek ve eskisinden daha da fazla hayalete dönüşmekten korkarak, onları azarlamak için ağzını açtı. Ama bunu yaptığı anda, kendisine doğru gelen derin, vahşi bir hırıltı duydu.

Başını çevirince nefesi kesildi. Bu bir leucrotae sürüsüydü. Avlarını daha yakın mesafeye çekmek için insan sesi taklidi yapabilen vahşi kurt köpekleri. Yunan tarihçi Photius bir keresinde onları "bir aslan kadar cesur, bir at kadar hızlı ve bir boğa kadar güçlü" olarak tanımlamıştı. Hiçbir çelik silahla alt edilemezler...."

Ve doğruca onlara doğru gidiyorlardı.

On Beşinci Bölüm

Ethon dostça bir sırıtışla Akrep'e döndü. "Hey, cabrón, onlar gerçekten köpek değil. Bunları suçluluk duymadan öldürebilirsin, söz veriyorum."

Scorpio çizmelerinin üstünden iki kılıç çıkardı ve bıçaklarını uzattı. "Lo que son?"

Ethon kendi kılıcını kınından çıkardı. "Onlar tanrılar kurtlarla oynadığında ortaya çıkan şeylerdir. Onların yavruları her türlü iğrenç şeyi yaparlar. Değil mi Fang?"

"Üfle bana, Yunan."

"Tipim değilsin."

Dev gözlerini devirdi. "Lökrotalar tanrıların koruyucuları olarak yaratıldılar. Derilerinin o kadar kalın olması gerekiyor ki hemen hemen her şeye karşı dayanıklı."

Fang tamamen sinirli bir ses çıkardı. "Sanırım onları öldürmenin bir yolunu bilen var mı diye sormak çok fazla olur?"

Ethon hınzırca güldü. "Evet, sanırım öyle. Hiç eski atari oyunu Joust'u oynadın mı?"

"Öyle mi?"

"Yenilmez ejderhaları hatırlıyor musun?"

Dev yüzünü buruşturdu. "Onları öldürmek için ağzı açıkken bıçaklamak zorunda kaldıklarınız mı?"

"Aynen öyle." Ethon kılıcıyla onları selamladı. "Umarım Bıçaklar düzgün olsun, dostlarım. Aksi takdirde Tartarus'ta görüşürüz... üzümlerden uzak durmayı unutmayın."

Onlara ulaşan ilk tazi Scorpio'nun boğazına sarıldı. Tüysüz ve kanlı olan tazıların küçük kafaları ve Omurgalarından aşağıya doğru uzanan kemikli çıkıntı, sivri bir topuz gibi görünen çapaklı kuyruklarının ucuna kadar uzanıyordu. kötü niyetle sallıyorlardı. Bir kılıcın dişleriyle-dişli kedi, leucrotae hesaba katılması gereken bir güçtü.

Fang ve Dev savaşmak için hayvanlara dönüşürken Sam kendini tamamen çaresiz hissetti. Scorpio ve Ethon lökrotaları parçalıyor ve onları karanlık uçuruma geri sürmeye çalışıyordu. Köpeklerden biri ona doğru geldi. İçgüdüsel olarak dövüş beklentisiyle gerildi. Ama tazi ona doğru yaklaştı, kalçalarının üzerine oturdu, sonra iki kez havladı ve dövüşe geri döndü.

İki tazi daha bu hareketi tekrarladı ve diğerlerine saldırırken onu görmezden gelmeye devam ettiler.

Ne garip...

"Şanslısın." Ethon, dişleri etini parçalayan bir tanesini ön kolundan çıkarmaya çalışırken homurdandı.

"Zırhtan mı yapılmışlar?" Scorpio İspanyolca sordu.

Ethon küfretti. "Olmaması gerekiyordu. Sanırım etleri o kadar güçlü. Unutmayın, zayıf noktaları gözleri ve ağızlarındaki yumuşak dokudur."

Sam onların tazılarla savaşmasını izlerken kendini tamamen çaresiz hissetti. Ne yapabiliirdi ki? Onlara vurmaya çalışıyordu ama kolları işe yaramıyordu.

Bekle...

Aklına bir fikir geldi. Telekinezi gücünü çağırdı. Elini uzatarak zihinsel olarak yakındaki bir kayayı yakaladı ve

işe yarayacağını umarak nefesini tuttu. Konsantre oldu ve onu kaldırmaya çalıştı.

Öyle oldu!

Kalbi küt küt atarken, taşı Dev'in bacağındaki tazının üzerine fırlattı. Taş, tazıyı yana doğru savuracak kadar sert çarptı. Tazı havladı ve hırladı, sonra hiçbir şey olmamış gibi dövüşe geri döndü.

Artık tazılara karşı savaşmak için bir yolu vardı. kavgaya katıldı. Hatta Ethon'u yakalamış olanın çenesini açmayı bile başardı.

"Tanrı seni korusun," diye nefes aldı, kolunu sıkarak Kanlı, jilet gibi keskin çeneleri. Ama bir tanesini fırlatır fırlatmaz üç tanesi daha yapıştı. "Gah, piranha Cujo'yu kim duymuş? Bir daha asla köpek ya da ona benzeyen bir şey sahibi olmayacağım."

Scorpio güldü. "Onlar köpek değil, amigo. Bana böyle söylememiş miydin?"

"Yalan söyledim ve şimdi tanrılar bunun için beni cezalandırıyor." Ethon
hepsi sakatlanma sürecinde olmasaydı komik olurdu.

Sam güçlerini Dev'den bir tane koparmak için kullandı. "Bunun için Chi'yi getirmeliydin."

Ethon alay etti. "Oh, şimdi neden bir iblis uzmanını iblislerle savaşması için bir iblis diyarına getirmek isteyeyim ki? Nerede olabilir meydan okuma bunda mı?"

Sam ona ters ters baktı. "Isır onu, Cujo. Tam uyluğunun etli kısmından, gerçekten acıtacak yerden."

"Aigh!" Köpek tam da onun söylediği şeyi yaparken Ethon ağladı. Ona karşı dudağını büktü. "Bu yanılttı. Bir santim daha atsaydım falsetto olurdum."

Bir şey fark ettiğinde onun öfkesini görmezden geldi... bu bir tesadüf müydü?

Yoksa köpekler onu gerçekten anlıyor muydu?

"Leucrotae, topukla!"

Onları durdurmak için hiçbir şey yapmadı. Kemirmeye, ısırmaya ve arkadaşlarına saldırmaya devam ettiler.

Belki de emri anlamamışlardır.

Bu yüzden onlara mantıklı gelecek bir şey denedi. "Leucrotae, stamata!"

Tazılar kurbanlarını bıraktı ve tıpkı onun emrettiği gibi durdu.

Kutsal Zeus... Gerçekten işe yaradı. "Ela!" "Buraya gel" komutunu vurgulamak için parmaklarını şıklattı.

Tazılar saat gibi onun yanına çekildiler. Birkaç tanesi sanki ona ulaşmaya çalışıyormuş gibi ayağa fırladı. "Kato!" Sözlerine sadık kalarak sakinleştiler.

İnanılmaz ...

Ethon'ın çenesi bir karış açık kaldı. "Buna inanamıyorum. Sam lanetlilerin kraliçesi."

O da yapamadı. Bu bir mucizeydi.

Dev tekrar insan formuna dönüştü. Vücudundaki kanayan yaraları görünce midesi bulandı. Yine de, o

Yanakları dövüşten kızarmış ve kasları kan pompalamaktan kaskatı kesilmiş muhteşem bir adam. "Onlara başka ne yapmalarını söyleyebilirsin?"

O daha cevap veremedi ayaklarının altındaki zemin tekrar sallanmaya başladı. Tazılar uludu, sonra da kaçtı.

Fang tekrar insana dönüşürken kısık bir ısıklık çaldı. "Onları takip etmenin iyi bir fikir olabileceğini düşünen başka biri var mı?"

Dev başını salladı.

Fang, tazıları kovalamak için kurt bedenine geri döndü.

İnsan formundaki Dev onun peşinden gitmeye başladı, sonra ayaklarının altındaki toprak yarıp onu yana doğru kaydırınca kaydı. Yerden fırlayan keskin, sivri bir kaya parçası yan tarafını oyarken, altındaki kara toprak kelimenin tam anlamıyla buharlaştı. Tutunacak hiçbir şey yoktu. Düşüşünü yakalamanın bir yolu yoktu. Düşüyordu.

Bunu
biliyordu.

Üzgünüm,
Sam.

Birden bileğine bir şey dolandı. Akrep sokması gibi soka ve kolunu o kadar sert sarsan bir şeydi ki, hâlâ bağlı olduğuna şaşırdı. Sallanıyordu. Alevlerin dans ettiği, botlarını yaladığı derin bir mağaranın üzerinde tehlikeli bir şekilde.

Başını kaldırdığında, Dev'i düşmeden önce yakalamak için kullandığı kırbacı sıkıca tutan Scorpio'nun kararlı yüz ifadesini gördü kurtarılamayacak kadar derin. "Sıkı tutun, Ayı."

Bileği ve ön kolu kanıyor ve yanıyor olsa da Dev bir eliyle kaba, örgülü deriye sarıldı ve diğeriyle sıkıca kavradı. Bırakmaya niyeti yoktu.

Sam koşarak geldi. Onun gözlerindeki paniğı görünce içi ısındı. Ta ki yer Scorpio'nun ayaklarının altında kaymaya başlayana kadar. Nefes nefese kalan Sam, alışkanlıktan dolayı geri sıçradı.

Ah, kahretsin ...

Çukurlara düştükten ve tüketildikten sonra tazıların çığlıklarını duydu.

Sam korku içinde kıvranırken ağlamak istedi. Bir şeyler yapmak zorundaydı. Gözlerini kapatarak Dev'i yukarı çekmek için güçlerinin derinliklerine uzandı. Kendi güçleri olduğu ve yaşayan bir organizma olduğu için onu kaldırmak o kadar kolay değildi. kaya ile olmuştu. Çok daha fazla güç gerektiriyordu ve buna alışık değildi.

"Ay Dios," diye nefes aldı Scorpio ayakları kaymaya başladığında. "Onu tutamıyorum."

Scorpio'nun altındaki toprak parçalandı ve her tarafa toprak saçıldı.

Dev. Sam, Dev'in alevler içinde ölürkenki görüntülerini görünce çığlık atmak istedi.

Yapabileceğı hiçbir şey yoktu.

Birdenbire Fang ileri atıldı. Scorpio'yu öyle bir yana savurdu ki, Scorpio paramparça olmuş zemini sıyrıp geçti. Ama bu sarsıntı Scorpio'nun kırbacını serbest bırakmasına neden oldu.

"Dev!" diye bağırdı.

Ethon çukura doğru

atladı.

Sam gözlerini kapatırken nefes alamıyordu. Ama Dev'in çektiği acıya kör kalamazdı. Onun yüzünden bu durumdaydı.

Onu ben öldürdüm.

Boğazında safra yükselirken önsezisi on kat geri geldi. Gözyaşları gözlerini yaktı.

"Kahretsin, Bear... ne yedin? Kaç kilosun? Weight Watchers'ı hiç duydun mu? Dostum, diyet dört harfli bir kelime değildir. ton."

Ethon azarlamaya devam ederken kendini bakmaya zorladı. Dev. Tam bir şok içindeyken, adam kırbacı almış ve onu yukarı çekmeye çalışıyordu.

Fang ve Scorpion Ethon'ı belinden yakaladı ve güçlerini onunkine eklediler.

Parmak eklemini o kadar sert ısırды ki kanadı. Lütfen, lütfen, lütfen...

Yüzyıllar sonra ilk kez, onu yukarı çekerlerken tanrıların kendi tarafında olduğunu hissetti.

Dev bacağını uçurumun kenarından sarkıttı. Ethon onu gömleğinden yakaladı ve uçurumdan çıkardı. Sonra bütün adamlar yere yığıldı.

Ethon sinsi bir kahkaha attı. "Sanırım bir tatile ihtiyacım var."

Fang inledi. "Sanki biri çelik kaplamalı usturayla iki adım atmış gibi hissettirmeyen yeni bir omurgaya ihtiyacım var. kramponlar."

Scorpion nefesini dişlerinin arasından sertçe çekti. "Masaj konusunda iyi eğitilmiş bir Belleza'ya ihtiyacım var."

Dev kanayan bileğini ovuşturdu. "Ben Scorpion'la gidiyorum. Ancak bonita'm ne yazık ki şu anda soyut, bu da bana hiç iyi gelmiyor."

Dev'in az önce onu kendisinin ilan ettiği gerçeğinin farkına varan herkes sessizliğe gömüldü. Alenen. Sam onun sözleri karşısında şaşkına dönmüştü.

"Hadi ama millet," dedi Ethon alaycı bir ses tonuyla. "Hepimiz yetişkiniz. Aralarında neler olup bittiğini bilmediğimizden değil. Zeus aşkına, Dev'in mücevherlerini kız bilardo oynuyor diye riske atmadığını biliyorsunuz."

Fang başını çevirip Ethon'a keskin bir bakış fırlattı. "Bu Dev'i açıklıyor. Yaralanmasına izin verirsem kız kardeşinin beni dövmesini engellemek için buradayım. Bunların hiçbiri sizin neden bu işe katıldığınızı açıklamıyor."

Ethon alay etti. "Benimki basit. Beyin hasarı."

Scorpion başını salladı. "Ben sadece bir şeyleri öldürmeyi seviyorum."

Ethon yuvarlandı ve kendini ayağa kaldırdı. "Ama köpekler değil."

"Evet. Köpek yok."

"Neden?" Sam sordu.

Scorpio dövüş pozisyonuna geçerken cevap vermedi.

Dev ayağa kalktı ve Fang'in ayağa kalkmasına yardım etti. "Sence yerin üzerimize çöküp çökmemesinin bir ritmi var mı?"

Sam başını salladı. "Bu rastgele bir şey."

Ethon ön kolundaki kanı sildi. "En azından dört ayaklı piranha sorunumuzdan kurtulduk."

Evet, ama Sam bunun iyiye işaret olduğundan pek emin değildi. O aşırı pozlanmış manzaraya baktı. Her şeyin tuhaf turuncumsu bir tonu vardı. Sanki cehennem New Orleans'ın üzerine bindirilmiş gibiydi. Etraflarını çevreleyen caddeyi görebiliyordu. Ama yol yerine yanmış bir çukur vardı. Üzerlerine doğru esen kavurucu bir rüzgâr, yüzüne çarpan saçlarının yanaklarına batmasına neden oluyordu. Bunu hissedebilmesi garipti. başka hiçbir şey hissedemiyordu.

Adamlar şimdi ayağa kalkmış, koyu mor bir kıyıya karşı suyun kaynadığı kıyıya doğru ilerliyorlardı. İçinden ürkütücü bir melodi mırıldanmak geldi. Ama adamların bundan hoşlanacağını sanmıyordu. Ayrıca, onlar biraz Hepsi bir sonraki saldırıyı beklerken gergin ve diken

üstündeydi. Bir ıslık havayı kirletti.

Dev içgüdüsel olarak ona doğru uzandı. Bu, kalbinin sıkışmasına neden olan bir hareketti. Ama tehlikede olan o değildi.

Öyleydi.

Ve tek yapmak istediği vücudunu onunkine sarmak ve onu zarar görmekten korumaktı. Keşke yapabilseydi.

Fang arkasını döndü, kaynağı arıyordu. "Bu ses de ne?"

Scorpio kırbacını tekrar beline soktu ve kılıçlarını tekrar çıkardı. "Bana mı öyle geliyor yoksa

Kanatlar?"

Sam dinlemek için sessizliğe gömüldü.

O haklıydı. Kanatlarını çırparken çıkardığı ses vardı. Ama duyduğu sesi çıkarması için bunların devasa kanatlar olması gerekiyordu.

Bu iyi değildi.

Dev dişlerini sıkarak kendilerine doğru gelen bir sonraki tehdidi aradı. Tüm vücudu kemiklerinin iliklerine kadar ağrıyordu. Tek istediği lanet olası kuşağı bulmak ve içlerinden biri ölmeden önce buradan gitmekti. En çok da Sam'le onun evinde sadece kendisinin olduğu zamana geri dönmek istiyordu. Hiçbir tehlikenin olmadığı o mükemmel mutluluk anına. Amaçsız. Birbirlerinin kollarında çıplaktılar.

Artık gitmek ve her şeye yeniden başlamak istememesi çok garipti. Kız yanında olduğu sürece kalmaktan son derece memnundu.

Ama sonra hayat sinsi bir şekilde kötüydü, her zaman sizi ne kadar sert tekmeleyebileceğine dair bir çalışma gibi görünüyordu. Ethon'un daha önce bahsettiği kral Tantalus gibi. Hayat sizi en çok arzuladığınız suya boğazınıza kadar batırır, sonra da içmek için eğildiğiniz anda buharlaşırdı. Sulu üzümler başınızın üzerinde asılı dururken açlıktan ölmenize izin verdi, parmak uçlarınız onları fırçalayabilecek kadar yakındı, sonra bir tanesine uzandığınız anda, hayali bir esinti onları avucunuzdan uçururdu. Tüm bu süre boyunca arzularınızı çok net görebiliyordunuz, onlara uzanıp neredeyse dokunabiliyordunuz ama asla onlara sahip olamıyordunuz.

En nefret ettiği şey de buydu. Hayat mutsuzluk karşıtıydı.

Sam'e baktı. Ŗu anda ona dokunamıyordu bile. O tamamen soyuttu ama yine de tüm güzelliğiyle orada parıldıyordu. Ona sahip olamayacağını, dokunamayacağını bildiği halde ona sesleniyordu. Ve Ŗu anda, yüz hatları endiŖeyle sıkıŖmıŖ ve gerilmiŖti. Herkesin Burada, onlara geręekten yardım edememenin onun için ne kadar büyük bir iŖkence olduğunu çok iyi biliyordu ve tek yapmak istediği bunu daha iyi hale getirmekti.

"Anneciğim? Anneciğim? Neredesin?"

Dev, küçük bir kızın sesini duyduğunda ve Sam'in yüzündeki yıkımı gördüğünde midesinin bulandığını hissetti.

"Anne? Çok korkuyorum. Beni neden terk ettin?"

İlerlemeye baŖladı.

"Sam!" diye tersledi onu. "Bu bir numara. Öyle olduğunu biliyorsun." Sam buna inanmak istedi ama ses...

Agaria'ydı. O tatlı, değerli sesi nerede olsa tanırıdı.

"Sam? Sam, sen misin? Gördün mü Ree, sana annenin bizi unutmadığını sylemiŖtim. Geri geleceğini sylemiŖtim."

Dev'in kalbi sıkıŖtı, özellikle de Ethon'ın yüz hatlarına kazınmıŖ acıyı gördüğünde. "Lanet olsun size, piçler!" Dev kükredi. "Zalimliği bırakın."

"Devereaux? Sen misin kardeŖim?"

Bastien'in sesini duyduğunda Dev'in içini acı kapladı. Etrafında garip gölgeler vardı. Kendini durduramadan ona doğru bir adım attı.

"Fang? Sen misin?"

Fang zorlukla yutkundu. "Anya?"

Dev.... Daimonlar tarafından öldürülen Fang'ın kız kardeşinin adına lanet okudu.

Aklı başına ilk gelen ve sesleri tamamen reddeden Ethon oldu. "Bu mantikor, çocuklar." Yanına gitti seslere doğru yönelmemeleri için önlerinde durdular. "Millet, uyanın! Beni dinleyin. Bir büyü'nün etkisi altındasınız. Bu-"

Sözleri okların saldırısı altında öldü.

Bir tanesi kolunu sıyrıp pazılarını açarken Dev tısladı. "Siper alın!"

Ne yazık ki, korunacak pek bir yer yoktu. Bir ok omzunun derinliklerine saplandı.

Sam, Dev'in yere düştüğünü görünce lanet okudu. Güçleri azaldı, ama tamamen yok olmadan önce, taşları yerden kaldırdı ve oklar üzerlerine büyük bir şiddetle yağarken arkadaşlarına bir nebze sığınak sağladı.

Kral Leonidas'ın Perslere karşı nasıl hissettiğini anlamıştı. Mantikorların yaklaştığını duyunca yükselen paniğini kontrol etti. Şimdi aslanlar gibi kükrüyorlardı. kuyruklarından onlara ok atmaya devam etti. Silahların en kötüsüydü ve uzun menzilliydi. Bunun için tanrılara lanet olsun.

Mantikorlar aslan gövdesine sahip olsalar da hepsinin kafası insandı ve bu da onları

Yunan canavarlarının en ölümcülleri çünkü akılsız hayvanlar değillerdi. Düşünebiliyor, kandırabiliyor ve başkalarını taklit etmek için seslerini kullanabiliyorlardı.

Hepsinden önemlisi, beş yüz metre öteden öldürebilirlerdi. Bu yüzden onları çok az insan görürdü. Biriyle göz göze geldiğinizde, ölüm çoktan göğsünüzde çınlamaya başlamıştı.

Spartalı doğasına sadık kalan Ethon güldü. "Tanrılar bunları peşimizden gönderdiği için gurur duymalıyız."

Dev ona, Ethon'ın duman soluduğunu düşündüğünü belli eden bir alay hareketi yaptı. "Gururun mu okşandı?"

"Evet. Tanrılar için bile belalı olduğumuz anlamına geliyor." Bir avuç shuriken çıkardı. "Hadi, sizi piçler! Hadi dans et." Taşları fırlatmak için arkasından atladı.

Sam, Dev'in omzundaki oku incelerken onu görmezden geldi.

"Ben hallederim," dedi Scorpio, yarayı tedavi etmeye gelirken.

Scorpio gömülü olan oka dokunduğunda Dev tısladı Ethon onu koruyan bir kayaya yaslanıp zafer kahkahaları atarken derinlere daldı.

Dev Ethon'dan Sam'e baktı. "Lütfen bana kardeşinin daha mantıklı olduğunu söyle."

"Pek sayılmaz." Güldü. "Sadece aptallığı konusunda o kadar hevesli değildi."

Ethon cık cık etti. "Ah, Sam, bu duygularımı incitti."

Ona alaycı bir bakış attı. "Sen neden bahsediyorsun, E? Senin hiçbir hissin yok."

"Ah, evet. Unutmuşum. Ama unutmuş olsaydım, şu anda ağrıyor olurlardı."

Ve hala mantikorlar yaklaşıyordu.

"Bu şeyleri nasıl yeneceğiz?" Kelimeler Fang'in ağzından henüz çıkmıştı ki yer yeniden gürledi.

Akrep güçlü bir çekişle oku Dev'in omzundan çıkardı ve yarayı iyileştirmek için güçlerini kullandı. "Bu toprağın bizi yutmaya çalışmasından sıkılmaya başladım. her birkaç dakikada bir."

Yer onu duymuş olmalı. Çünkü bu sefer ayaklarının altında açılmadı. Dağlar gibi yükselmiş, onları mızraklamaya çalışıyordu.

"Kuzeye git." Fang kurt formuna geri döndü.

İleri doğru koştular ama çok zordu. Toprak bir gayzer gibi hareket ediyor, üzerlerine taş ve toprak püskürtüyordu. Fang bağırdı. kötü bir kustumuk onu havaya fırlattı. Birkaç metre öteye, yan tarafının üzerine düştü. Nefes nefese, ayağa kalkmak için hiçbir hareket yapmadı.

Dev ona doğru koştu. Yer yükselmeye başladı. Fang'i kolunun altına alarak güvenli bir alana çekti.

"Teşekkürler, Scorp." Ethon dudağını büktü. "Bir dahaki sefere pamuk pufların ya da başka bir şeyin saldırısına uğramamızı dileyebilir misin?"

Yer bir kez daha sarsıldı ve tekrar sakinleşmeden önce hepsini havaya fırlattı.

Sert bir şekilde yere çarptıktan sonra Dev sırt üstü yattı ve nefes nefese kaldı.

Fang birkaç adım ötedeydi. Hepsinin hissettiği bir acıyla inleyen Scorpio kendini yukarı itti ve yaralanan sol bacağını incelemek için Fang'in yanına gitti.

Sam tüm bu olanlardan dolayı hastaydı.

Onun yüzünden.

Yavaşça Dev'e doğru yürüdü ve yanına çöktü. "Seni bu işe bulaştırdığım için çok üzgünüm."

"Oh, lütfen." Hafif bir iniltiyle doğrulup oturdu. "Ya burada hayatımı riske atacağım ya da kapıda burnumu çekeceğim, aptal bir insanın Remi'yi yumruklayabileceğini ya da Aimee'yi kışından çimdikleyebileceğini düşünmesini bekleyeceğim. Özür dileme. Son zamanlarda hiç bu kadar eğlenmemiştim. yüzyıllar."

Sam onun deli olduğunu düşünmesine rağmen güldü. "Hiç de haklı değilsin."

Dev ona gülümsedi ve güzel yüzündeki bukleleri geriye doğru tarayabilmeyi diledi. "Doğru, çok doğru." Sadece bir aptal bir Amazon Kara Avcısına aşık olabilirdi.

Dev bu rastgele düşünceyle irkildi. İlk başta bu düşünce onu dehşete düşürmüştü, ta ki ne kadar doğru olduğunu anlayana kadar.

Onu seviyordu.

Tüm mantığa meydan okuyordu. Hiçbir anlam ifade etmiyordu. Ama yine de Kesinlikle doğru. Tek istediği onu korumaktı. Ona zarar gelmesini önlemek ve dünyadaki hiçbir şeyin bir daha ona zarar vermemesini sağlamak.

Remi'nin delirmesine şaşmamalı.

Hayatında ilk kez kardeşini ve Remi'nin dünyaya neden bu kadar kızgın olduğunu tam olarak anlamıştı. Sadece Remi'nin durumu daha kötüydü. Dev, Sam'in kendi yoluna gitmesini ve onu terk etmesini izleyecek kadar erkek olmak zorundayken, onun kendi öz kardeşiyle çiftleştiğini görmek zorunda kalmayacaktı. Onu hayatının her günü görecekti ve

yanlış kimlik tespiti gibi garip bir kaza olmasaydı onun
olacağını bilecekti.

En kötü kısmı mı?

Quinn Becca'yı sevmiyordu. Arkadaş ve dosttular, birbirlerine ve çocuklarına bakıyorlardı ama daha fazlası değildi. Aralarında tutku yoktu. Dev'in ona her baktığında Sam için hissettiklerinin hiçbiri yoktu.

Kaderin ne kötü bir cilvesiydi bu.

Aralarındaki farkları bilemeyecek kadar genç olan Becca, Quinn'i Remi sanarak yolunu kesmişti. Quinn'in Savunma, Remi'nin onu sevdiğine dair hiçbir fikri yoktu- Remi böyle şeyleri asla paylaşmazdı. Quinn'in gördüğü tek şey sıcak bir vücuttu. ve bir kadın yataklarında çıplak olarak belirlediğinde çoğu erkeğin yapacağı şeyi yaptı. Onunla yatmıştı. Bir saat içinde ve Becca hatasını fark ettikten hemen sonra çiftleşme işaretleri ortaya çıkmış ve Remi geri çekilip kardeşinin ilk aşık olduğu kadına sahip çıkmasını izlemek zorunda kalmıştı. Onu her şeyiyle seven, öz kardeşiyle değil onunla çiftleşmeye çalışan kadın.

Remi bu trajediden duygusal olarak asla kurtulamamıştı.

Ve Dev, Remi'nin acısını anladığını düşünürken, ancak şimdi gerçekten anlıyordu. Remi'nin karakterinin gücü anlaşılmazdı. Bunca yıl ailenin yanında kalmış ve ilişkilerine tanıklık etmişti. Kardeşini bir kez bile aldatmamıştı. sevdim ...

Gerçek aşk buydu. Bir başkasının mutluluğunu, bunu yapmak sizi ne kadar öldürürse öldürsün, kendi mutluluğunuzdan üstün tutabilmek.

Bu annesinin yaptığı fedakarlıktı. Aimee'nin eşini kaybetmesini önlemek için ölmüştü.

Remi bu fedakârlığı her gün yapıyordu. Bir Were-Hunter erkeği eşini asla aldatamazken, kadınlar aldatabilirdi. Remi'nin Quinn'i boynuzlaması için hiçbir şey gerekmezdi. Ve Dev, Remi'nin asla aldatmadığını biliyordu. Kardeşi ne kadar büyük bir piç olsa da Remi onurluydu ve Quinn'i parçalara ayırmak istese de ailesini seviyordu.

Bunu nasıl yaptın? Remi nasıl Quinn'i öldürmeden çekip gitmiş olabilir? Çünkü şu anda değil düşüncesi Sam'e sahip olmak dayanabileceğinden çok daha fazlaydı.

Ölümden bir adım uzakta olmalarına rağmen tek yapmak istediği onu öpmekti.

"Geliyor!"

Dev başını kaldırdığında bir mantikor sürüsü aniden fırlayıp etraflarına kondu.

Adamlar kendilerini yukarı itti, sonra da sırtlarını birbirlerine dayadılar, mantikorlar havlayıp tıslayarak etraflarında dönüyordu.

"Neden saldırmıyorlar?" Fang sordu.

Ethon başını salladı. "Sanki bizi bir şey için güdüyorlar."

Evet, ama ne?

Sam Dev'in yanında durmak için hareket etti. Mantikorlar onları temkinli bir şekilde süzerken kuyruklarını salladılar. Okların kuyruklarından yukarı doğru yüzüşünü izlerken yutkundu. Ok ucu ucundaki tüy yumağından dışarı bakar ve sonra tekrar aşağı kayar ve sanki bir hedefe fırlatılmayı bekliyormuş gibi tekrar uca yönelirdi.

Erkek ve kadın yüzleriyle ürkütücü görünüyorlardı.

Dişilerden biri, "Burada olmamanız gerekiyor," diye hırladı.

"Gitmekten mutluluk duyarız." Ethon ona sırtarak baktı.
"Sadece geçmemize izin verin."

Dişi ona tısladı.

Dev, mantikorlar ona dönene kadar onlara yaklaştı. Geri adım attı ve onlar da geri çekildi. "Bizden ne istiyorsunuz?"

"Seninle hiçbir şey yapmak istemiyorlar."

Sam başını kaldırdığında Amazon ulusunun deri ve altın zırhını giymiş güzel bir kadın gördü. Alev alev yanan kızıl saçları aşırı pozlanmış ışıktaki parlıyordu. Saçları örgülüydü ve tüylü deri bir saç bandıyla yüzünden uzak tutuluyordu. Onlara bir savaşçı parıltısıyla bakarken zırhının üzerine giydiği beyaz ve kahverengi mantoyu uyumlu tüyler oluşturunuyordu.

Bu Aello'ydu. Kuşağın koruyucusu olduğuna şüphe yoktu.

"Neden buraya geliyorsun?" Aello talep etti.

Ethon ellerini havaya kaldırdı. "Manzara. Tanrım, hiç gördün mü? Yani, gerçekten. Bir seçeneğim vardı. Rio'da bir gün geçirmek ya da cehennemin arka kapısına gelmek. Ne diyebilirim ki? Cehennem kazandı. dışarı."

Aello mızrağını adamın boğazına doğrulttu. "Benimle alay mı ediyorsun?"

Sam mızrağı uzaklaştırmak için güçlerini kullandı. "Bunu kişisel algılama. O herkesle alay eder."

Bu, Aello'nun bakışlarını Sam'in üzerinde yoğunlaştırmasına neden oldu. Yeşil gözleri garip ışıkta parlıyordu. "Seni tanıyorum."

"Hayır. Sen ben doğmadan önce ölmüşsün. Ben Hippolyte'in torunuyum ve bana onu kayırdığım söylendi."

Sam'in başının üstünden ayaklarının ucuna kadar olan kısmını ölçerken gözlerinde ağır bir şüphe vardı. "Korseyi istiyorsun." Bu bir soru değil, bir ifadeydi.

Sam başını salladı. "O bana ait. Mirasımın bir parçası." "Peki sen Amazon musun?"

Aello'nun mirasını sorgulamaya cüret etmesinden duyduğu gurur ve öfkeyle çenesini kaldırdı. "Ben kraliçeydim."

Aello mızrağını indirdi. "O halde kabilemizde hiçbir şeyin karşılıksız verilmediğini biliyorsun. Büyükannenin kuşağını takma hakkını kazanmalısın."

Ethon alay etti. "Sadece bir Playtex alamaz mıydık?"

"Sessizlik!" Aello mızrağı salladı ve eğilmeseydi kafasını uçuracaktı.

Ethon mızrağı yakaladı ve onun elinden çekip aldı. "Ben-"

Sözünü bitiremeden mızrak ona döndü ve kimse dokunmadan onu yere serdi. Ayaklarını altından çekip aldı ve bir kez sırt üstü yattığında Hareket etmeyi bırakana kadar her iki yanında yere vurdu. Sonra tehditkâr bir şekilde tam boynunun üzerinde asılı kaldı.

Aello mızrağı ona geri çağırđı. Ethon'a vahşı bir yüz ifadesiyle bakarak dikkatini Sam'e geri verdi. "Meydan okumamı kabul ediyor musun?"

Sanki başka seçeneğı varmış gibi? "Gerçekten de var, ama bedensel bir formum yok, bu da beni dezavantajlı kılıyor." Kendine saygısı olan hiçbir Amazon'un kabul etmeyeceğı bir şey. Kendinden aşağı bir rakibi yenmenin hiçbir saygınlığı yoktu. Sadece mutlak en iyiyi yenmek vardı.

Aello onu yakaladı ve öne doğru itti.

Tekrar bedenine dönüşürken Sam'in nefesi kesildi. Sadece bu da değil, artık tişört ve kot pantolon giymiyordu. Artık savaşçı savaş zırhı içindeydi.

Ne kadar ağır olduğunu unutmuştu. Yine de iyi bir ağırlıktı. Tanıdık bir ağırlık. Ve tüm silahlarıyla birlikte gelmişti.

Evet... bununla zarar verebilir.

O mutant aslanları şimdi öne getirin ve onlara oyuncaklarının iş ucunu gösterson.

Aello başıyla onayladı. "Şimdi iddia ettiğın gibi görünüyorsun."

Zırh ona tam olarak kim ve ne olduğunu hatırlatarak onu canlandırdı. "Ben iddia ettiğim şeyim."

"Göreceğiz."

Aello Sam'i onlardan uzaklaştırmak için ilerlerken mantikorlar adamları geri itti. "Test basit." Suya doğru işaret etti.

Kaynayan karanlık dalgalar çekildi. Kumdan bir kaide yükseldi. Üzerinde bir kobra yuvası bulunan cam bir kutunun içinde Hippolyte'in parıldayan altın kuşağı duruyordu.

Aello'nun gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. "Korse için benimle yarışyorsun. Onu takan, ona sahip olur."

"Ya kaybedersem?"

Aello cevabını vermekte tereddüt etmedi. "Hepiniz

öleceksiniz." Mantikorlar mutlu bir şekilde güldü.

Sam Dev'e baktı ve onun güzel mavi gözlerinde kendisi için duyduğu endişeyi gördü. Bu konuda başka seçeneği yoktu.

Eğer reddederse

Aello yine de onu öldürecekti. Ve onları

da.

Aello'nun bakışlarını irkilmeden karşıladı ve halklarının

kurallarını ilettili. "Ben çelik ve çekicim

Asla yenilmemiş bir ulus için. Kollarımın eşi benzeri yoktur

ve kararlarım saftır. Kalbim şiddetli ve bu meydan okuma

karşılandı. Yenilmeyeceğim. Senin tarafından değil. Hiç

kimse tarafından. Ben Amazonya'yım."

Aello ona sıırttı. "Gerçek bir kraliçe gibi konuştun. Ama

bakalım yeteneklerin diline uyacak mı?"

Sam sağ eliyle mızrağını, sol eliyle de yayını kavradı. Ve

Aello engelin içine doğru fırladığında

Tabii ki farkına varmadan, halkı hakkında çok önemli bir şeyi hatırladı.

Amazonlar hep hile yapardı.

On Altıncı Bölüm

Dev, Sam'in Aello'ya yetişmek için koşmasını izlerken nefesini tuttu. Sam'in sert bir dövüşçü olduğunu biliyordu ama bu, hiç şüphesiz şimdiye kadar herhangi birinden gördüğü en etkileyici beceri gösterisiydi.

İlk test, içinden hiçbir düzeni olmayan rastgele atışlarla oklar fırlayan açık bir çukurdu. Aello ölü bir koşuyla ona çarptı. Kendini havaya fırlattı ve birkaç ok onu sıyırırken diğer tarafa uçtu, ancak hiçbirisi gerçek bir hasar vermedi.

Güvenli bir şekilde karşıya geçtikten sonra cildindeki kanlı lekeleri fırçaladı ve yoluna devam etti.

Sam bir saniyesini ayırarak yayını başının ve omuzlarının üzerine yerleştirdi, böylece yay sırtına çapraz olarak uzanacaktı. Mızrağını diğer tarafa, toprağa saplandığı yere fırlattı, bir yan kıyıya doğru koştu ve zıplayarak ters takla atıp çukurun fırlattığı oklardan dördünü yakaladıktan sonra uzak kenara, yüzünü ona dönerek mızrağının yanına indi. Bir hamlede ona göz kırptı, topladığı okları sırtındaki boş sadağa yerleştirdi ve mızrağını yerden çekip aldı. Tanrıların kiskanacağı bir zarafetle döndü ve bir sonraki engele doğru koştu.

"Kahretsin," diye hayretle nefes aldı Fang.

Dev, şiddetli bir sahiplenme arzusu dalgası içinden geçerken gülümsedi. "İşte benim kızım."

Ethon ikisiyle de alay etti. "Bana güvenin. Onun yapabileceği hiçbir şey görmediniz. Bu çocuk oyuncağıydı." Bir sonraki mücadelede de bunu kanıtladı. Orada, kendilerini yosundan yapılmış küçük bir sıçrama tahtasından yukarı fırlatmaları gerekiyordu.

Yerden çıkan ve ancak ayakları kadar büyük olan tek direklerin üzerine iniyorlardı. Aslında, sığmak için parmak uçlarında durmaları gerekiyordu. Tek sorun, direklerin sabit olmamasıydı ve ağırlıkları uca çarptığı anda sallanıyorlardı, bu da onları ayakta tutmak için mükemmel bir denge gerektiriyordu.
yere çarpıyor ve zemini kaplayan keskin kayalara çarpıyor.

Bu yeterince zor olmadıysa, Aello mızrağını asa olarak kullanarak teke düşer düşmez ona saldırdı. Elinde kendi asasıyla Sam o kadar hızlı gelen darbelere karşılık verdi ki Dev onları gördüğünden çok duydu. Sam Aello'yu geri itti, sonra da mızrağının ucuyla ona vurmak için hamle yaptı.

Aello bir sonraki direğe doğru dans etti ve saldırısını yeniledi.

Sam de onları takip etti ve ikisi bir yandan juggernautlar gibi dövüşürken bir yandan da çizgide ilerleyerek ölümcül becerilerden oluşan korkutucu bir bale yarattılar.

Dev'in kalbi onun için korkarken çarpıyordu. Bir hapşırık... ince bir yanlış hesaplama ve aşığıdaki kayalara çarpıp ölecekti.

Aello ayaklarına vurarak bir direğe doğru dans etmesini ve ardından diğetine atlamasını istedi. Bir direk yere akıldı, Kayalar onu yutmak için yükselirken parçalara ayrıldı.

Hiç düşünmeden, yardım etmek niyetiyle öne doğru bir adım attı.

Önündeki mantikor şaha kalktı ve onu geri çekilmeye zorladı. "Ona yardım et, Ayı, ve o kaybetsin."

Ve hepsi ölür....

Ama arkasına yaslanıp onlar için her şeyi riske atmasını izlemek zordu.

Sam, Aello'nun yan tarafına şiddetli bir darbe indirdi. Amazon yalpaladı ve tam Dev yere düşeceğinden eminken, güvenli tarafta yere takla attı. Orada Sam'in direklerine doğru koştu ve Sam onlara ulaşmadan mızrağını kullanarak onları devirmeye başladı.

Lanet okuyan Sam, dengesini koruyarak olabildiğince hızlı koştu. Aello sonuncuyu devirdiğinde Sam onu ayağıyla yakaladı ve kelimenin tam anlamıyla sürerek Aello'nun yanına indi.

Aello öfke dolu bir çığlık atarak Sam'i bıçaklamaya çalıştı. Sam onun bileğini yakaladı ve kafa atarak onu geri itti. Aello'nun boğazını kesti. Amazon kıl payı kurtuldu. Sam bir profesyonel gibi karşılık verdi. Sonra Sam bacağını kaldırdı ve Aello'ya tekme attı.

Sam'in daha iyi bir kılıç ustası ve dövüşçü olduğunu fark eden Aello ona bir hançer fırlattı ve bir sonraki engele doğru koştu.

Sam hançeri yakaladı ve otomatik olarak Aello'ya fırlatmak için harekete geçti. Dev onun hançeri fırlatmadan önce kendini zorlukla durdurduğunu gördü. Çoğu insan bunu yapacak dürüstlüğe sahip olamazdı, Özellikle de Aello'nun hile yapma şekli göz önüne alındığında.

Ama Sam bundan daha iyiydi. Ucuz şutu reddetti ve Sam onunla daha fazla gurur duyamazdı.

Hadi, bebeğim.

Bir sonraki engelde kalın bir sarmaşığa tırmanarak ağaçların arasından geçmeleri gerekiyordu. Tek sorun şuydu Ağaçlar inceydi ve pterodaktıl ile kartal karışımı bir şeye benzeyen bir tür tarih öncesi yırtıcı kuş onlara saldırıp duruyordu.

Sam, bir satirin kıskanacağı kadar emin adımlarla ağaçların arasından sıçrarken ona bir ceylanı anımsattı. Kuş ona doğru dalışa geçtiğinde dizlerinin üzerine çöktü ve sadağından bir ok çıkardı. Mükemmel bir nişanla oku fırlattı. Kuşun kanadının vücuduyla buluştuğu yere gömülmüş. Ölümcül bir yara değil ama kuşu yere inmeye ve onu rahat bırakmaya zorlayan bir yara.

Aello durakladı ve ağzı açık bir şekilde atışa baktı. Ancak Sam ayağa kalkar kalkmaz Aello yarışmaya geri döndü. Sam'in aksine, karşıya geçene kadar kuşları kesip bıçakladı.

Son meydan okuma ise kuşağın kılıfına ulaşmaktı.

Sam tereddüt etti.

Neyi bekliyordu ki? Doğruca oraya koşsaydı birinci olurdu.

Ama Sam geride kaldı. Mızrağının arka ucunu yere sapladığında ve mızrak anında parçalandığında nedenini anladım. Kızıl kumdu. Adını, uğruna kaybedilen hayatlardan alıyordu. Bataklığın aksine, nadiren Derin ya da kaçınılmaz, kızıl kum Hades tarafından lanetlileri Tartarus'ta hapsetmek için yaratılmıştı. İçlerinden birinin kaçması gibi çok düşük bir ihtimalde, kum onların fazla uzaklaşmamasını sağlardı. Her türlü formu yiyip bitiren bir asit gibiydi. Canlı. Ölüleri.

Ya da ikisinin arasında.

Geride kalan tek şey kanınız olacaktı. Bu yüzden adı kırmızı kum.

Aello güldü. "Pes mi ediyorsun?"

"Asla." Sam ellerini ağzına götürdü ve garip bir kuş sesi çıkardı. Bu ses üçlü darbeler halinde geliyor ve ardından bir ılık sesi geliyordu.

Aello sesi kopyaladı.

Dev, Scorpio ve Fang ile kaşlarını çattı. Ethon ise sırtıyordu.

"Ne yapıyorlar?" diye sordu Spartalı. "Ares'in arpaktiko pouli'sini çağırıyorlar."

Dev dudaklarını bile bükemediği bir terim karşısında gözlerini devirdi. "Dostum, bunların hepsi bizim için Yunanca. İnsanların Yunanlılarla uğraşmasının bir nedeni olduğunu hiç fark ettin mi?"

Ethon alay etti. "Çünkü hiç Galce konuşmayı denemediler. İnanın bana, bizim onlardan aşağı kalır yanımız yok." Sonra da önemli konuya geri döndü. "Onlar Ares'in savaş kuşlarıdır ve Amazon ulusu için özeldirler." Çenesini kadınlara doğru salladı. "Amazonlar onları evcil hayvan olarak beslerdi."

Dev arkasına baktı ve dev bir siyah kuş sürüsünün onlara doğru geldiğini gördü. Evet... bu Nessie'yi havuzda tutmak gibi bir şey olurdu. Nasıl olur da turşu adına Bir kamyonetten daha büyük bir şeyi evcilleştirmiş olabilirler mi?

Fang nefesini sertçe içine çekti. "Bu iyi bir şey olamaz. Bizi yutmadan önce çiğnemelerine bile gerek kalmayacak. Ve söylemeliyim ki kurt olmak berbat bir şey." Ethon'a doğru bir bakış attı. "Bahse girerim Kara-Avcı'nın eti çiğnenebilir." "

Ethon onu itti.

Onları görmezden gelen Dev, kuşlar üzerlerine çullanırken savaşa hazırlandı. Mantikorlar ya da değil, eğer o şeyler Sam'in peşindeyse, o da onların peşindeydi.

Sam boğazındaki kemik kolyeyi aldı. Kolyeyi ağzına yerleştirdi ve belirgin bir şekilde üfledi.

Kuşlardan biri öttü, sonra eğildi ve rüzgârda süzüldü. Sam sanki eski bir dostunu çağırır gibi elini kaldırdı. Dev kuş onun önünde yere kondu. Kanatlarını açarak başını geriye attı ve sakınlaşmadan önce son bir çığlık attı. Öne doğru eğildi ve gagasını kızın yanağına sürttü.

Sam onu yakaladı ve hafifçe okşadı.

Sam'in kendini kuşun sırtına bırakmasını izlerken Aello'nun gözlerindeki saygı pırıltısını kaçırmak mümkün değildi. Kuş, Sam'in yabancı ağırlığıyla tanışmadan önce hafifçe kıpırdandı.

"Ya!" Sam bağırarak kuşu uçması için tekmeledi. Kanatlarını açarak, Dev'in midesini daraltan bir hızla gökyüzüne fırladı. Onun sırtında nasıl durduğunu bilmiyordu ama iyi idare ediyordu.

Aello bu hareketi tekrarladı. Kılıcını kınından çıkararak Sam'e doğru ilerledi.

Fang alçak bir ısılık çaldı. "Amazonların dev bir kuşa binebildiğini bilen var mı?"

Ethon ona aptal aptal baktı. "Onlarla savaşan bizler, evet, biliyoruz. Kışımızı tekmelemeye nasıl devam ettiklerini sanıyorsun?"

"Çünkü siz hercai meneksiniz. Bunu herkes biliyor."

Ethon Fang'e doğru gitti ama Scorpio onu yakaladı. "Şaka yapıyordu Ethon. Biraz espri anlayışına sahip ol." Özellikle de Fang'in mizah anlayışı Ethon'inkine akraba olabilecek kadar yakın olduğu için.

Ethon ayağa kalkmadan önce Fang'e hırladı.

Dev gökyüzündeki dövüşe odaklandı. İzlemesi inanılmazdı. Kaidenin üzerinde havada daireler çizerlerken Aello saldırdı ve Sam karşılık verdi. Kuşların sırtında kalıp nasıl dövüşebildikleri onu aşırıyordu, özellikle de Çünkü ne eyerleri ne de dizginleri vardı. Bineklerini dizleriyle yönlendiriyor ve bir elleriyle tutuyorlardı.

Dev mantikorlara baktı. Hâlâ Sam'e yardım etmek istiyordu ama bunu denemekten daha iyisini biliyordu. Öldürmek için biraz fazla hevesli görünüyorlardı.

Aello daireler çizip Sam'in üzerine atladı. Dev'in imkânsız diyeceği bir manevrayla Sam kuşla birlikte döndü ve yere paralel bir şekilde doğruldu ve darbenin onları tamamen ıskalamasına izin verdi.

Ancak, Aello'nun erişim alanını aşırı genişletti ve dengesini bozdu. Keskin bir çığlık atarak kuşun sırtından kaydı ve yere doğru yuvarlandı.

Sam kuşunu salladı ve ona doğru yöneldi. Kanatlarını vücuduna yapıştıran kuş, siyah bir torpidoya benziyordu. gökyüzünde hareket ediyor. Havayı yarararak Aello'yu yere düşmeden yakalamaya çalışıyorlardı. Dev tam Aello'nun toprakta bir leke olduğundan eminken, Sam onu bileğinden yakaladı ve Amazon'u kuşun sırtına çekti ve önünde yüzüstü yatırdı. Sam kuşu kıyıya doğru yönlendirdi, ardından kaideye geri dönmeden önce Aello'yu güvenli bir alana bıraktı.

İlk başta Dev, Aello'nun başka bir kuş çağırıp onun peşinden gideceğini düşündü.

O yapmadı.

Sam'in kuşu kaideye doğru yönlendirmesini ve kuşağın üzerindeki cam muhafazayı devirmesini izlediler. Kuma düştü ve paramparça oldu, sonra da dağıldı. Kobralar rahatsız edildikleri için tısladılar ve şaha kalktılar. Sam özenle onların üzerinde, vuruş menzilinin dışında durdu. Mızrağının ucunu kullanarak kuşağa çok dikkatli bir şekilde çengel attı, sonra da kuşağı yukarı çekti ve kuşağa tutunmaya çalışan kobraları silkelemeye özen gösterdi. onu. Yılanlardan birkaçı kaideden ona ve kuşa doğru fırladı. Sam kuşu geri çekti, böylece kobralar ıskaladı ve yere düştü. Hızla kum tarafından yutuldular.

Bir dakika sonra, hızla kırmızı bir su birikintisi içinde eriyen kemiklerini dışarı püskürttü.

Dev kanlı karmaşa karşısında yüzünü buruşturdu.

Sam kuşağı kucağına sarkıtırken bunu görmezden geldi, sonra kuşu onlara doğru çevirdi. Aello'nun üzerinden uçtu kafasını tam önüne indirdi.

Attan inip büyükannesinin kuşağını yüksekte tutarken gülümsemesi genişti. Dev kazandığı için daha fazla gurur duyamazdı.

Aello koşarak arkasından geldi.

Onu uyaramadan Sam arkasını döndü ve dövüşmeye hazırlandı.

Ama niyeti bu değildi. Aello kayarak durdu, sonra Sam'in önünde diz çöktü. Sağ yumruğunu çırparak

başını saygıyla eğdi. "Kraliçem."

Sam yüzyıllardır cevap vermediği bu unvan karşısında donup kalmıştı, şimdi duymak garip geliyordu. Ve bu, az önce kazandığı yarışmayla birlikte, canlı anıları uyandırdı, iyi ve kötü, bir daha asla sahip olamayacağı bir zamanın ve yerin. İçini yakan bir geçmiş.

Bir zamanlar bunun gibi yarışmalar için yaşırdı. Onu canlandırmışlardı. Onurunu ve bir savaşçı olarak yeteneklerini kanıtlamıştı. O zamanlar tüm bunlar onun için ne kadar önemliydi.

Artık bu gibi şeylerin, çekinilecek bir şey olmasa da, hayattaki en kritik şeyler olmadığını biliyordu.

Aile.
Arkadaşlar.

Sevgiler.

İnsanların uğruna savaşması gereken şeyler bunlardı. Parmak eklemleri beyazlayana kadar sıkı sıkıya tutunmak için. Geri kalan her şey sadece Tadı güzel olsa da doyurucu değildi ve bir insanı idare edemezdi.

Yalnız bir hayat cehennemin ta kendisiydi.

Dev arkasından yaklaştı ve kolunu onun omuzlarına doladı. Yabancı duygular içinden geçerken titredi. O onun şimdiki zamanıydı ve şu anda onu gerçekliğe bağlamak için ona ihtiyacı vardı. Tek istediği onu sonsuza dek yanında hissetmekti.

Onun için önemli olan buydu.

Saçlarını okşadıktan sonra yanağına onu ateşleyen bir öpücük kondurdu. "Harikaydın."

Garip ama o öyle hissetmiyordu. Yapması gerekeni yapmıştı. Daha fazlasını değil. Daha azını değil.

Aello başını kaldırıp ona baktı. "Beni neden kurtardın?"

Nasıl yapamazdı? Aello gibi bir kadının bu kadar önemsiz bir şey yüzünden bu kadar korkunç bir şekilde ölmesine nasıl izin verebilirdi? "Biz kardeşiz. Bir fikir ayrılığı yüzünden ailemin ölmesine neden izin vereyim?"

Kendi kız kardeşi onu, sonunda sofrayı artıktan başka bir şey olmayan bir şey için öldürmüş olsa bile.

Aello onun elini tuttu ve öptü. "Kraliçe Hippolyte'i onurlandırırıyorsun ve onun kuşağını onurla alıyorsun. Umarım uzun ve mutlu bir hayat yaşarsın."

Zavallı kadın bilseydi....

Sam onun içten dileklerine leke sürmek istemediğinden başını Aello'ya doğru eğdi ve sonra dönüp Dev'e baktı. "Buradan nasıl çıkacağımızı bilen var mı?"

Aello ayağa kalktı. "Kuşları mümkün olduğunca güneye uçurmalısın. Oraya vardığında, yer yarıldığında, seni eve götürmesine izin ver. Ama düşüncelerini gitmek istediğin yere odaklamalısın yoksa seni sürükledikleri yere götürür."

Ethon alay etti. "Bunun kötü bir şey olduğunu kim söyledi? Fransa'nın güneyinin yılın bu zamanlarında inanılmaz olduğunu duymuştum."

Fang ona ters ters baktı. "Orada da gün ışığı var. Krispy Kritter diyebilir misin?"

"Eh, o da var." Ethon omuz silkti. "Peki. Rüyalarımıdaki tüm eğlenceyi yok et. Seni piç kurusu."

Sam hepsine yetecek kadar kuş çağırdı. Kuşlar biner binmez uçmaya başladı. Adamlar için pek de sezgisel olmayan bir şeydi bu. İlk kayan Fang oldu. Sonra Akrep burcu.

Dev.... zar zor

koltuğunu korudu.

Ethon dayandı ama sadece alçakta olduğu ve bacaklarını korkmuş bir bebek gibi kilitlediği için.

Sam gülerek geri döndü.

"Bu şeylerin eğitim tekerlekleri var mı?" Fang sordu.

"Ne yazık ki hayır. Ethon'un yaptığını yap. Etraflarını sarın ve kendi başlarına ucsunlar."

Fang'in yüz ifadesi şüpheyle doluydu. "Ya ürkerse?"

Sam kuru bir ses tonuyla, "Boku yersin," dedi. "Asil olarak. Dua et de öyle bir şey olmasın."

Fang kendini kuşun sırtına geri çekmeden önce ona tısladı. Atına binmeden önce, Scorpio kırıbacını kullandı bir dizgin yapmak için. Kuşu birkaç dakika onunla mücadele etti, sonra onu almak için yerleşti.

Ona kendini beğenmiş bir sırıtış

fırlattı. "Gösteriş budalası," diye alay

etti Ethon.

Sam gülerek, arkasından gelen adamlarla birlikte güneye yöneldi. Sınıra varmaları çok uzun sürmedi. Etrafta o kadar ince kırmızı bir sis vardı ki, New Orleans'ta bulundukları yeri görebiliyordu.

Perdenin insan tarafında şimdi daha karanlık olan pus, kızılötesi gibi görünmesine neden oluyordu.

Sam attan inebilmesi için kuşunu aşağıya doğru itti. Büyükannesinin kılıç kemerini beline bağlarken adamlar da hızla ona katıldılar.

Ethon parmaklarını sabırsızca kalçasına vurdu. "Neden toprağın seni bütün olarak yutmasını istediğinde, denemekten vazgeçmeye karar veriyor?"

Fang iç çekti. "Pot Sendromu'nu izledim."

"Evet."

Sam arka planda tuhaf bir şey duyunca onları görmezden geldi. Kuşlar şakıyıp dans ettikten sonra aniden uçup gittiler.

Dev onun bakışlarıyla karşılaştı. "Bu iyiye işaret olamaz." Hayır, olamazdı.

Sam sesin kaynağını bulmaya çalışırken etrafına bakındı... giderek yaklaşan bir sestti bu.

"Aman Tanrım."

Sağ tarafında gökyüzüne bakmakta olan Ethon'a baktı. Onun bakışlarını takip ederek nefesi kesildi.

"Uçan maymunların saldırısı."

Ancak bunlar Oz Büyücüsü'ndeki sevimli şapkalar ve ceketler giymiş küçük mavimsi gri maymunlar değildi. Bunlar devasa dişleriyle onunkini plastik Cadılar Bayramı kıyafeti gibi gösteriyordu. Koyu gri derileri, sarı gözleri ve jilet gibi keskin kuyrukları vardı.

Ateş püskürten maymunlar saldırırken hepsi silahlarını çekti.

Ethon kendisini patlatmaya çalışan bir tanesini savuşturdu, sonra dönüp kanadına bir darbe indirdi. "Bilirsiniz, bu işte bile karşılaşmayı asla beklemediğiniz bazı şeyler vardır. Burnundan ateş çıkaran uçan bir primat da bunlardan biri."

Scorpio homurdandı. "Evet ama bunlar cercopithecoid mi yoksa platyrrhine primatları mı?"

Ethon ona ters ters baktı. "Kafanı Discovery Channel'dan kaldır ve saldırıya geç."

"En azından birden fazla şekilde kokacak alevler osurmuyorlar." Fang bir maymundan kurtuldu ancak bir diğeri ona saldırdı.

Sam bıçağını fırlatarak maymunu Fang'i ısıramadan kürek kemiklerinin arasından yakaladı. Çığlık atarak yere düştü.

Bu saldırı, daha fazla takviye çağıran şiddetli bir şeyi tetiklemiş gibi görünüyordu.

Midesi yere çarptı. Evet, adamlar şeytanlar gibi dövüşüyor ve kendilerini tutuyorlardı ama bu iş Çirkin. Üzerlerindeki gökyüzü, gelen primat dalgasıyla kararmıştı.

Biz ölüyüz....

Tam bu düşünce aklından geçerken, altındaki zemin sarsıldı. Kaymaya başladı.

"Evi düşünün!" Fang onlara hatırlatmak için bağırdı.

Dev, Sam'in altındaki zemin açılıp Sam aşağıya doğru dalarken ona sımsıkı sarıldı. Sam her şeyiyle ona tutunmuş, yanında olduğu için minnettar olmuştu. Sığınak'taki odasına odaklandı.

Bir dakika önce dibe çakılıyorlardı ve sonra...

Dev'in yatağında çırılçıplaktılar.

Hinzır bir sırıtış onunla alay etti. "Benim düşündüğümü mü düşünüyorsun yoksa düşüncelerim o kadar yoğun muydu?"

Yanaklarında sıcaklık patladı. Dürüst olmak gerekirse, bu tam da aklından geçen şeydi. Gülerek onu öpmeye gitti ama vücudu hayalet formuna geri döndü.

Dev öfkeyle küfretti. "Thorn'u öldüreceğim."

"Sorun değil derdim ama şu anda yüzde yüz seninleyim." Sırt üstü döndü ve gözlerini tavana dikti. "Bu hiç adil değil."

Dev onu öpmek için can atıyordu. Ama önce onu bedensel formuna geri döndürmesi gerekiyordu. "Korseyi önce Fang'e sonra da Thorn'a götürmeme izin ver. Yakında görüşürüz." Aç bakışlarını onun vücudunda gezdirdi. "Ve biz döndükten on dakika sonra bu pozisyonda olmanı istiyorum."

Güldü. "Evet, efendim."

Dev yataktan kalktı ve Fang'i bulmaya gitmeden önce kot pantolonunu ve gömleğini giydi. Telefonunu çıkardı

ve Ethon'u aradı.

"Geri dönebildin mi?" Ethon ona sordu.

"Evet. Neredesin?"

"Sorma. Bu çok utanç verici. Temizlenir temizlenmez Sığınak'a geri döneceğim."

Bu, Dev'in zihninde her türlü görüntüyü canlandırmadı değil. "Tam olarak neredeydin?"

"Sana sorma demiştim. Çünkü söylemeyeceğim. Göt herif." Ethon telefonu kapattı.

Dev'in adı Scorpio.

"Ben bardayım. Sen neredesin?"

Dev etkilenmişti. "Peltier House'dayım. Fang seninle mi?"

"Hayır."

Fang yatak odasından çıktı ve çenesini Dev'in kapısına doğru salladı. "Görünüşe göre sen de benimle aynı şeyleri düşünümüştün."

Tanrım, umarım öyle değildir. Fang'in kız kardeşiyle birlikte olduğu düşüncesi onu hasta ediyordu. Seks yapmadıklarını düşünecek kadar aptal olduğundan değil, sadece küçük kız kardeşinin herhangi bir erkekle birlikte olması kavramını zihinsel olarak kaldıramıyordu.

Kafamın içinden çık....

"Beni Thorn'a götür." Dev telefonu Scorpio'nun yüzüne kapattı.

Fang elini onun omzuna koydu ve onu koridordan Thorn'un ofisinin dışındaki kapıya ışnladı.

Shara cevap verdiğinde bu kez yüz ifadesi etkilenmişti. "Sen ölmemişsin."

"Henüz değil."

Shara çelikten çekildi ve kapıyı açarak onları odanın içine aldı.

Şöminedeki ateşin daha önce olduğundan daha da parlak yanması.

Thorn ayağa kalkmış, onları bekliyordu. Hâlâ kusursuz bir şekilde bakımlı ve giyinikti, elleri arkasında kenetlenmişti. Hâlâ işlemekte olan saate baktı.

Saati görünce Dev'in çenesi düştü. Hayır.... olamazdı.... bir dakika daha geçseydi son teslim tarihini kaçırıacaktı. "Bu ne biçim bir numara böyle? Daha yirmi dört saat olmadı."

Thorn tek kaşını kaldırarak Dev'in o güne kadar gördüğü en kibirli ve küçümseyici ifadeyi takındı. "Öyle mi? Sana zaman hakkında bir şey söylemedim mi? Diğer tarafta zaman farklı işliyor. Bazı arkadaşlarımla eğlenirken burada bütün bir günü kaçırdın."

İçinde öfke patladı. "Seni piç!"

Thorn'un gözleri canlı bir kırmızıyla parlıyordu. "Beni zorlama, Ayı. Kemerini aldın ve kazandın. Şimdilik. Ödülünü al ve sana karşı kuralları değiştirmedğim için minnettar ol." Dikkatini Fang'e çevirdi. "Onları eve götür."

Birdenbire Fang'le birlikte Sam'in volta attığı küçük bir odaya girdiler. Onu orada görmek... sağ salim ve yeniden bedensel bir formda görmek.

Bu duygular ona o kadar sert çarpmıştı ki, bacaklarının bükülmediğine şaşmıştı. Sadece şimdi onunla birlikteydi.

Yaptıkları her şeye rağmen Thorn'un onu elinde tutmasını ne kadar çok beklediğini fark etti.

Ama şimdi tekrar onunla birlikteydi.

Yüzü daha önce hiç kimsenin yapmadığı bir şekilde aydınlandı ve bu onun duygularını altüst etti. Eğer içinde bir şey olsaydı ona her zaman böyle bakmasını sağlamak olurdu. Onu gördüğüne onun da en az onun kadar sevindiği belliydi. Koştı ve kendini ona doğru fırlattı.

Onun sıçrayışını yakalayan Dev, ona sarılıp yumuşak saçlarının kokusunu içine çekerken sendeleyerek geri çekildi. Ilık çiçek kokusu onu sertleştirdi ve sızlattı. Fang onları izlerken onu hemen şimdi ve burada almamak için elinden gelen tek şey buydu.

Ama onu asla utandırmazdı.

Sam bunu yapmaması gerektiğini biliyordu. Özellikle de Thorn'un birlikte kalırlarsa Dev'in geleceği hakkında söylediklerinden sonra.

Gitmesine izin vermek zorundaydı.

Yine de şu anda sadece onu yakınında hissetmek istiyordu. Onun kollarının korkularını ve belirsizliklerini yatıştırmasını istiyordu. Tanrım, ona bu şekilde sarılmanın ne kadar iyi hissettirdiğini unutmuştu.

"İyi misin bebeğim?" diye kulağına nefes verdi.

İçini ürperten o derin, değerli sese güldü. "Evet." Onu vücuduyla nasıl sardığını ancak o zaman fark etti. Bacakları adamın beline dolanmıştı ve adam onun ağırlığını tamamen destekliyordu. İçgüdüsel olarak yaptığı şey yüzünden yüzüne bir sıcaklık yayıldı, özellikle de kot pantolonunun altındaki, içine doğru bastıran ve onu ıslatan büyük yumrunun farkına vardığında.

Fang boğazını temizledi. "Sanırım seni gördüğüne sevindiğini söylemek yanlış olmaz, değil mi Ayı?"

Bacaklarını açıp önünde yere kayarken Dev yanağına hızlı bir öpücük kondurdu, her ne kadar yapmak istediği son şey bu olsa da. "Zerre kadar umurumda değil. Hoş karşılandığımı hissetmek güzel."

Fang boğazını temizledi. "Özellikle de az önce yaşadıklarımızdan sonra.... Herkesin el ve ayak parmakları hâlâ yerinde mi?"

Sam iki elini havaya kaldırdı ve parmaklarını oynattı. "Sanırım öyle."

"Güzel." Fang omzunun üzerinden kapıyı işaret etti. "Thorn fikrini değiştirip bizi burada tutmaya karar vermeden önce hepimiz eve gidelim, görünüşe göre zamanın ondan başka kimse için bir anlamı yok."

Sam de aynı fikirdeydi. Fang gibi o da Thorn onları durdurursa hiç şaşırmayacaktı.

Ya da peşlerinden bir tur daha uçan maymun gönderirdi - sadece şaka olsun diye.

Dev, büyükannesinin kuşağını sabitlemek için bir dakikasını ayırdı. beline dolamıştı. Sam kemere baktı. Aslında kılıç tutmak için tasarlanmıştı ama kalın kabartmalı herhangi bir kemere benziyordu. Evde bir kılıcı vardı.

Kuşakla uyumlu bir kın. Bu parça olmadan kimse bunun gerçek bir önemi olduğunu tahmin edemezdi - Herkül'ün yabancı bir prenses için denizi aşip aldığı Amazon ulusunun değerli kemeri olduğunu. Bırakın bunun insanların sahip olmak için adam öldürür.

Kendi kız kardeşi de dahil.

"Hazır mısın?" Dev sordu.

Tam olarak doğru olmasa da başını salladı. Thorn'la daha önceki karşılaşması kısa ama sarsıcı olmuştu. Korkunç bir herifti. Ve Dev hakkındaki uyarısı zihninde açık ve net bir şekilde duruyordu. Onunla kalırsa ölecekti.

Ve onun ölümünden sorumlu olamazdı. Ioel'i öldürdükten sonra olmaz.

Fang onları beklediği gibi Sığınak'a ya da Charonte kulübüne değil, daha önce hiç görmediği bir odaya götürürken Dev onun elini tuttu. Tüm pencereler kapalıydı ve odada, üzerinde antika tarzda mavi ipek yorgan bulunan plantasyon tarzı büyük bir yatak vardı.

Kaşlarını çatarak Fang'e baktı. "Neredeyiz biz?"

O cevap veremedi Nick Gautier önlerinde belirdi. Loş ışık yüzüne şeytani bir gölge düşürmüştü. Bıyıkları sanki birkaç gündür tıraş olmamış gibi kalınlaşmıştı ve gözlerinde hınzır bir parıltı vardı. "Kabusuma hoş geldin prenses."

Dev'in yüzündeki ifadede, onun da en az kendisi kadar burada olmayı beklemediğini anlayabiliyordu.

Fang'e kaşlarını çattı "Bizi neden buraya getirdin?"

Fang omuz silkti. "Seni aramaya çıkmadan önce onunla konuştuğumda Ash bana böyle yapmamı söyledi. Ben de Mr.

Her şeyi bilen, halkını güvende tutmak konusunda en iyisini bilir" - bu sözler Nick'in Fang'in duraksamadığı kaba bir alayla kesildi - "bu yüzden tartışmadım." O başını ona ve Dev'e doğru eğdi. "Şimdi izin vererseniz, bir gündür görmediğim bir Bayan Ayı var ve onu ortada bıraktığım için kıcıma tekmeyi basmasını istemiyorum."

Kimse başka bir şey söyleyemeden gitti.

Bunu izleyen sessizlikte Sam birden kendini garip hissetti. Doğru, onu Sığınak'tan kaçırmaya çalışan gerçek Nick değildi ama yine de.

Bu adamın etrafında saf kötülükten oluşan bir aura vardı ve bu onun tüylerini diken diken ediyordu. Nick ona her baktığında, onu ceset torbasına koyacakmış gibi hissediyor ve bu da kanını donduruyordu.

Nick onun kendisine karşı duyduğu tedirginliği hissetmiş gibi yatıştırıcı bir tonda, "Sakin ol," dedi. "Senin kanını istemiyorum. Peşindeki haydut bir iblis olduğu için Ash ve ben seni saklamak için en iyi yerin burası olacağına karar verdik.

Düşmanınız tarafından tehdit ediliyorsunuz." Odayı işaret etti. "Kendinizi evinizde hissedin. Her şey sterilize edildi, bu yüzden dokunmak sana kâbus ya da görüntü vermemeli." Nick'in bildiği bir şeydi bu, çünkü onu korumaya başladığında bunu ona söylemişti. İşlerin şimdi tersine dönmesi ne kadar da ironikti. "Bir şeye ihtiyacın olursa, duvarda bir dahili telefon var." Kapının hemen içindeki üniteyi işaret etti. "Ara, ben cevap veririm. Ve..." Komodini işaret etti. "Ash cep telefonunu gönderdi, onsuz kalmayasın diye.

Chi'den bir mesaj var, senin için endişeleniyor ve çocuklar seni kurtarmak için onu davet etmedikleri için kızgın. Onları kıskanmıyorum. Özellikle Ethon'a büyük bir dayak sözü verilmişti."

Sam kaşlarını çattı. Nick iyi görünmüyordu. Onunla aylar önce bu görevde ilk karşılaştığında, yüzündeki ok ve yay izi dışında, saçları düzgün ve muhteşemdi. Şimdi ise solgun ve bitkin görünüyordu. Sarsılmış. Sanki Bir şey onu mengene gibi kavramıştı ve acısından nefes alamıyordu.

Kara Avcıların hasta olamayacağı gerçeği olmasaydı, onun kusmak üzere olduğunu düşünürdü.

"İyi misin?"

"Ben her zaman iyiyim." Acı tonu bu sözleri yalanlıyordu.

Sam ona dokunmak ve gerçeğin ne olduğunu görmek istiyordu ama içindeki alarm ona pençelerini ona geçirmiş olan şeytanı görmek istemediğini söylüyordu. Karanlığa baktığınızda bazen o da size bakar....

Ve bu yansıtılmış görüntüler genellikle en korkutucu ve tehdit edici olanlardır.

Nick kapı aralığında durup onlara baktı. "Bu arada sizi uyarmalıyım. Burada neredeyse öğlen oldu ve Stryker sizi Kalosis'e götürmek için saldırısını hazırlıyor. Ne zaman saldırmayı planladığını bilmiyorum ama karanlıktan önce olacağından eminim çünkü ışıktaki dezavantajlı durumda olacaksınız. Benim evim Teknik olarak kalkanlı; ancak Stryker'ın güçleri öyle ki ona karşı dayanır mı bilmiyorum."

Sam onun hakkındaki şüpheleri arttıkça bakışlarını tehlikeli bir şekilde daralttı. "Stryker'ın ne planladığını nereden biliyorsun?"

Nick cevap verdiğinde, bunu ağzıyla yapmamıştı. Kafasının içinde onun sesini yüksek ve net bir şekilde duydu. Dev'i sevdiğini bildiğim gibi, küçük kız. Ve eğer seviyorsan, gece olmadan onu eve gönder. Yoksa hayatta kalamaz.

Ve bu sözlerle birlikte odadan çıktı ve kapıyı dokunmadan kapattı.

On Yedinci Bölüm

Sam, Dev'in odayı gözden geçirmesini izledi. Nick güvenli olduğunu söylemiş olsa da hiçbir şey ona zarar veremezdi, ikisi de ona güvenmiyordu.

Dev'in her şeyi gözden geçirirken gösterdiği özen çok sevimliydi ve bu ona Dev'in daha önce gördüğü görüntüsünü hatırlatıyordu küçükken kız kardeşini korurdu. Çok koruyucu ve tatlıydı....

En kötüsü de onun saçlarını ensesinden geriye doğru taramak ve boğazının arkasından içini ürperten o küçük hırıltıyı çıkarana kadar tenini ısırmak zorunda kalmasıydı. Onun kollarına atılmak ve her şey yok olana kadar ona sarılmak istiyordu.

Sev onları. Bırak onları. Bu onun yaşadığı kuraldı. Bir Amazon ve bir Karanlık Avcısı olarak. Kadim dünyasında erkekler genellikle Amazon sosyal yapısının önünde bir engel olarak görülürdü. Amazonlar gider, seks yapar ve sonra mecbur kalmadıkça çocuk sahibi olduklarını erkeklere söylemezlerdi. Onlar kız çocuklarını bağımsız olarak yetiştirir ve Amazon ulusuna kazandırırıldı. Oğullar babalarına ya da onun ailesine verilirdi.

Bir Amazon'un evlenmesi nadir görülen bir şeydi. Kız kardeşi bunu otoritesini sarsmak için kullanmaya çalışmıştı ama Amazon kuralları aslında bundan daha çok yönlüdür. Uluslarının amacı, kadınların hayatları ve mutlulukları hakkında kendi seçimlerini yapma gücüne sahip olmalarıydı.

Kadınların erkek kölelere göre daha az özerkliğe sahip olduğu antik dünyada, kölelikten kurtulup kurtulmayacağına karar vermek kadına kalmıştı. evcimenlik isteseler de istemeseler de, geri kalanlar da kız kardeşlerini verdiği her kararda destekleyeceklerine söz vermişlerdi. Evet,

çoğu erkeksiz yaşamayı seçti. Ama hepsi değil. Sam evlenen ilk kişi değildi ve sonuncu da olmamıştı.

Bu nedenle, tüm Amazonlar erkek çocuklarından vazgeçmiyordu. Onların dünyasında saygı ve destek vardı. Ulusunu bu yüzden bu kadar çok sevmişti.

Bir Kara Avcı olarak o da aynı özgürlüklere sahipti. Halkı gibi onlar da birbirlerini destekliyordu. Çok nadiren bir Şovenist erkek Kara Avcıları - Ash eğitim sırasında onları bu huylarından vazgeçirdi. Bir Kara Avcı olmanın en önemli yanı insanları korumaya yemin etmeleriydi.

Dünyanın bir parçası olun, ama içinde
değil. Kimsenin kim ya da ne
olduğunuzu bilmesine izin vermeyin.

Odaklanabilmeniz için gerektiğinde cinsel ihtiyaçlarınızla ilgilenin, ancak asla bir sevgili ya da önemli bir eş edinmeyin.

Dikkatinizi dağıtır ve sizi zayıflatırlar. Hepsinden önemlisi, size karşı kullanılacak bir hedef haline gelirler.

Ash'in kuralları. Hepsi kuralları biliyordu ve Dev'e baktığında keşke dinleseymdim diye düşündü.

Çünkü şu anda gitmek istemiyordu. Sarılmak istiyordu. En çok da vücudunu onunkine sarmak ve ikisi de düzgün yürüyemeyene kadar onunla sevişmek istiyordu.

Ama çok geç olmadan onu tehlikeden kurtarmak zorundaydı.

"Neden Sığınak'a geri dönmüyorsun?"

Sert bir kaş çatmayla ona baktı. "Neden?"

Çünkü senin incindiğini görmek istemiyorum. Bu beni mahveder. "Sadece sana orada ihtiyaçları olabileceğini düşünüyordum. Daimonlar ailene karşı misilleme yapmak için geri gelebilir."

Sırıtarak, onun korkunç ses tonuyla alay etti. "Sanırım ailem bunun üstesinden gelebilir."

"Bilemiyorum. Were-Hunter'ların onlar için ekstra özel bir ikram olması gerekmiyor mu?"

"Bizi yakalayabildikleri zaman, evet. Ama sorun şu ki aynı güçlere sahipler, bu yüzden bizden birini ele geçirmek kolay değil. Karşılık veriyoruz ve bizden birine saldırmaya cüret ettiklerinde toplu halde saldırma eğiliminde olan klanlarımız var. Kural olarak bizi rahat bırakıyorlar." Gün ışığının az da olsa kaçmadığından emin olmak için pencereye doğru ilerledi.

Bunu zorlaştırmak zorunda kalacaktı.

Seni incitmek zorunda bırakma beni, Dev. İsteyeceği son şey, sonunda ona yeniden yaşadığını hissettiren tek kişiyi ezmekti. Kollarına girip ona sarılmamak için aklının her parçasını kullanması gerekiyordu.

Aklına Ioel'in yere düşerkenki görüntüsü geldi. Koşması için onu çağıran sesi.

Ölmene izin veremem, Dev.

Ama onsuz yaşamak istemiyordu. "Eve

gitmeni gerçekten çok isterdim."

Sertçe döndü ve yüzündeki incinmiş ifade ruhunu derinden yaraladı. Belki de Artemis'le yaptığı pazarlığın cezası buydu. Nefret onu geri getirmişti ve şimdi bundan daha kalıcı bir şey bulmuştu

ve ona sahip olamazdı çünkü o nefretten yeniden doğmuştu.

Tanrılar bu şekilde bükülmüş.

Bırak gitsin.

"Ne diyorsun Sam?"

"Söylediğim şeyi söylüyorum. Şimdi eve gitmeni istiyorum." Adam tartışmaya başladığında, onu ateş hattından uzaklaştırmak için daha güçlü bir şey bulması gerektiğini biliyordu. İkisi de bunu istemese de onu kızdıracak ve gitmesini sağlayacak bir şey.

Tanrı yardımcım olsun....

Boğazını ve kalbini yakan kelimeler boğazında düğümlendi ama kendini söylemeye zorladı. Onun iyiliği için. "Bak, insanların tepemde dolaşmasına alışık değilim ve bu beni sinirlendirmeye başladı. Kendi alanıma ihtiyacım var."

Yüzündeki ifade onu parçaladı ve neredeyse ağlatmayı başaracaktı ama o bundan daha güçlüydü. O bir Amazon'du ve acı ne olursa olsun ağlamazlardı.

Dev onun beklenmedik sözlü kaltak tokadı karşısında dişlerini sıktı. Bu onu sersemletmişti. Onun sorunu neydi? Ona bakmak için hayatını riske atmaktan başka ne yapmıştı?

Onun alanını mı daraltmış? Evet, bu onu bir süredir hiç olmadığı kadar sinirlendirmişti.

"Sizi sinirlendirdiğimi fark etmemiştim. Yardım etmeye çalıştığım için beni affet." Ona doğru yürüdü ve yankılanan bir geri tepmeyi ısırmak zorunda kaldı. Ama bu şekilde davranmayacaktı.

Onunla değil. Az önce kendisine attığı yumruğun aynısını ona atmayı reddetti.

"Tamam." Ondan bir adım uzaklaştı. "İstenmediğim yerde kalacak biri değilim. İyi bir hayatın olsun. Belki bir ara görüşürüz."

Sam, o gözden kaybolana kadar kıpırdamadı. Sonra onun varlığının ani yokluğu içini parçaladı. Sanki Biri kalbini söküp almış ve onu boşluğa bırakmıştı. Oda küçölüp yok olmuş gibiydi ama aynı zamanda hayatında öyle büyük bir boşluk bırakmıştı ki onu bütünölle yutmuştu.

Gözyaşları boğazında birikip onu boğmak üzereyken gözleri yaşardı. "Çok özür dilerim, Dev." Ama o bu özrü asla duymayacaktı. Şimdi duyamazdı. Onu diz kapaklarından etkili bir şekilde kestikten ve egosunu zonklattıktan sonra değil.

Kendine bunun en iyisi olduğunu söylemeye çalıştı. Bunu onu kurtarmak için yapıyordu.

Bunların hiçbirisi kalbi için önemli değildi. Kalbi ağrıyor ve onu geri çağırması için yalvarıyordu. "Arayamam." O gitmişti ve bu şekilde bırakmak zorundaydı.

Bu onu öldürse bile.

* * *

Thorn arkasında güçlü bir varlık hissedince kıpırdamadı. Normalde kutsal alanına izinsiz girmeye cüret eden herkesi havaya uçururdu.

Ama bunu Savitar'a yapmak intihara eşdeğer olurdu. Pek sayılmaz.

Ancak bu, can sıkıntısını biraz olsun hafifletecek olsa da en sevdiği kıyafetini mahvedecek ciddi kanlı bir savaşıla sonuçlanacaktı.

"Seni sahilden alıp benim karanlık bölgeme getiren şey ne olabilir?" Savitar'ın arkasında durduğunu görmek için başını çevirdi.

Beyaz kargo pantolonu ve açık Hawaii gömleği giymiş olan Savitar, plajdaki herhangi bir sörfçü gibi görünüyordu. Birkenstock sandaletleri, rüzgârda savrulan koyu renk saçları ve opak güneş gözlüğü.

Thorn, Shara'nın Savitar'ın arkasında hareketin ortasında donup kaldığını görünce kaşlarını kaldırdı.

"Yine benim Were-Hunter'larımı kurcalıyorsun. Bu konuda ne hissettiğimi biliyorsun."

Thorn onun ses tonundaki öfkeyle alay etti. "Onlara sahip olduğunu fark etmemiştim. Onların da fark ettiğinden emin değilim."

Savitar onun önünde durmak için ilerlerken ona alaycı bir bakış attı. "Seninle dövüşmediğim için şanslısın. Fang'i benim iznim olmadan yakaladı ama Dev... Ondan uzak durmanı istiyorum."

"Neden? Bu kasaba ikimiz için yeterince büyük değil mi?"

Savitar'ın çenesinde bir kas kıpırdadı. "Beni zorlama Thorn. Dev ve Sam için yaptıklarını neden yaptığını bildiğimi unutma. Onların aksine, senin rol yaptığın gibi bir pislik olmadığını biliyorum."

"Orada yanılırsın, plaj serserisi. Seni temin ederim. Yaşadığım her gün, beni çağıran güçlere nasıl teslim olmayacağıma dair bir çalışmadır... senin gibi. Bizler yıkım yaratıklarıyız."

"O zaman bunu unutmamalısın. Dev'i rahat bırak." "Ve tekrar ediyorum... neden?"

Savitar şeytani bir kahkaha attı.

On Sekizinci Bölüm

"Burada ne yapıyorsun?"

Dev, Peltier Evi'nin oturma odasında Remi'yle karşılaştığında durakladı. Karanlık Avcıları ve zaman zaman onları ziyaret eden diğer gece yaratıklarına hürmeten, evin güneş ışığının girmesine izin verilen tek odası burasıydı.

Burası annelerinin en sevdiği odaydı ve Dev'in yeğenleriyle oynayarak saatlerce vakit geçirdiği bir odaydı.

Ancak bugün odanın güzelliğini ya da annesinin kusursuz dekorasyon zevkini göremedi. Bugün, güneş pırıl pırıl parlarken bile kasvetliydi.

Ve Remi'nin ses tonu omurgasına bıçak gibi saplandı. "Ne? Eve gelemez miyim?"

"Bana havlama, göt herif. Yeni sevgilinin iç böbreği olursun diye düşünmüştüm. burada..."

"O benim balım değil." Dev merdivenlere doğru yürümeye başladı ama Remi onu durdurdu.

Remi'nin gözlerinde ilk kez gerçek bir endişe vardı. "Sorun nedir, mon frère? Gerçekten mi?"

Bu onu bir pislik gibi hissettirmeyi başardı. Remi'nin bitmek bilmeyen iğnelemelerine katlanmak, onun kardeşçe şefkatiyle başa çıkmaktan daha kolaydı.

Sadece bu bile onu zayıflatmıştı. "Yok bir şey

Rem. Sadece yorgunum."

Remi'nin gözlerindeki şüpheyi gördü. "Sen öyle diyorsan."

Dev bir adım attı, sonra Sam'in en huysuz kardeşi hakkındaki sözleri aklından geçerken durakladı. Remi hakkında bildiği her şeyle çok uyumsuzdu ve yine de merak şeytani pençelerini ona batırdı, böylece bir cevabı olması gerekiyordu. "Gerçekten Indigo Girls'ü dinliyor musun ve Just Like Cennet mi?"

Remi'nin yüzü bembeyaz kesildi. "Sen neden bahsediyorsun?"

Dev bir kahkaha patlatacaktı ama yaşadığı şok Remi'nin Sam'in saçmalığını onaylaması onu bunu yapmaktan alıkoydu. Sevgili tanrılar, bu doğrudu. Kardeşinin hiç tahmin edemeyeceği kadar hassas bir tarafı vardı.

Remi muhtemelen Bambi'yi izlerken bile ağlamıştır....

Lanet olsun. Sırada ne vardı? Dobermanlar kedi yavrularını mı emzirecekti? Bu kavram onun doğal dünya düzenine ilişkin tüm görüşlerini altüst etmişti. O kadar berbattı ki....

"Yok bir şey. Sadece kulağıma gelen küçük bir kuştu."

Remi dudağını büktü ve gözleri cinayetle parladı. "Evet, beni bundan daha iyi tanıyorsun. Kanlı korku filmleri izlerim ve death metal dinlerim."

Amy Ray ve Emily Sailors'ı dinledi. Bu düşünce çok komikti çünkü kardeşi bunu inkâr ediyordu. Dürüst olmak gerekirse, o da onlardan hoşlanıyordu. Ama o da bunu asla kabul etmezdi.

Dev üst kattaki odasına çıkarken gülümsemesini bastırdı. Ama kapıyı açtığı anda bakışları Buruşuk yatakta, Sam'in kendisiyle sevişmesini acı bir şekilde hatırlayınca neşesi kaçtı. Sahip olduğu her his

Birdenbire onun anılarıyla doldu ve bu anılar ekmek kutusuna inen bir yumruk gibi yüzüne çarptı.

Daha yeni tanışmış olmalarına rağmen onun için nasıl bu kadar önemli hale gelebilmişti?

Yine de onunla birlikte olamadığı için hissettiği acıyı inkâr edemiyordu.

Babanı ilk gördüğüm anda sevmiştim. Bu kadar değerli birinin düşmanlarımın kanından ve kemiğinden kesildiğine inanamadım ve yine de ... o benim tek kendimi onunla birlikte görebiliyordum ve Kader'in bunu benim gördüğüm gibi görmesine minnettarım. O olmasaydı kaybolur ve mahrum kalırdım.

Annesiyle çiftleşme hakkında yaptığı tek konuşma buydu. Anne ve babası, ilk kez seks yaptıklarında çiftleşen nadir Varlık-Avcısı çiftlerinden biriydi.

Geri kalanlar için düzinelerce karşılaşma sürebilir. Ya da hiç.

Çıplak avucuna baktı. Daha gençken, aptalca hayallerle doluyken, çiftleşme sembolünün neye benzeyeceğini hayal etmeye çalışmıştı. Klan sembolleri türler için benzer olsa da, her biri çiftlere özeldi. Ve çocukken, sırf görmek için bir tanesini boyamıştı.

Bir erkek olarak, kimse onu işaretlemediği için minnettar olmuştu. Bu iki insanı birbirine bağlarken, aynı zamanda ağır bir bağlılığı da beraberinde getiriyordu. Asla vazgeçemeyecekleri bir bağlılık.

Yumruğunu sıkıca kapattı. Bir eşe ihtiyacım yok. Yalnızken daha mutluydu.

Ama Sam'i düşündükçe bunun kesinlikle yalan olduğunu anladı. En çok onunla mutlu olacaktı.

Ve ona hiç ihtiyacı yoktu.

* * *

Urian'ın kaynağıyla Sığınak'ta buluşması gerekiyordu, böylece Stryker'ın Acheron planı hakkında daha fazla bilgi toplayabilecekti. O ve Davyn her zaman Stryker'ın adamlarından herhangi birinin onları birlikte görme ihtimalinin olmadığı noktaları seçmeye çalışmışlardı. Stryker Urian'ın hâlâ eski dostuyla konuştuğunu öğrenirse Davyn'i derhal öldürürdü.

Ve bu çabuk olmaz.

Urian'ın beş saniyeliğine de olsa mutlu olmaya cüret etmesine duyduğu öfkeyle babasının boğazını kestiği boynunu ovuşturdu. O gecenin acı hatırası hiç aklından çıkmıyordu ve kalbine kanla kazınmıştı. Hayatı boyunca babasına tapmış, onu memnun etmek için her türlü gaddarlığı yapmıştı.

Peki ne için?

Yani o piç Urian'ın karısını öldürebilir ve sonra da onu ilk rahatsız ettiğinde boğazını kesebilir miydi?

Bir gün intikamımı alacağım.

Eğer bu yaptığı son şey olsaydı, Stryker'ı ondan aldıkları için öldürecekti.

"Hadi Davyn, benim için iyi bir şeyler getir." Urian beklerken bir bira sipariş etmek için bara gitti.

Colt ona uzattı. Urian tek kelime etmeden oyun alanında dolaşmaya başladı.

Saatini kontrol etti. Davyn geç kalmıştı. Onun için son derece alışılmadık bir şeydi bu.

Stryker öğrenmiş miydi? Bu düşünce bile kanını dondurmuştu.

Aniden, omurgasından aşağıya doğru tanıdık bir ürperti yayıldı ve onu tesiste bir Daimon olduğu konusunda uyardı. Urian taradı yarı kalabalık barda arkadaşını arıyordu.

Uzak köşede beyaz sarı saçların parladığını gördü ve ona doğru yöneldi.

Görüş alanına girene kadar onun Davyn olmadığını fark etmedi. Bu bir kadındı ve kadın ona doğru döndüğünde sanki biri onu yumruklamış gibi hissetti.

Hayır, olamazdı...

Bu mümkün

değildi. "Tannis?"

Kadın, sanki ismi ve yüzü onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi kaşlarını çattı.

Ama bu isim onun için her şey demektir.

Zaman dondu ve küçük kız kardeşinin öldüğü güne geri döndü. ölmüştü. Onun ve kardeşlerinin aksine, yaşamak için bir insanın canını alamayacak kadar nazik ve kibardı. Ve böylece yirmi yedinci doğum gününde toz olup gitmişti. Çürümesinin verdiği acı, çılgılık atmasına neden olmuştu.

Boğazı kanamıştı. Ve hala huzuru yoktu. Merhamet yoktu. Hayal edilebilecek en acı verici ölümdü.

Ona kendi büyükbabasının laneti tarafından verilen bir tane.

Kalıntılarını toplayıp gömdükten sonra, adını bir daha asla yüksek sesle söylemediler.

Ama Urian hatırladı. Koruyup kolladığı o küçük kızı nasıl unutabilirdi ki? Korumak için öldürebileceği kızı.

Apollo onları lanetlemeden önce, büyük teyzeleri Artemis'i onurlandırmak için ona Diana demişlerdi. Büyükbabası ırklarını lanetledikten sonra Stryker ona bir daha Diana demeyi reddetmişti. Kendilerine ihanet eden Olimposlu ailesini hatırlatacak hiçbir şey istemiyordu. Özellikle de Çünkü onları avlayıp öldürmeleri için Karanlık Avcıları'nı yaratan Artemis'ti.

Diana adını değiştirmekten çok mutlu olmuştu. Ama bu

Tannis değildi.

O öldü. Onun çürüyüp toza dönüştüğünü kendi gözleriyle görmüştü. Yine de bu kadın, hareketleri dışında onun fiziksel olarak tam bir kopyasıydı. Tannis tereddütlü ve zarifken, bu kadın emin ve kararlıydı. Akışkandı. Öldürmeye hazır bir savaşçı gibi hareket ediyordu.

O daha iyi düşünemedi, aralarındaki mesafeyi kapattı.

Medea üzerine bir gölge düştüğünde döndü. Bunun muhbiri olmasını beklerken, babasının yüzüne baktığında şaşkına döndü.

Ama bu adam farklıydı. Babasının kısa boyu yerine boyalı siyah saçları, onunki uzun ve kar beyazıydı, geriye doğru çekilmişti at kuyruğu yapmıştı. Ayrıca babasından bir saç teli daha uzundu. İlk başta belli olmasa da yaklaştıkça inkar edilemezdi.

Yine de yüz hatlarındaki benzerliği inkâr etmek mümkün değildi. Bu babasının görsel ikiziydi.

"Kimsin sen?" diye sordular aynı anda.

O hemen cevap vermeyince Medea tereddüt etti. Neden çekingen davranıyordu ki? tanışmadığı bir akrabası? Belki babasının bile bilmediği bir kuzen?

Merakına yenik düştü ve ilk o cevap verdi. "Ben Medea."

"Medea..." Adını duyunca kafası karışmış gibiydi. "Ben Urian." Urian.

Gizemli üvey kardeşinin adını duyunca nefesi kesildi. duymuştu ama tanışmayı hiç beklemiyordu. O artık Acheron'un bir hizmetkârıydı. Hepsinin düşmanı. babasına ihanet etti.

"Pis hain!" diye tükürdü.

Kolundan tutup kendisine doğru çekerken bunu pek iyi karşılamadı. "Kimsin sen?"

Gerçeği söylediğinde adamın yüzündeki şoku görmek istiyordu. "Kız kardeşin."

Bu haber kafasına dank edince Urian gözlerini iki kez kırıştırdı. Sadece bir kız kardeşi vardı. Başka bir kız kardeşe sahip olup da

biliyorum. "Nasıl?"

"Stryker annemle evlendi, sonra da seninkiyle evlenmek için ondan boşandı. O sırada annem bana hamileymiş ve Stryker'ın bundan hiç haberi olmamış."

Çenesi gevşedi. Davyn neden ona bundan bahsetmemiştii? Davyn ona Stryker'ın ilk karısının geri döndüğünü söylemişti ama bir kız kardeşi...

Yaşayan, gerçek bir kız kardeş. Davyn bu sırrı neden saklamış olabilirdi ki? Birden Acheron'un ona söylediklerini hatırladı.... Kahretsin! Piç herif o anıyı yok etmişti. Ash neden
Bunu yaptın mı?

Ve bu düşünceyle birlikte gerçekten kötü bir his geldi. "Burada ne yapıyorsun?"

"Gezmek."

Daha iyisini biliyordu, özellikle de babasının soyundan gelen biriyle. "Stryker için casusluk yapıyorsun."

Kolunu adamın elinden çekip aldı. "Benimle bu tonda konuşma, küçük çocuk. Sen de ona hizmet ettin ve daha birçok yüzyıl boyunca."

Bu düşünce onu hasta etti. "Ve ben bu kör aptallığın bedelini en ağır şekilde ödedim. Güven bana."

Adamın vücudunu taradı. "Bilmiyorum. Bana oldukça sağlıklı ve mutlu görünüyorsun."

"Evet, doğru. Sana bir şey söyleyeyim küçük kız, ben onun favorisiydim. Her şeyden önce onun gururu ve neşesiydin. Binlerce yıl boyunca onun yanında hizmet ettim, benden istediği her şeyi yaptım. Her şeyi. Sorgusuz sualsiz ve tereddütsüz. Ve göz açıp kapayıncaya kadar

Onun izni olmadan evlenmeye cüret ettiğim için boğazımı kesti. Kelimenin tam anlamıyla."

"Düşmanıyla evlendiğin için boğazını kesti."

Evet, doğru. Evlendiği kişiyle hiçbir ilgisi yoktu. ve her şey babasının egosuyla ilgiliydi. Stryker otoritesinin sorgulanması düşüncesine katlanamıyordu.

Kendi oğlu bile değil.

"Hayatında bir gün bile kimseyi incitmemiş, nazik, kibar bir kadınla evlendim. O bir savaşçı değildi. Tek hatası bir canavara aşık olmak olan masum bir seyirciydi." Ve onu insan yaptı. Onu önemsemek Kendisinden başka biriydi ve onunla bir an daha geçirebilmek için ruhunu bile satabilirdi. "Kendini bir dakika bile kandırma. Stryker sana sırtını dönecek, tıpkı bana döndüğü gibi."

"Bu konuda yanılıyorsun."

"Senin iyiliğin için, kardeşim, umarım öyleyimdir." Ama kötü olan şey, onun daha iyi biliyor olmasıydı. Babalarının da onun peşine düşmesi an meselesiydi.

* * *

Sam, Nick'in evinde kaybolmuş gibi hissetti. Çok büyüktü. Ama neyse ki tüm pencereler kapalıydı, her ne kadar koruma detaylarından Nick'in bir nedenden ötürü gün ışığında yürüyebildiğini bilse de. Kimse bunun nedeninden emin değildi ve Ash bu konuda yorum yapmayı reddetti.

Her şey hakkında tahminlerde bulunmuşlardı. Bir Daimon bitkisine gerçekten bir iblis. O olduğu gerçeğine

Artemis ile uyumak. Kara Avcı dedikoduları eğlenceli olduğu kadar yaratıcı da olabiliyordu.

Şahsen, bunun onun diğerleri gibi öldürülmemiş olmasının bir sonucu olduğuna inanıyordu.

İntikam için kendini öldürmüştü. Bir şekilde, bunun Karanlık Avcısı güçlerini değiştirdiğine ve onu diğerlerinden daha fazla bir şey yaptığına ikna olmuştu. O Acheron'un onun ne olduğunu bildiğinden ve diğerlerine söylemeye korktuğundan şüpheleniyordu.

Belki de onu korumakla görevlendirildiği insanlar onun için geliyordu ve bu da onun doğal olmayan yeniden doğuşunun bir sonucuydu. Gerçek ne olursa olsun, hem Ash hem de Nick bunu kendilerine saklıyorlardı.

Sam bu düşünceleri bir kenara iterken içini çekti. Ne kadar düşünürse düşünsün, bir cevap alamayacaktı. Ve şu anda uyuması gerekiyordu. Ama bunu başaracak gibi görünmüyordu. Duyguları çok hamdı ve kanıyordu.

Dev'i istiyordu ve bu sahip olamadığı tek şeydi.

Hiç düşünmeden uzanıp duvardaki Dev ve Nick'in bilardo oynarken çekilmiş fotoğraflarından birine dokundu. Bunu yaptığı anda güçleri arttı ve o anın kristal netliğinde gerçekleştiğini gördü.

"Gel buraya, seni küçük dolandırıcı." Dev, Nick'i atış için masanın etrafına çekerken güldü. "Bunu geçersen sana yüz dolar veririm."

Nick ona bön bön baktı. "Dostum! Çok iyisin.... Um, kaybedersem sana ödeme yapmak zorunda mıyım?"

Dev sırtarak başını salladı ve Nick'in kısa saçlarını karıştırdı. "Hayır, ama bir hafta boyunca bulaşık yıkamak zorunda kalacaksın."

"Bu berbat bir şey."

Dev ona baktı. "Sen bir korkak mısın?"

"Oh, batıyorsun, Bear. Çek defterini aç. Baban sana bu işin nasıl yapıldığını gösterecek." Nick atışı hazırladı.

Dev masanın etrafında dans ederek onun dikkatini dağıtmaya çalıştı. "Annen bir hamsterdi ve mürver çiçeği kokuyordu."

Nick Monty Python göndermesiyle alay etti. "Neden bahsettiğini bilmiyorum, Grizzly Adams. Sen bir tanesin annesi kürkle kaplı. Benim annem sadece payet giyer." Istakayı fırlattı ve toplar masanın üzerine dağıldı. İnanılmaz bir şekilde, atışı bir profesyonel gibi sol üst cebe yaptı.

"Ha!" diye zaferle bağırdı.

Dev homurdandı. "Şanslı atış." Ama şanslı değildi. Dev topu doğru cebe sokmak için güçlerini kullanmıştı. Nick hiçbir fikrim yoktu.

Dev tiksiniş gibi yaparak parasını çıkardı ve Nick'e uzattı. "Bir dahaki sefere evlat, ya iki katı ya hiç."

"Bull. Bir dahaki sefere ıskalama riskini göze almayacağım."

Dev çenesini Nick'in elindeki paraya doğru salladı. "Peki bütün bunlarla ne yapacaksın?"

Nick kâğıdı katladı ve cebine koydu. "Anneler Günü için annemi Brennan's'a yemeğe götüreceğim. Daha önce oraya hiç gitmemişti ve hep gitmek istemişti."

Dev onu sırtından alkışladı. "Pekâlâ, Havuz Köpekbalığı. İyi eğlenceler. Beni tamamen temizlemeden önce işe dönsem iyi olacak."

Dev kapıdaki görevine geri dönerken Nick masayı yeniden kurmuştu.

Sam onun içini sızlatan nezaketi karşısında yutkundu. Dev, Nick'in aksine hiç değışmemişti.

"Ne yapıyorsun?"

Nick'in arkasından gelen derin sesiyle irkildi. "Ben de tam fotoğraflarına bakıyordum."

Nick, Dev'le olan fotoğrafını görmek için ilerledi. Gözlerinde, kadının boğazını düğümleyen bir hü zün vardı. "O zamanlar çok güzel zamanlarımız oldu. Annem elinden geldiğince her şeyi biriktirir ve çerçeveletirdi."

Onları duvara asmış ve rastgele zamanlarda yerlerini değıştirmişti; Nick'e hayatında önemli olduğunu düşündüğü şeyleri hatırlatmak için onunla oynadığı bir oyundu bu.

Arkadaşlar. Aile. Gülümsemeler.

Annesi harika bir kadındı.

Sam boğazını temizledi. "Sen ve Dev oldukça sıkı görünüyorsunuz."

"O benim için her zaman iyi bir arkadaşı, bu yüzden onu eve gönderdiğinizde sevindim."

Sözleri, Dev'in yanındayken ondan aldığı hislerle uyuşmuyordu. Ne de Dev'in

Ŗu anda ondan aldığı duygular. "O zaman neden ondan nefret ediyorsun?"

Nick sertleŖti. "Ondan nefret etmiyorum. Sadece tüm dünyaya kızgınlm. Dev annemin Kara-Avcı kılığına girmiŖ bir Daimon'la Sığınak'tan ayrılmasına izin verdi."

"Dev asla-"

"Biliyorum Sam." Sam bu sözleri titreyen bir sesle söylerken onun acısını hissetti. "Onu tehlikeye attığını bilmiyordu ve bunu asla kasıtlı olarak yapmayacağını biliyorum. Ama o geceyi atlatamıyorum ve bunu yapan hiç kimseyi affedemiyorum. onun ölümünde parmağım var. Yapamam."

Bunu anlayabiliyordu. "Her zaman bu tür bir suçluluk duygusuyla yaŖamak zor."

"Hiçbir fikrin yok."

"Yanılıyorsun, Nick. Onu izlemenin nasıl bir Ŗey olduğunu çok iyi biliyorum.

Her Ŗeyden çok sevdiğim insanlar katledilirken ben onları kurtaracak gten yoksundum. Hayatım boyunca savaŖmak için eğitim almıŖ olan ben, sevmeye ve korumaya yemin ettiğim insanları kurtaramadım. Onları kurtarmak için nasıl orada olmazdım?"

Yanağında bir tik baŖladı. "Bununla nasıl yaŖıyorsun?"

Dürüstçe cevap verdi. "fkeyle. Her gün. Her gece. Kan istiyorum ve dünyadaki tüm öldürmeler bunu asla deđiŖtirmiyor. Asla hafifletmiyor."

Yorgun bir i geçirdi. "Yani sonsuza kadar böyle mi hissedeceğim?"

"YaŖamak için baŖka bir neden bulamazsan. Sana huzur verecek bir Ŗey bul."

Ona doğru baktı. "O huzuru buldun mu?"

Evet, söylemişti. Ama bu o kadar bayat ve klişeydi ki, bunu itiraf etmeyi kendine yediremiyordu.

"Bilge bir adam bir keresinde bana huzurun içten gelmesi gerektiğini söylemişti. Dünyadaki yerimizi bulabilmemiz için önce kendimizi sevmeyi öğrenmeliyiz."

Nick dudağını büktü. "Acheron."

Gülümsedi. "Bunu sana da mı söyledi?"

"Hayır. Bugünlerde pek konuşmuyoruz ama bu onun söyleyeceği bir şeye benziyor." Bakışları karardı. "Acheron'a güvenme Sam. O görüldüğü gibi biri değil."

O hissetti ...

Sam konsantre oldu, ama bir türlü işin içinden çıkamadı. Kesinlikle. Nick'in bildiği ama diğerlerinin bilmediği bir şey vardı. Sanki kendisi hakkında koruduğu aynı şey için Acheron'dan nefret ediyordu.

Hiç mantıklı gelmiyordu ama hissettiklerini inkâr edemezdi. Nick, Ash hakkında büyük bir sır biliyordu.

Ve kendisi hakkında bildiği bir şey vardı ki o da vazgeçmeden önce öleceğiydi.

"Nasıl yani?" diye sordu, ne hissettiğini söze dökmesini sağlamaya çalışıyordu.

Detay vermeyi reddetti. "İnanın bana, ondan çok daha fazlası var ve gerçekten bizim tarafımızda değil." Bununla birlikte, onu yalnız bırakmak için yürüdü.

Sam onun düşmanca tavrı karşısında kaşlarını çatdı. Bir yanı Ash'in diğerlerinin görmesine izin verdiğinden çok daha fazlası olduğunu biliyordu ama onun hiçbirine zarar vereceğine bir an bile inanmamıştı.

Nick, diğer yandan.

Ona hiç güvenmiyordu. Ona kötülük bulaşmıştı. Bundan emindi.

Kalbi ağırlaşmıştı, Dev'in de yanında olmasını dileyerek odasına geri döndü.

Ben doğru olanı yaptım.

Güvendeydi ve önemli olan tek şey de buydu.

Sam odasına henüz ulaşmıştı ki elinin yanmaya başladığını hissetti. Tıslayarak avucuna hava üfledi ve onu yatıştırmaya çalıştı.

Tam acıdan çığlık atmaya hazırlanırken, yanması durdu.

O anki dehşetiyle, bir desenin etinin üzerinde kendini çizmesini izledi. Avucunun içinde kabile ayı pençesine benzeyen bir işaret vardı.

Lanet olsun.

Çiftleştirildi....

On Dokuzuncu Bölüm

Dev kavurucu bir acıyla uyandı. Önce saldırıya uğradığını düşündü, ta ki acıyanın sadece avuç içi olduğunu fark edene kadar. Kaşlarını çatarak elini salladı, sonra ne yaptığını görmek için eline baktı.

Midesi daraldı. Hayır...

Bu mümkün değildi. Mümkün değildi.

Yine de gördüklerini inkâr edemedi. Avucunun içinde, görmek için bir ömür boyu beklediği tek şey vardı.

Çiftleşme işareti.

Ve eşinin kim olması gerektiğine dair hiçbir şüphe yoktu. Aylardır başka biriyle birlikte olmamıştı. Bu nasıl olabilirdi? Sam bir Karanlık Avcısıydı. Nasıl biriyle çiftleşebilirdi? Tarihleri boyunca hiçbir Varlık Avcısı bir Karanlık Avcısıyla çiftleşmemişti.

"Siz kaltaklar çıldırmışsınız." Kader öyle olmalıydı. Yoksa neden onu Sam'le eşleştirsin ki?

Artemis öğrendiğinde küplere binerdi.

İnanılmaz bir şekilde Sam'e gitmek istedi ama daha iyisini biliyordu. Onu kapı dışarı etmişti ve bir erkeğin gidebileceği türden bir kadın değildi. En azından Kevlar kupası olmadan.

Telefonu çaldı.

Elini uzattı ve kimliğini kontrol etmeden çevirerek açtı.

"Dev?"

Sam'in sesini duyunca sertleşti. "Hey."

Tekrar konuşmadan önce tereddüt etti. "Ben... Orada... şey..."

Kadının sesinde duyduğu paniği anlamıştı. O da hissetti. Ona daha yakın hissetmek için avucunu kapatarak dudaklarını yaladı. "Avucunda ayı pençesine benzeyen bir iz var."

"Evet. Bu düşündüğüm anlama mı geliyor?"

Cevap vermeden önce uzun, derin bir nefes aldı ve onun nasıl tepki vereceğinden korkarak gerildi. "Evet."

Nefesini sertçe içine çekti. "Bunu yapamayız Dev. Yapamayacağımızı biliyorsun."

Kadının sesinde duyduğu kararlılık karşısında irkildi. "Seni zorlayamayacağımı biliyorsun." iftleşme her zaman dişiye bağlıydı. "Ama beni reddedersen, beni öldürebilirsin de."

"Dev!"

Dişlerini sıktı. "Ben hadım değilim Sam. Hayatımın geri kalanında bekâr yaşamak istemiyorum. lmeyi tercih ederim."

"Bu kadar kaderci olma. Bu sadece seks. Onsuz da yaşayabilirsin. Güven bana."

Ne söylemeye çalıştığını anlamamıştı. Mesele sadece seks değildi. Onun eşi olduğunu ve onunla birlikte olmasının yasak olduğunu bilmek onu mahvedecekti. Arı avcıları eşlerine karşı her zaman delicesine korumacı davranırlardı. Ayrı kalmaktan hiç hoşlanmazlardı.

Onun orada yalnız olduğunu

bilmek... Bu onu öldürebilirdi.

Sam küçük bir nefes verdi. "Buna karar vermek için ne kadar zamanımız var?"

"Üç hafta." Ondan sonra iktidarsız olacaktı. "Tamam.

Bunu düşünmem gerek."

Acele etme, elbette. İktidarsız kalacak olan sen değilsin. Ne yaparsan yap, önce kendini düşün. Bunu yüksek sesle söylememek için dilini ısırarak zorunda kaldı. Ama eğer söyleseydi, o zaman kendisi kadar bencil olurdu. Onu suçluyordu ve asla yapmayacağını

söylüyordu. "Nerede olduğumu biliyorsun

Sam."

"Tamam. Sonra konuşuruz."

Telefonunu kapattı ve duyguları onu boğarken başını ellerinin arasına aldı. İçindeki ayı Nick'e gitmek ve istese de istemese de onu almak istiyordu. Adam bunu yapamayacağını biliyordu. Kader bu şekilde işlemiyordu. Bu tamamen onun ellerindeydi ve Beklemekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

Siz üç kaltaktan nefret ediyorum. Tartarus'ta çürüyün.

* * *

Yunan tanrıçası Atropos, iki kız kardeşiyle birlikte sorumlu oldukları kişilerin hayatlarını dokudukları tezgâhtan geri çekildi. Üç Kader olarak her birinin yerine getirmesi gereken bir görevi vardı. Kız kardeşi Lachesis bir insanın hayatının uzunluğunu belirler. Clotho, bu hayatları şekillendiren ve kıran olayları anlattı.

Ve Atropos onları sona erdiren kişiydi. Son sözü o söyledi....

En azından kardeşleri karışmadığı sürece. Piç kurusu.

Bunu düşünmek istemediğinden, kendisini sessizce izleyen Lazaros'a baktı. "Tamamdır. Çiftleştiler."

Lazaros memnuniyetle gülümsedi. "Sana ne kadar teşekkür etsem az, küçük kuzen. Sen gerçekten bir hayat kurtarıcısın."

Ne kadar ironik bir söz.
sorumluluk ölümdü. "Nasıl olduğunu anlamıyorum. Ama Artemis'in söyleyecek bir şeyi varsa-"

"Yapmayacak. Söz veriyorum. Ve eğer olursa, ben ilgileneceğim." Onun elini öptü. "Şimdi senden son bir iyilik isteyeceğim."

"Ve bu?"

Tezgâhın üzerinde Kara Dişi Samia'nın hayatını temsil eden ipliği kopardı. "Ben sana söyleyene kadar bu ipliği kesme." Çünkü Atropos onu kesene kadar Sam ölemezdi. İp kesilmediği sürece Sam'e gönlünce işkence edebilirdi.

Başını ona doğru eğdi. "Nasıl istersen, kuzen. Sen eğlenene kadar bırakacağım."

Elini bırakmadan önce onu sıktı. Kaderlerle akraba olmanın iyi bir şey olduğu zamanlar vardı.

Bugün iyiden de öteydi.

* * *

Dev eline bakmaktan kendini alamıyordu. Yüzyıllar boyunca bunun olup olmayacağını ve ne zaman olacağını merak ettikten sonra onu orada görmek çok garipti. Kızlara özgü bir düşünce olsa da, her zaman çiftleşmesinin gerçekten özel olmasını beklemişti. Mesela

trompet ya da havai fişek sesleri duyulurdu. İnsanlar tezahürat yapardı. Ailesi inanamayarak bayılırdı. Remi'nin kafasının patlaması.

Gerçek...

Oldukça heyecansızdı. Sadece

başka bir gün.

Hiçbir şey değişmemişti ama yine de her şey farklıydı. Gözlerini kapatarak Sam'in yüzünün bir görüntüsünü çağırırdı. Lütfen beni yüzüstü bırakma, bebeğim. Onu kabul etmek zorundaydı.

Sevilmeyecek ne vardı ki?

Kafasının içindeki şu sestten hiç hoşlanmamıştı cevapları katalogluyorum. Evet, ben bir domuz-ayyım. Islak çoraplarımı yerde bırakırım. Kavgaya etmeyi severim ve gerektiği kadar dinlemem ...

Tam bir aptalım. "Hey,

Dev?"

Kardeşi Kyle'ın sesini duyunca iç çekti. Koridorda. Yatağın üzerinde yuvarlanarak ayaklarını yere bastı ve Kyle'ın ne istediğine bakmaya gitti.

Kapıyı açtı. Kyle

değildi.

Stryker diğer taraftaydı ve alaycı bir şekilde gülümsüyordu. "Muhammed dağa gelmeyecekse..."

Dev'i göğsünden vurdu.

* * *

Sam telefonunu avucunun içinde tutuyordu. Kendi kendine Dev'i aramanın neden kötü bir fikir olduğunu anlatmaya çalışıyordu. Neden onun eşi olmak istemediğini.

Ama her şey dönüp dolaşıp tek bir şeye geliyordu.

Dev'in onu nasıl hissettirdiğini. Kendisini kızdırdığında bile onun o ukala sırıtışını görmeyi ne kadar çok seviyordu.

Berbat durumdayım.

Avucunun üzerinde onu bir ayının eşi olarak işaretleyen görüntünün izini sürdü. Olanlar karşısında dehşete düşmesi gerekirken, yine de bir şekilde doğru gibi görünüyordu. Garip bir şekilde Ioel'in de bundan mutlu olduğunu hissetti.

Ama bunu yaparsa, büyük bir sorun çıkacaktı. Tekrar insan olmak istemiyordu. Asla. Buna gerek yoktu. İnsan olmak güçlerinden kurtulmasını sağlamayacaktı. Güçleri kalacaktı ama o ölümlü olacaktı.

O ölecekti.

Evet, çocuk sahibi olabilirdi ama tek yararı buydu. Ve hamileyken öldükten sonra ...

Bir daha asla o kadar savunmasız olmak istemiyordu. Ve eğer çocuk sahibi olmazsa, Dev'i bu zevkten mahrum bırakmış olacaktı.

Her zaman evlat edinebilirsin.

Yapabilir miydi? Hâlâ Artemis'e hizmet borcu olan bir Karanlık Avcısı olacaktı. Tanrıça bunu anlayacak mıydı yoksa bunun için Sam'in kellesini mi isteyecekti?

Tüm bu karmaşayı çözmeye çalışırken migreni tutmuştu.

Telefonu çalmaya başlayınca irkilerek yerinden sıçradı. Dev'den geliyordu. Gülümseyerek telefonu açtı ve cevap verdi. "Evet?"

"Kalpte ve ruhta, Kötülük kötü

bedelini alır.

Ay ışığı akan kan gibi parladığında,

Yeryüzüne iblisler akın edecek."

Şeytani bir sesle konuşan biri telefonuna fısıldadığında kanı dondu. "Kimsiniz?" diye sordu.

"Seni özleyen biri. Öyle değil mi, Bear?"

"Bana yaklaşma, Sam. Sakın-" Dev'in sözleri, sanki birinin boğazına sarılmak istiyormuş gibi çıkan keskin bir hırıltıyla kesildi.

"Eğer eşini tekrar görmek istiyorsan, hemen evden çık, kimseye bir şey söyleme ve sokağın aşağısındaki Lafitte's Blacksmith Shop Bar'a git, ben seni dışarıda bekliyor olacağım."

"Sen olduğunu nereden bileceğim?"

"Öğreneceksin, Kara Avcı. Ve yalnız gelsen iyi olur. Dev'in hayatı buna bağlı." İblis telefonu kapattı.

Sam'in içinde öfke ve korku birbirine karıştı ve bu onda bir şeyleri öldürme isteği uyandırdı. Ama daha da kötüsü, kâbuslarını ortaya çıkarıyor ve özgüvenini yerle bir ediyordu.

Dev'i nasıl yakalamışlardı? Onun peşinden gideceklerini nereden biliyorlardı?

Sevdiğim herkesi tehlikeye atıyorum....

Gözlerinde yaşlar birikti ama onları kırıpıştırarak uzaklaştırdı. Ağlamayacaktı. Vahşi bir savaş vermeden ölmeyecekti.

Ve şu anda Thorn ve Nick'ten kan istiyordu. Yakalanacağını biliyorlar mıydı? Ona söylemeye çalıştıkları şey bu muydu?

Dev onunla kalsaydı iyi olur muydu?
onları dinlemek yerine? Onu ateş hattından çıkaracağına söz vermişlerdi ama o bunun yerine
onu düşmanlarına teslim etti. Bu

senin suçun değil.

Dev büyük bir çocuk.

Evet, loel de öyleydi.

Onu öldürdükleri ana kadar.

Kalbi küt küt atarken savaşçı kıyafetlerini giydi ve Nick onu görmeden evden gizlice çıkmak zorunda kaldı. Bourbon Sokağı'ndan aşağı, St. Philip's ile kesiştiği köşeye doğru süzülürken hava kararmak üzereydi. Orada şimdiden güzel bir kalabalık vardı. Arkadaşlar ve çiftler içki içiyordu. ve gülüyordu.

Bu kadar kaygısız olabilmeyi ne kadar isterdi.

Sam etrafta bağlantı kuracağı kişiyi aradı ama tek gördüğü insanlardı. Tonlarca insan, ki bu da bir sürü

bir kavgada ikincil hasar. Ve şu anda, onların tüm kalıntı duyguları ve düşünceleri zihninde tahribat yaratıyordu.

Köşede durdu, ne yapacağını düşünürken masalardaki insanları taradı.

Üzerine karanlık bir gölge düştü. "Yürümeye devam et, Dişi Avcı."

Ölümcül ölüm makinesini görmek için döndüğünde kanı dondu.

Stryker'dı.

Onun kendisini nasıl etkilediğini bilmesine izin vermeyecekti. Gardını alarak ona alaycı bir tavırla baktı. "Demek kendin geldin."

"Buraya konuşmaya gelmedim." Çenesini onun sağına doğru salladı. "Ya sürgü deliğimden geçersin ya da eşini bir Varlık Avcısı'nı parçalamak için adam öldürebilecek aç Daimon sürüsüne yediririm. Kelimenin tam anlamıyla."

Onun gurur duyduğu bir şakayı takdir etmekten yoksundu. Ve ona saldırmamak için kendini zor tuttu. "Size itaat edersem onu serbest bırakacağınıza dair söz veriyor musunuz?"

"Sözümü kabul eder misiniz?"

Bu zor bir karardı. Bir insan şeytana nasıl güvenebilir? Enkarne mi? Yine de Stryker eski bir savaşçıydı, tıpkı onun gibi.

Bu düşünce güçlerini tetikleyince Sam irkildi. Stryker'ı daha önce hiç görmediği bir evde gördü. Yanında başka bir Kara-Avcı vardı....

Ravyn Kontis.

Stryker onu ve kadını tuzağa düşürdü ve sayıca üstündü.

"Onu öldürecek miyiz lordum?" diye sordu Daimonlardan biri.

Stryker bunu düşünüyormuş gibi başını eğdi. "Bugün değil Davyn. Bugün değerli rakibimize biraz merhamet göstereceğiz. Ne de olsa o bana insan sığırlarına güvenilmemesi gerektiğini öğretti. Sadece diğer ölümsüzler savaş kurallarından anlar."

Ve bir anda Stryker'ın Nick ve Acheron ile savaştığını gördü....

Onlar için, herkesi kurtarmak için ortak bir düşmana karşı.

Stryker onun düşmanı olmasına ve masum insanlara karşı iğrenç cinayetler işlemekten çekinmemesine rağmen, garip bir şekilde onurlu bir adamdı ve çok berbat bir kuralı takip ediyordu.

Bir kez yemin etti mi, ona sadık kalacaktı.

Yine de onun duymak istediğini bildiği sözleri söylemek zordu. "Sana güveniyorum Daimon."

Stryker başını ona doğru eğdi. "O zaman evet. Bu iş bittiğinde ikinizi de serbest bırakacağım... eğer itaat ederseniz."

Sam güçlerinden dolayı ona güvenebileceğini biliyordu. Ama bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. Küçük bir gerçekten bahsetmiyorum bile - Dev'i tutan oydu.

Sağduyusu ona kaçması için bağıırırken, dediğini yaptı ve cıvata deliğine adım attı. Girdabın gücü derisini ve giysilerini parçaladı. Acı verici ve dehşet vericiydi, çünkü dönüyor ve ona verecek hiçbir şeyi olmadan düşüyordu. herhangi bir

oryantasyon. Hasta

olacağım.

Daimonlarla karşılaştığında her zaman böyle kötü bir ruh hali içinde olmalarına şaşmamalı. Eğer bu şekilde seyahat etmek zorundaysa, o da huysuz olurdu.

Sonunda girdaptan dışarı düştü ve Soğuk, siyah mermer zemine bir yumru gibi sert bir şekilde düştü. O kadar sert çarpmıştı ki, bütün rzgrı kesilmişti. Yüksek sesle inleyerek etrafına bakındı ve kendini sümüklüböcek iblisin gözlerinden gördüğü salonda buldu. Zephyra ile birlikte düzinelerce Daimon oradaydı. Hepsi de hamburger bfesindeki en iyi bonfile gibi ona bakıyordu.

Stryker güçlü bir melişle onun yanına indi. Homurdanmaya bile gerek duymadan ayağa kalktı ve tek kaşını kaldırarak ona baktı.

Gösteriş budalası.

Sam kendini yukarı itti ve tökezledi. Evet, hâlâ girdap bacaklarına sahip değildi.

Stryker onun yanından geçerek, sağ koluna güneşi andıran küçük bir kürenin yerleştirildiği tahtına doğru ilerledi. Elinin hemen üzerinde asılı duruyordu; yumruğundan daha büyük değildi. O kadar parlaktı ki irkilmeden zar zor bakabildi.

Koyu renk gözleri parıldayan Stryker, parmaklarını onun altında dans ettirdi. "Bu babama ait. Ona dokunmanı ve bana zayıflığını söyle. Halkımın ölmemesi için laneti nasıl bozacağımı söyle. Ve en önemlisi, o piçi nasıl öldüreceğimi bilmek istiyorum."

Nefreti ona doğru yayılıyordu.

Ama üzücü olan şey, ona yardım edemeyecek olmasıydı.
"Bu işler böyle yürümüyor."

Bakışlarından öfke fışkırıyordu. "Senin ve Devereaux'nun iyiliği için, öyle olsa iyi olur, Dişi Avcı."

Omurgasından aşağı bir ürperti geçti. Bu bir felaketin habercisiydi. Güçlerini bu şekilde geliştirip geliştiremeyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu....

Hadi, şimdi beni yüzüstü bırakma. Söz konusu olan sadece onun hayatı değildi. Dev'in hayatıydı.

Sam etrafta toplanmış olan Daimonlara baktı ve bunu yaparken onlardan hayatları hakkında ufak tefek bilgiler aldı. En çok da onları lanetten kurtarabileceğine dair umutlarını aldı.

Dev'i alıp buradan gitmeliyim.

Güçlü bir savaşçıydı ama bu sayıya karşı kazanacak kadar iyi değildi. Eğer Stryker yalan söylüyorsa, onların elinde acı içinde ölmekten başka yapabileceği pek bir şey yoktu.

Ama savaşmaya devam edecekti. Acı sona kadar.

Derin bir nefes alarak tahtı ile arasındaki mesafeyi kapattı. Bakışları onunkine kilitlendi, uzandı ve küreye dokundu. İçinden yayılan ışık yaylandı ve avucunu sıcaklıkla doldurdu. Aynı anda o kadar çok görüntü gördü ki hiçbirini anlayamadı.

Ta ki biri diğerlerinden daha fazla öne çıkana kadar.

Beyaz bir elbise giymiş olan Artemis'ti ve tıpkı Sam'in ruhunu tanrıçaya sattığı gece olduğu gibi görünüyordu. Artemis tapınağında Apollon'la yüzleşirken öfkeliydi. "Ne yaptın kardeşim?"

Apollo'nun altın rengi saçları saf güneş ışığı gibi parlıyordu. Yüz hatları mükemmelin de ötesindeydi. Yanında kız kardeşiyle birlikte altın rengi bir şezlongda oturuyordu. "Bana ihanet ettiler. Oğlumu öldürdüler, küçük oğlumu. Onları affetmeli miydin? Bu mu?"

Artemis başını salladı. "Neden hepsini lanetledin ki?"

Adam onunla alay etti. "Sanki sen hiç düşünmeden hareket etmedin? Bunların hepsi senin suçun. Bir insan fahişeyle yatmıyor olsaydın bunların hiçbirisi olmazdı!"

Artemis ona ters ters baktı. "Onu da öldürdün ve bu süreçte neredeyse hepimizi öldürdün. Ölü fahişen için tüm bu panteonu yok eder miydin?"

Onun üzerinde yükselmek için ayağa kalktı. "Neden olmasın? Seninki için riske girdin!"

Artemis onunla yüzleşirken geri adım atmayı reddetti. "Acheron'u bu işin dışında bırak kardeşim, yoksa bana yardım et-"

"Ne? Bana hiçbir şey yapmayacaksın Artemis. Eğer yaparsan, buradaki tüm tanrılara senin, bakire tanrıçanın, sıradan bir insan pisliği için bacaklarını nasıl açtığını anlatırım."

Sam bu ifşaatla sarsıldı.

Artemis, Apollo'ya yumruk atmaya bir adım kalmış gibi iki elini de yumruk yaparken hiç irkilmedi. "Senden nefret ediyorum."

"Ben de bunu sana on katıyla iade ediyorum kardeşim. Şimdi beni yalnız bırak."

"Yapamam. Lanetiniz yüzünden halkınız insanlardan besleniyor."

Apollo sinirlendi. "Benim lanetim değil. Onlara insan ruhlarını nasıl çalacaklarını öğreten Apollymi'ydi. O bir şimdi onları barındırıyor ve koruyor. Benim bununla hiçbir ilgim yok."

"O zaman lanetini halkının üzerinden kaldır. Apollymi olmayacak Yaşamak için insan ruhu almaya ihtiyaç duymazlarsa onları kontrol edebilirler."

"Yapamam."

Artemis başını salladı. "Yapamaz mısın yoksa yapmaz mısın?"

"Yapamam. Eğer onu geri alırsam, bu beni öldürür ve dünyanın tüm yaratılışını geri alır. Bunu düzeltemem."

Artemis uzun bir iç çekişten sonra ona alaycı bir bakış fırlattı. "Zavallısın, Apollo. Zavallı." Arkasını döndü ve onu tapınağında yalnız bıraktı, o da benzer bir küreye bakıyordu Sam'in avucundakine.

Küresinde Stryker'ın bir görüntüsünü canlandırırken Apollo'nun eli titredi. Gözleri yaşlarla doldu. "Sen hiç Benim için hayal kırıklığı oldu ama seni incitmek istemedim. Ben Seni güçlü kılmaya çalışıyorum." Hıçkırıklara boğuldu. "Eğer bunu geri alabilseydim, Strykerius, yapardım. Yapardım.... yaptıklarım için çok üzgünüm...."

Sam, öğrendiği her şey kafasında dönüp dururken olay yerinden uzaklaştı.

Özellikle de Acheron hakkında. Onu ilk Kara Avcı yapan şey bu muydu?

Artemis'in sevgilisi miydi?

Bir fahişe ...

Elbette Apollo, Acheron'un gerçekten bir fahişe olduğunu kastetmemişti. Kastetmiş miydi? Yoksa sadece Acheron'a olan öfkesi miydi bunu söylemesine neden oldu?

"Eee?" Stryker sordu. "Apollo'yu nasıl öldürebilirim?"

Zihni her şeyi sırayla tekrar ederken Stryker'ın sabırsız ses tonuna gözlerini kırıştırdı.

Zephyra tahtında öne doğru oturdu. "Ne gördünüz? Laneti bozabilir miyiz?"

Sam başını salladı. "Bu geri alınamaz."

Öfke Stryker'ın yakışıklı yüz hatlarını buruşturdu. "Yalan söylüyorsun!"

"Hayır, yemin ederim. Hiçbir yolu yok. Apollo yapabilseydi en başında bunu geri alırdı."

Stryker lanetledi. "Peki ya zayıflığı? Onu dize getirecek olan ne?"

Bu sorunun cevabı hiç hoşuna gitmeyecekti. O da bunu biliyordu. "Başlangıçta Apollitleri lanetlemesine neden olan şeyle aynı şey."

"Fahişesi Ryssa mı?" Stryker sordu.

Başını iki yana salladı. "Her şeyden çok sevdiği oğlunun ölümü."

Kaşlarını çatarak ona bakan Stryker arkasına yaslandı.
"Anlamıyorum. Ne oğlu?"

Kuru dudaklarını yaladı ve kendini onun gazabına hazırladı. "Sen, Stryker. Sen onun zayıflığısın. Her şeyden çok sevdiği şey sensin.... sevdiği tek şey sensin."

Zephyra elini Stryker'ın omzuna koyarken Stryker taş gibi bir suratla oturuyordu. "Doğruyu söylüyor."

Stryker Sam'i kolundan yakaladı ve kendine doğru çekti.
"Benimle oyun mu oynuyorsun?"

"Neden yapayım ki?"

Hırlayarak onu kendisinden uzağa fırlattı. Bir an koridorun ortasındaydı ve bir an sonra tekrar girdabın içine çekiliyordu.

Sam tüm gücüyle buna karşı savaştı. Stryker yalan söylemişti, Dev diye bir şey yoktu. Onu eli boş geri gönderiyordu.

Çılgın atarak düşmeyi durdurmaya çalıştı. Onu avlayabilmek için Kalosis'e geri dönmeye çalıştı.

İşe yaramadı.

Kendini daha önce girdaba girdiği yerden sadece birkaç adım ötede, sokakta buldu.

"Hayır!" diye bağırdı, çünkü kapı hemen arkasından kapandı ve onu yalnız bıraktı. Ayağa kalktı ve başka bir açıklık bulmaya çalışarak etrafta koştu.

Öyle bir şey yoktu.

O buradaydı, ve Dev ...

Tanrım, Dev...

O eski çaresizlik hissi onu parçalara ayırırken gözyaşları gözlerini kör etti. "Seni yalancı piç!"

Suçluluk ve keder içini parçaladı. Dev ölmüştü ve hepsi onun suçuydu. Buna o sebep olmuştu. Onu dışarı atmasaydı, Stryker onu almaya geldiğinde onu korumak için orada olacaktı.

Gitmesine nasıl izin vermiş olabilir?

Sen bir aptalsın. Sevdiği adamı iki kez kaybetmişti.

Ve ağlarken, Kara Avcı güçlerinin azaldığını hissetti. Umurumda değil. Artık onun için hiçbir şeyin önemi yoktu. Bırak onu öldürsünler.

Daimon'lar yine her şeyini elinden almıştı. Ama bu sefer kız kardeşini suçlayamazdı.

Sadece kendini suçlayabilirdi.

Midesi bulanıyordu, nereye gideceğini ya da ne yapacağını bilmiyordu. Amaçsızca kendini Nick'in evinde buldu, kapıdan geçip arka kapıya doğru yürüdü.

Olmasına izin verdiğim şeyi Dev'in ailesine nasıl söylerim? Yıkılırlar. Hepsi ...

Merdivenin dibine vardığında Nick onu durdurdu. "Nereye gittin sen?"

Nick'in yanından geçerken onun sorusunu duymazdan geldi. "Sam?" Nick tersledi. "Ne yapıyorsun?"

Uyuşmuştu, doğru düzgün düşünemiyordu. "Bir dakika yalnız kalmam gerek."

Ya da bir

milenyum. Ben

sadece ölmek

istiyorum.

Stryker'ın onu da öldürmüş olmasını dileyerek merdivenlerden yukarı tökezledi. Bir Daimon'a güvenecek kadar nasıl bu kadar aptal olabilmişti?

Kalbi parçalanarak odasının kapısını açtı ve dondu kaldı.

İmkânı yok.

Bu mümkün müydü?

Dev'in yatağının yanında durduğunu görünce inanamayarak gözlerini kırptırdı.

Olamaz. "Dev?"

O da Kalosis'te olduğu gibi sersemlemiş gibi etrafına bakınıyordu. "Buraya nasıl geldim? Yemin ederim seni takip etmiyorum Sam. Ben yapmadım-"

Gülerek kendini ona doğru fırlattı ve Onu tekrar tekrar öperken vücudunu onunkine doladı.

Sam ona saldırırken Dev sendeleyerek geri çekildi. Sam'in "boşluk" kuralını çiğnediği için kızmasını bekliyordu ama onu anlamsızca öperkenki baş dönmesinde kızgınlıkla uzaktan yakından ilgisi yoktu.

Evet, kadın deliydi. Ama kadın onu öpücük yağmuruna tutarken, adam her geçen dakika daha da sertleşiyor ve neden burada onunla birlikte olmaması gerektiğini unutuyordu.

"Öldüğünü sanıyordum."

"Henüz değil."

Onu o kadar sıktı ki, adam zorlukla nefes alabildi. "Seni incittiysem çok özür dilerim, Dev. Çok özür dilerim." Ama özür dileyen biri için, onu yatağa geri itip vücudunun altında sabitlerken daha agresifleşti.

Sonra ona hayatında hiç almadığı kadar ateşli bir öpücük verdi.

Ama bu oyunu oynamıyordu. Bunu yapmaktan ne kadar nefret etse de onu geri itti. "Ben senin yo-yo'n değilim Sam. Ve sen de benimle kafa oyunları oynamayacaksın."

Sam bir daha asla görmeyi düşünmediği o değerli mavi gözlerdeki öfkeyi görünce yutkundü. "Seni gömmek istemiyorum, Dev. İstemiyorum. Seni seviyorum ve bu beni korkutuyor."

Bu sözler midesine şiddetli bir yumruk gibi indi. "Ne dedin sen?"

"Seni seviyorum."

Şaşkınlıkla ona bakarken eliyle yanağını kavradı. Akrabası olmayan birinden duymayı hiç beklemediği üç kelimeydi bunlar. "Sensiz yaşamak istemiyorum Sam."

Gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Beş bin yıldan fazladır hayatta değildim. Ta ki bir ayı kötü araba kullanmamla ilgili ukalaca bir yorum yapıp beni eve kadar takip edene kadar."

Kadının suçlaması karşısında öfkелendi. "Beni sen davet ettin." Gülümsemesi onu kör etti. "Ve ben de seni tekrar davet ediyorum." "Emin misin?"

Başını salladı. "Hızlı olduğunu biliyorum ama-"

Kapının yüksek sesle çalınması onu böldü. Nick kapının diğer tarafından, "Çabuk giyinin, millet," dedi. "Kemerlerinizi bağlayın, düğün çiçekleri. Gelen var ve ortalık kan gölüne dönmek üzere."

Yirminci Bölüm

Dev kapıyı açtığında Nick'i koridorda savaş kıyafetleri içinde buldu. "Neler oluyor?"

"Örümcek hislerim radarın dışında. Büyük bir iblis göçü var ve rotasını bize doğru çiziyor. Evimin yok edilmesini istemediğim için, görülme ihtimalimizin en düşük olduğu ve avantaj."

"Peki bu ne olabilir?" Dev sordu.

"St. Louis Mezarlığı. Gecenin bu saatinde kapalı ve boş olacaktır."

Sam başını salladı. "Oraya gidemem. İçime şeytan girecek."

Nick gözlerini devirdi. "Senin olman benim evimden daha iyi."

"Onu koruduğunu sanıyordum?" diye karşılık verdi. "Evet, ama bu-"

Aşağıdan gelen bir patlama sesi sözlerini kesti.

Nick geri çekilip başını öne eğerken küfretti. "Görünüşe göre çok bekledik. Kemerlerinizi bağlayın millet, katılın savaş." Ortadan kayboldu.

Dev sinirli bir şekilde iç çekti. "Şu anda belimle yapmak istediğim şey bu değil."

Sam güldü. "Merak etme bebeğim. Belinle daha sonra ilgileneceğim. Şu anda dövüşüyoruz."

Aşağıya indiklerinde Ethon, Chi ve Nick birbirlerine sırtlarını dönmüş bir halde duruyorlardı. Sam iblislerin Nick'in evinin etrafındaki kalkanı kırmaya çalışarak tırmaladıklarını duyabiliyordu.

Chi ve Ethon arasında bir ileri bir geri baktı. "Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?"

Ethon ona göz kırptı. "Seni görmek de güzeldi. Nazik karşılamamız için teşekkürler."

Chi onu görmezden geldi. "Seni ve Nick'i korumaya yardım etmek için gün batımında geldik."

"Teşekkür ederim." Sam Nick'e döndü. "Ash nerede?"

Nick dudağını büktü. "Burada hoş karşılanmıyor ve onu evime almayı reddediyorum."

Dev ona deliymiş gibi baktı. "Karşı karşıya olduğumuz şey düşünülduğünde bu iyi bir fikir mi?"

Ethon kılıcını sallayarak, "Benim oyum iki kat hayır," dedi. "Ama sanırım onlarla başa çıkabiliriz."

Sam, Kaptan İntihar'a alaycı bir bakış attı. "Nasıl öldün sen? Yine mi? Bekle, bunu biliyorum. Onları haklayabilirim. Takviye beklememe gerek yok. Bunu kendim yapabilirim.' Bu senin için nasıl sonuçlandı?"

Ethon ona ters ters baktı. "O kadar da basit değildi ve en iyi arkadaşım beni sırtımdan bıçaklamasaydı ben kazanacaktım. Kelimenin tam anlamıyla."

Nick onlara hırladı. "İçeri giriyorlar. Kafanızı kışınızdan çıkarıp buna dikkat etmek isteyebilirsiniz."

Cam kırılma sesi evin içinde yankılandı ve bir anda evin içi iblislerle dolmaya başladı.

Lazaros odanın ortasında belirdi. On metre boyunda ve tek bacaklı bükülmüş bir yılan biçiminde, onlarla yüzleşti. "Bana Samia'yı verin, ben de geri kalanınızı Barış."

"Onu neden istiyorsun?" Nick sordu. "O

benim kardeşimi öldürdü."

Sam hafızasını yoklarken kaşlarını çattı. "Ben hiç iblis öldürmedim."

"Yalancı!" Lazaros hırladı. "Kız kardeşin, senin yerine kraliçe olabilmek için seni ve aileni öldürmesi için ruhunu ona sattı. Sen bir Karanlık Avcısı olduğunda onun peşine düştün ve onu öldürdün."

Şaşkınlıkla kaşlarını çatarak başını salladı. "Hayır, öldürmedim. Bir Daimon öldürdüm."

"Bir empusa öldürdün, seni moron. O zaman seni öldürecektim ama bana öldüğün söylendi ve ben de bunu doğrulayamadan yakalandım." Kanlı bakışlarını ona dikti. "Bu gece kardeşimin intikamı nihayet alınacak ve ben de senin kanınla yıkanacağım." Kadının boğazına sarıldı.

Dev onu yakaladı ve geri götürdü.

Diğer iblisler topluca saldırdı. Onları tüketmek isteyen kara bir bulut gibi üzerlerine çullandılar. Sahip oldukları her şeyle savaşırlarken Sam sırtını Dev'e dayadı.

Birinin kafasını kesti, sonra diğerini Ethon'a doğru sürdü, Ethon da onu çabucak ortadan kaldırdı.

Lazaros kuyruğunu savurarak onu sırtından yakaladı. Etini kesen bir jilet gibi hissettirdi ve Kardeşinin onu ve ailesini öldürmesiyle ilgili acı dolu anılar. Lanet okuyan Sam tökezledi.

Dev onu yakaladı ve anıları anında silikleşti, böylece yeniden tamamen netleşti. Elindeki silahla bir el ateş etti. güçler doğrudan Lazaros'a yöneldi, o da güçleri emdi ve kendisine geri gönderdi. Dev'i uçurdu.

Sam kendini tuttu, ardından Dev'in yerde kanlar içinde yattığını görünce nefesi kesildi. Güçleri hemen tükenmişti.

Lütfen ölme. Lütfen ölme...

Ona doğru koşarken gözünün ve burnunun kesildiğini gördü. Yan tarafında da bir kesik vardı. Ama yaşıyordu. Kanlar içindeydi ama yaşıyordu. İçini bir rahatlama kapladı.

Ayağa kalkmak için hareket etti.

Tekrar tekrar, bu odada ölü yatan adamın önsezi görüntülerini gördü. Normalde öfkesi Hulk gibi içinden geçerken böyle şeylerden güç alırdı ama şu anda ...

Korkuları onu felç etti. Onu kaybedemezdi.

Dev, Sam'in gözlerinin yeşile döndüğünü gördü ve korkusu arttıkça nefesi kesildi. O bir insandı, bu da ölebileceği anlamına geliyordu.

Onun için dehşete düşerek ayağa fırladı ve kendini onunla Lazaros'un arasına koydu. Onun düşmesine izin vermesine imkân yoktu.

Bu gece olmaz.

İblisler Ethon ve Nick'i kıstırmıştı. Chi tamamen gözden kaybolmuştu. Ve daha fazla iblis geliyordu.

Lazaros Sam için koştu.

Dev bir savaş çılgılığı atarak ona doğru hamle yaptı, ancak tam iblisin yanına ulaştığında, iblis fırladı ve kuyruğuyla ona vurdu. Bir

Bir an onu bıçaklamak üzereydi, bir an sonra havada uçuyordu, kıcı çaydanlığın üzerindeydi.

Sam insan gücünü bulduğunda hırladı. Karanlık Avcısı saçmalığını siktir et. Buna ihtiyacı yoktu.

İçindeki dişi aslan kükreyerek canlandı ve odaklanabildiği tek şey bu odada onun için en önemli olan insanları kurtarmaktı. Ve Dev bu listenin başındaydı.

Ethon'un düşürdüğü kılıcı aldı ve Amazon doğasına sadık kalarak sahip olduğu tüm içgüdü ve becerilerle saldırdı. Kaçtı ve savruldu, kesip biçti. Lazaros onu patlattı ve o da eğilerek patlamaların yanından geçip kanepeye, duvarlara ve masalara çarparak yanmaya başlamasına izin verdi.

Nick hasarı görünce, "Siz piçlerden nefret ediyorum," diye hırladı. "Ash'in evinde saldıramaz mıydınız?"

Nick'in patlamasına hiç aldırış etmeden Dev'i güvende tutmak için kendini tamamen soyutladı.

Dev, Sam'in her saldırıya bir karşı hamleyle cevap vermesinden çok etkilenmişti. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti ve Sam gelip Lazaros'u böğründen bıçakladığında kalbi durdu.

Lazaros kuyruğunu savurdu ve onu yere yapıştırdı.

İblisin üzerine yürürken öfke onu tüketti. Lazaros onunla yüzleşmek için döndü. Sam, Lazaros'un kuyruğunun altından yuvarlandı ve düşürdüğü kılıcı almak için çabaladı.

Kılıç

Kabzayı eline aldığı anda iblisin üzerine fırlattı.

Lazaros'un kafasını korkunç bir kupa gibi duvara sabitledi. İblis acı içinde çığlık attı, titredi ve sonra öldü.

Yine de diğerleri gelmeye devam etti.

Sam, Dev'le karşılaştığında bir kılıç daha aldı. Onu dudaklarından çabucak öptü, sonra savaşmaya devam etmek için döndü.

"Onları nasıl durduracağız?" Ethon bağırdı.

Nick küfretti. "Güçlerime yanıt vermiyorlar. Yapabileceğim hiçbir şey yok."

Sam'in kullanabileceği hiçbir gücü yoktu. Dev'e baktı.

Dev omuz silkti. "Ben derim ki onlar bizi öldürene kadar onları yenelim."

Birdenbire, Acheron odanın ortasında belirirken parlak bir ışık parlaması oldu. Bakışlarını

Asasını yere vurmadan ve tüm evde yankılanan bir şok göndermeden önce etraflarındaki her şeyi inceledi. Sanki bir çeşit garip

temelini sarsan ve iblislerin parçalanmasına neden olan sonik patlama.

Kanlar içinde ve ter içinde kalan Ethon, Acheron'a ters ters baktı. "Zamanı gelmişti patron. Seni tutan neydi?"

Chi, Acheron'un yanında belirdi. "Onu rahatsız etmek istemedim. Ama benim rahatlık seviyem için çok yakınlaşıyordu, ben de büyük silahı kullandım."

Ash ona sinirli bir sırıtışla karşılık verdi. "Bir dahaki sefere biri bir iblis sürüsünü serbest bırakırsa, erken bir çağrı iyi olurdu. Ekibimin bağırsaklarını kazımak istemiyorum. Hepinizi eğitmek için çok uğraştım, bir de acemilerle baştan başlayalım."

Nick alay etti. "Biz gayet iyi idare ediyorduk. Senin yardımına ihtiyacımız yoktu."

"Gerçekten mi?" Ash muhteşem kaşlarını kaldırdı. "Sana güçlerinden biri hakkında ipucu vereyim Nick. Bir iblisin gücünden faydalanabilirsin. Eğer bunu yapmazsan, senden güç alırlar ve güç."

Bu Nick'in ukalalığını alıp götürdü. "Ne?"

"Sen belalıların Energizer Tavşanı'sın." Acheron Chi'ye baktı. "Onu eğittiğini sanıyordum?"

"Henüz o konuya gelmedik. O beni pek dinlemeyen inatçı bir öğrenci."

Acheron Nick'e dönmeden önce derin bir tiksinti sesi çıkardı. "Ben de sana araba kullanmayı öğretmenin berbat olduğunu sanıyordum." Sonra nefesinin altında mırıldandı. "Kalın kafalı..." Gerisi Sam'in anlayamadığı bir dildeydi.

Nick elini kaldırdı. "Sızlanmayı bırak ve bir kez olsun işe yara. Evimi temizle."

Ash alay etti. "Sana neşeli bir hizmetçi gibi mi görünüyorum?"

"Evet, Bo Peep. Chop chop. Duvarlarımda kan ve bağırsaklar var ve duvar kağıdını lekeliyor."

Sam, Ash'in birinin kendisiyle böyle konuşmasına izin vermesine çok şaşırmıştı.

Yine de Nick'in tepkisini anlayışla karşılamış görünüyordu. "Seni komada bırakmalıydım." Asasını yere vurdu ve Evdeki her şey normale dönmüştü. Nick

dişlerini yaladı. "Teşekkür ederim... Dick." Ash,

Sam'e doğru ilerlerken onu görmezden geldi.

Artemis ve Apollon'un onun hakkındaki sözleri kafasında çınlarken sertçe yutkundu. Acheron bir fahişe ...

Garip bir şekilde, bunu görebiliyordu. Eğitimli bir fahişenin hareketlerine sahipti. Yavaş. Sabit. A hareket senfonisi. Artı o doğal olmayan cinsel manyetizma yayıyordu. Vahşi doğadaki bir aslan gibiydi. O kadar güzel bir şeydi ki onu okşamak için dayanılmaz bir istek duyuyordunuz ama yine de denerseniz kolunuzu koparacağını biliyordunuz.

Evet, o Acheron'du.

Kadının elini tuttu ve işaretli avucuna baktı. Dev onun arkasında durmak için hareket etti.

Ash birkaç uzun saniye boyunca konuşmadı. Önce Sam'in sonra da Dev'in bakışlarıyla karşılaştı. "Bu konuda ne hissediyorsun?"

Sam dudağını ısırıldı. "Bence bu daha çok senin bu konuda ne hissettiğinle ilgili bir soru."

Ash'in eli onunkini tutarken gerçekten de titredi. "Ruhunu geri alamam Sam. Alamam. Artemis izin vermez."

Bu haberi duyunca midesi bulandı. "Bunu başkaları için de yaptın."

Başını salladı. "Biliyorum ama işler değişti ve Artemis bana daha fazla izin vermeyecek."

İyi, zaten insan olmak istemiyordu. "Kara Avcı olup çiftleşemez miyim?"

Ash önce Ethon'a sonra da Chi'ye baktı. "Kuralların konmasının bir sebebi var. Artemis hâlâ senin sahibin ve o kıskanç bir tanrıça. Eğer bunu öğrenirse onu bu kadar kızgın görmek istemiyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, bunun için ne yapacağını bilmiyorum. Ama sonuçta bu senin kararın. Senin yerine ben veremem."

Sam dişlerini sıktı. "Ruhumu geri alamayacağına emin misin?"

"Eminim ve özür dilerim."

Nick Ash'e bakarak dudağını büktü. "Senin için bana olduğundan daha iyi bir arkadaş olduğuma sevinsen iyi olur, yoksa onlara söyledim.

Tam da bu yüzden ona yardım edemezsin... Acheron. Ama sevdiğin şeyi senden çalmayacağım. Annem beni daha iyi yetiştirdi."

Ash'in dönen gümüş gözleri parladı. "Biliyorsun Nick, ama anlamıyorsun. Arada büyük bir fark var. Tamamen yalnız ve korumasız olduğun zaman dünyanın nasıl bir yer olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Tanrılara dua et de hiç anlamayasın. Bir daha asla

Sana öğretemeyeceğim tek ders... ne Chi'nin ne de Takeshi'nin sana öğretemeyeceği şey, başkalarını bu kadar acımasızca yargılamaman. Dediğin gibi, annen seni daha iyi yetiştirdi ve sen bana her tükürdüğünde onun anısını utandırırıyorsun."

Nick, Ash'in üzerine atılmadan önce öfkeyle böğürdü.

Ash kolunu uzattı ve görünmez bir güç alanıyla onu geride tuttu. "Bir gün, Cajun, senin de

beni yok edecek. Ama o gün henüz gelmedi." Ve böylece ortadan kayboldu.

Nick o kadar öfkeliydi ki titremeye başladı. "Onun ne olduğunu bilmeden körü körüne peşinden gittiğiniz için hepiniz aptalsınız."

Ethon başını salladı. "Yanılıyorsun, Gautier. Onun ne olduğunu çok iyi biliyorum."

"Öyle mi?" Nick alay etti. "Peki neymiş o?" "Arkadaşım. Benim için önemli olan tek şey bu."

Nick onunla alay etti. "Sen lanet olası bir aptalsın, Stark. O benim de arkadaşımdı ve beni mahvetti."

"Bunun için üzgünüm. Ama o bana ihanet edene kadar, ona borçluyum. sadakat." Ethon Sam'in yanında durmak için hareket etti. Sam'in işaretli elini kendi eline alırken dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirdi.

O anda, Ioel'le evlendiği güne geri döndü. Ethon da o zaman oradaydı. Tıpkı şimdi olduğu gibi onun yanında duruyordu.

Parmak eklemlerinin arkasını öptü. "Senin adına mutluyum, küçük kardeşim. Artemis senin için gelirse beni ara. Senin için her zaman ayakta durur ve savaşırım."

Çünkü onu seviyordu.

Sam'in dudakları onun bilmesini istemediği ama çok net gördüğü bir gerçek karşısında titredi. Ona aşık olmuştu. ölümlerinden çok öncesinden beri. Onu o kadar çok sevmiştir ki, mutluluğunu lekelememek için ona olan hisleri hakkında hiçbir şey söylememeye hazırды. Ve bu, ona asla karşılık veremeyeceği bir sevgiydi.

Onun için asla bir kardeşten fazlası olamayacaktı.

Hayat adil değildi ve Acheron'un sık sık söylediği gibi, duyguların beyni yoktu. Ethon, duygularına karşılık verebilecek birini hak ediyordu.

Onun içinde yanan aynı tutkuyla seviyor ve bir gün onu bulacağını umuyordu.

Onun elini sıktı. "Seni seviyorum Ethon."

Yutkundu. "Bir kardeş gibi. Biliyorum." Elini Dev'e uzattı. "Ona iyi bak, Ayı. Bunu yapmazsan kıcını tekmelerim diyeceğim ama o benden daha iyi bir savaşçı."

Dev güldü. "Teşekkürler, E."

Ethon kapıya yönelmeden önce başını eğdi. "Devriye zamanı. Sokaklarda Daimon'lar ve onları beslemek isteyen aptal insanlar var. Geliyor musun Chi?"

"Bu gece Nick görevim var."

"O zaman iyi şanslar. Tanrılar seninle olsun ve sakın o dilsiz piçi ldrme." Ethon onları terk etti.

Bakışları acıyla eğlenen Nick bir adım öne çıktı. "Tebrikler, Dev. Sam." Kadını hayrete düşüren adam ellerini sıktı.

Ve aslında onlar için mutluydu.

Chi gülümsedi. "Sizin için çok heyecanlıyım ocuklar. Umarım Acheron yanılıyordur ve Artemis bu konuda anlayışlıdır." Nick'e döndü. "Derslerimize başlamaya hazır mısınız?"

Başını iki yana salladı. "Bu gece olmaz. İlgilenmem gereken başka bir şey var."

"Nick..." Sesi azarlayıcı bir tondaydı. "Öğrenmek zorundasın. Hâlâ son derece savunmasızsın."

"Evet, ama iyi bir arkadaşım bana bazen başkalarını öncelemen gerektiğini öğretmişti. Bu gece de onlardan biri."

Sam, Nick'in sesindeki garip notaya kaşlarını çatarak baktı. Işınlandı ve onları Chi ile yalnız bıraktı. "Ona ne öğretiyorsun?"

Chi iç çekti. "Demonoloji."

Bu etkileyiciydi ve nadir bir yetenektir. "Senin güçlerine sahip mi?"

"Hayır. Onun güçleri benimkileri zayıf gösteriyor. Ama o Diğerlerinin neden onun için geldiğini anlıyorum." Chi bir şey düşünürken dudaklarını birbirine bastırды onu rahatsız ediyordu. Konuştuğunda Sam onun sesindeki alt akımı duydu. "Onunla ne kadar çok birlikte olursam, beni o kadar çok korkutuyor. Çok nazik olduğu zamanlar oluyor ama sonra ona bir şey oluyor. O kadar şeytani bir şey ki tüylerim diken diken oluyor." Başını iki yana salladı. "Her neyse, gecenizi mahvetmeme izin vermeyin. İkinizin tartışıp karar vermeniz gereken çok şey var. Kışt! Gidin ve keyfinize bakın. Arayı sonra kapatırız."

Sam başını ona doğru eğdi. "Seni seviyorum,

Chi." "Ben de seni seviyorum, bebeğim."

"Hazır mısın?" Dev ona

sordu. "Ne için?"

Onu odasına ışınladı.

İçini bir mide bulantısı dalgası kapladığında irkildi. "Bu şekilde seyahat etmekten gerçekten nefret ediyorum. Beni sevmiyor."

"Özür dilerim. Sadece seninle yalnız kalmak için sabırsızlanıyordum ve buraya gelmenin en kısa yolu buydu."

Sam onun yemyeşil, şahane vücudunu tararken dudağını ısırdı. "Nasıl hissettiğini biliyorum."

Onu dudaklarından nazikçe öptü. "Peki Stryker senden ne istedi?"

"Babası ve lanetlerini nasıl bozacakları hakkında bilgi." "Ona söyledin mi?"

Başını salladı. "Ona gerçeği söyledim. Lanetlerini bozmanın bir yolu yok. Ve tüm bu olanlardan sonra bile babasının onu hala önemseydiğini."

Dev kısık bir ıslık çaldı. "Bahse girerim bunu pek iyi karşılamamıştır."

Sam bunu düşünürken sessizliğe gömüldü. "Düşündüğümden daha iyi karşıladı ama içimde bu işin bitmediğine dair bir his var."

"Nasıl yani?"

"Daimonlar hâlâ gün ışığında yürüyebiliyor ve biz onların düşmanıyız. Er ya da geç tüm Kara Avcılar için gelecekler ve Stryker pes etmeye çok kararlı görünüyor. Bence daha da kötü bir şeyler planlıyor."

"Ve umarım yanılıyorsunuzdur."

O da öyle. Ama içgüdüleri tekmeliyordu ve geçmişte hiç yanılmamıştı. Bu savaşı kazanmışlardı.

Savaş hâlâ devam ediyordu.

Sonsöz

Şafak sökerken biri kapıyı çalınca Sam durakladı. O ve Dev yatmaya hazırlanıyordu. "Aimee?" Biri için en olası aday oydu
Bu saatte onları rahatsız etmek.

Dev omuz silkti. "İçeri gel," diye
seslendi. Arayan Aimee değildi.

Kapı Nick'i göstermek için açıldı. Bir kez daha, sanki acı çekiyormuş ya da kusmak üzereymiş gibi derisinde o hastalıklı solgunluk vardı. O
Sanki kendi başına ayakta duracak enerjisi yokmuş gibi ağır ağır kapı pervazına yaslandı. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim çocuklar. Ama size bir çiftleşme hediyesi vermek istedim."

Sam onun nezaketinden çok etkilenmişti. Werelar zaten onları hediyeler ve iyi dileklerle şımartıyordu. "Bunu yapmana gerek yoktu Nick."

"Evet, buldum." Ona küçük ahşap bir kutu uzattı. Çok eski görünüyordu.

Onu aldı ve kapağını açtı. İçinde ruhani bir güçle parlayan yeşil bir tılsım vardı. "Bu çok güzel." Tılsımı almak için uzandı ama Nick onu durdurdu.

"Bu senin ruhun, Sam."

Dev öne çıkıp arkasında dururken kadın ona bakakaldı. "Anlamıyorum."

Nick ona zayıf bir gülümseme verdi. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Artemis'in seni bırakmayı kabul ettiğini söylemek yeterli."

İnanamıyordu. Bu nasıl olabilirdi? "Bunu sen mi yaptın?"

Nick'in çenesinde yine o tanıdık tik başladı. "Şartları Acheron belirledi. Ama bu önemli değil. Mümkün olduğunca çabuk size ulaştırmak istedim. Nasıl çalıştığını biliyor musunuz?"

Serbest bırakılan diğer Karanlık-Avcılardan duyduğu söylentilere dayanarak temel bir fikri vardı. "Ölmem ve Dev'in ruhumu bedenime geri salması gerekiyor."

"Bu Ash tipi bir açıklama. Karanlık-Avcı güçlerinizi neyin tükettiğini bulmalı ve ardından kalbinizin atmasını durdurmalısınız. Son nefesini verdiği anda tılsımı ok ve yay işaretinin üzerine koymalı ve hayata dönene kadar orada tutmalısın. Ateş gibi yanacak
Ve eğer Dev sen tekrar nefes almaya başlamadan bir nanosaniye bile önce onu bırakırsa, sonsuza dek bir Gölge olarak yaşarsın." Onlar başkaları tarafından asla görülemeyen ya da duyulamayan korkutucu hayaletlerdi. Sonsuzluğu sürekli açlık ve ıstırap içinde geçiren görünmez hayaletler. Olunması gereken korkutucu bir şeydi.

Nick kapağı yerine koydu. "İkinize de iyi şanslar."

Gitmeye hazırlanırken Sam onu durdurdu. "Bir sorum var."

"Öyle mi?"

"Tekrar insan olmak zorunda mıyım?"

Nick cevap vermeden önce tereddüt etti. "Hayır. O senin ruhun, istediğin gibi kullanabilirsin. Şu andan itibaren teknik olarak Artemis'ten özgürsün ve güçlerin senin. Ama ruhunu bedenine geri vermezsen, aynı güçlere sahip olacaksın. eskisi gibi sınırlamalar. Çocuk sahibi olamayacaksınız ve gün ışığında yürüyemeyeceksiniz. En kötüsü de maaş bordronuzun olmaması."

Güldü. En kötüsü bu değildi. Yüzyıllar boyunca kazandığı paranın neredeyse hiç birini harcamamıştı, bu yüzden en azından birkaç yüz yıl boyunca parası vardı.

Onun cömertliğinden etkilenererek bir adım öne çıktı ve uzun zamandır yapmadığı bir şeyi yaptı. Onun yanağından öptü.

İçinde bulunduğu acı ona sertçe çarptı ve nefesini çaldı. Ama o bunu bir kenara itti. "Teşekkür ederim, Nick."

Geri çekilmeden önce başını salladı ve kapıyı kapattı.

Dev kutuyu ondan aldı. "Ne yapmak istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Seninle çiftleşmek istiyorum. Seninle bağ kurmak istiyorum." Bağ kurmak, yaşam güçlerinin birleşeceği ve biri öldüğünde ikisinin de öleceği anlamına geliyordu. Bu, Dev'in ebeveynlerinin çocukları ölürken yapmayı reddettiği bir şeydi.

Gençken onları yetim bırakmaktan çok korkmuşlardı. Ama tüm yavruları büyüdüğünde birbirlerine bağlanmışlar ve birbirlerinin kollarında ölmüşlerdi.

Sam saçlarını yüzünden geriye doğru taradı. "Senin ömrün sınırlı. Benimki değil. Birbirimize bağlanalım ve ben ölümsüz kalayım, ne dersin?" Böylece birbirlerine asla veda etmek zorunda kalmazlardı.

Ölüm düşüncesinden nefret ederdi. Bu tüm dünyaların en iyisi olabilirdi.

Dev yanağını kaşıdı. "Çocuk sahibi olamayacağız."

Bir sonraki teklifi hakkında söyleyebileceklerinden korkarak dudağını ısırды. "Evlat edinme konusunda ne hissediyorsun?"

Gölümsedi. "Bana uyar. Bütün çocukların sevgiye ihtiyacı vardır. Ama gün ışığında olmamaya dayanabilir misin?"

Peki bu nasıl farklı olurdu? "Onsuz beş bin yıl geçti. Artık alıştım sayılır. güneş kremi ile sabır." Onun burnunun ucunu öptü.

"Tamam o zaman." Ondan bir adım geri çekildi. "Gidip bunu güvenli bir yere koyayım. Hemen döneceğim."

Sam onu beklemek için yatağa tırmanırken onun aceleciliğine güldü. Orada uzanırken, avuç içini onun işaretini gör.

Dev'in işareti.

Hala gerçek olduğuna inanamıyordu. Hayatının Bu kadar kısa bir süre içinde bu kadar büyük bir değişim geçirmişti. Ama bir Kara-Avcı olarak doğumu da bir o kadar hızlı ve dramatik olmuştu. Bir an tam bir mutlulukla yıkanmıştı ve bir sonraki adımda her şey paramparça olmuştu. Bunun tersinin de aynı şekilde gerçekleşmesi adil görünüyordu. Birdenbire.

Dev onun yanında yatağa fırladı.

Tamamen çıplak ...

Güldü. Her zaman bir boynuz köpeğiydi. "Çok hızlıydı."

"Bir kasanın içinde büyük bir kasamız var. Ruhunu iyi sakladım ve şimdi..." Onu kendine çekti.

Sam eğlenceli bir nefes verdi. "Neden her şey dönüp dolaşıp senin çıplak olmana geliyor?"

"Hiçbir şey çıplak olmamı geri getiremez, bebeğim. Her şey senin çıplak teninle ilgili." Karnını öptü. Ürperti tüm vücuduna yayıldı. "Şimdi şu çiftleşme olayını görelim."

"Kesinlikle."

* * *

Üç ay Dev'in göz açıp kapayıncaya kadar geçip gitti. Hayatında hiç bu kadar mutlu olmayı beklememişti. Sam artık Onunla gece vardiyalarında çalışıyordu ve geceleri rahat bir yaşam tarzına alışmışlardı.

Saat sabahın üçüydü ve kapıda durmuş, kulaklığından Sam ve Aimee'nin konuşmalarını dinliyordu. Arkadaş olmalarına çok sevinmişti. Bu her şeyi çok daha kolaylaştırıyordu.

Esneyerek onların bu saçma şakası hakkında yorum yapmak üzereydi ki solunda bir parıltı dikkatini çekti. Etrafındaki havada üstün güçten bir çatlak dalgalandı.

Sertleşti, savaşımaya hazırlandı.

Başının üzerindeki ışık söndü.

Tekrar açıldığında, Savitar'ın önünde durduğunu gördü.

"Burada ne yapıyorsun?"

Savitar omuzlarını rahat bir şekilde silkti. "Kulübün hakkında bazı şeyler duydum, Ayı."

Aimee, Fang ve Sam kapıya geldiler. "Bir sorun mu var?" Fang sordu.

Savitar başını salladı. "Tam tersine. Görünüşe göre konseye dilekçe veren pek çok arkadaşınız var. Merhametten yoksun olduğum asla söylenmesin." Aimee'ye rulo yapılmış bir kağıt parçası uzattı. "Ehliyetiniz geri verildi. Tebrikler. Sanctuary bir kez daha Limani'yi korudu. Aramıza tekrar hoş geldin."

Dev'in bir yanı ona bunu vücudunun en karanlık köşesine sokmasını söylemek istiyordu. Ama bu onunla ilgili değildi. Bu onların ailesiyle ilgiliydi.

Yavruları.

Bu yüzden gururunu bir kenara bıraktı ve Savitar'ın duymak istediğini bildiği sözleri zorla söyledi. "Teşekkürler."

"Her zaman derdim ama sizden burnunuzu temiz tutmanızı bekliyorum."

Aimee başını ona doğru eğdi. "Eğceğiz. Bize bir şans daha verdiğiniz için teşekkür ederiz."

"Sorun değil." Savitar gitmek için döndü, sonra durdu. Sam'e baktı. "Kader seni ve Dev'i tamamen kötü niyetle bir araya getirdi. O sürtüklerden ne kadar nefret ettiğimi sana anlatamam."

Sam onun çiftleşmelerini iptal etmesini beklerken nefesini tuttu. Bağlanmışlardı....

Bunu kırabilir mi?

Gözünü kırpmasına fırsat kalmadan, Savitar elini yakaladı. Bir elektrik sarsıntısı kolundan vücuduna doğru aktı.

Birkaç saniye boyunca nefes alamadı. "Ne yaptın sen?"

Onu bıraktı ve Dev'in sırtını sıvazladı. "Ben kibirli bir yaratığım. Siz ikinizden en az bir tanesinin adını o yavrular benim peşimde." Sonra Aimee'ye döndü. "Sen de bir atış ister misin?"

"Kesinlikle." Aimee kolunu ona doğru uzattı.

Elini tuttu ve sarsıntıyı tekrarladı. "Bu o üç sürtüğü birkaç gün çığlık attırır.... Hayatta küçük şeyler çok şey ifade eder. Adios, mi amigos.

Merak etme Sam." Başlarının üzerindeki kan kırmızısı ayı işaret etti. "Bazen sadece ışık bükülür dünyanın etrafında."

Ve böylece gitmiş oldu.

Sam orada öylece durdu, birkaç dakika boyunca tamamen afallamıştı. Ta ki Dev eğilip kulağına fısıldayana kadar.

"Bebek Savitar yapmaya ne zaman başlamak istersin?"

Gülerek onun göğsüne yaslandı ve yanağını avucunun içine alarak yüzünü kendi yüzüne yasladı. "Seni seviyorum, Ayı. Tuhaflığın ve her şeyinle."

"Bunu duyduğuma sevindim çünkü benim tuhaflığım da kesinlikle seninkini seviyor."

Son birkaç aydır Dev'le birlikte olmanın ona öğrettiği en önemli ders de buydu. Yaşamak iyiydi ama bir hayatı ölçen şey aldığı nefesler değildi. Bu o nefesleri kesen anlar en önemlisiydi.

Ve Dev ona her baktığında bunu yaptı. Çıplak ya da değil.

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

MERHAMET YOK

Telif hakkı © 2010 Sherrilyn Kenyon'a

aittir. Tüm hakları saklıdır.

Bilgi için adres: St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010.

ISBN: 978-0-312-53792-0

St. Martin's Press ciltli baskı / Eylül 2010 St. Martin's

Paperbacks baskı / Nisan 2011

St. Martin's Paperbacks, St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010 tarafından yayımlanmaktadır.

eISBN 9781429929356

e-Kitaplar iş veya promosyon amaçlı kullanım için satın alınabilir. Toplu alımlar hakkında bilgi almak için lütfen MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresine yazarak Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile iletişime geçin.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.